ALFRED HITCHCOOK

VAMPİR

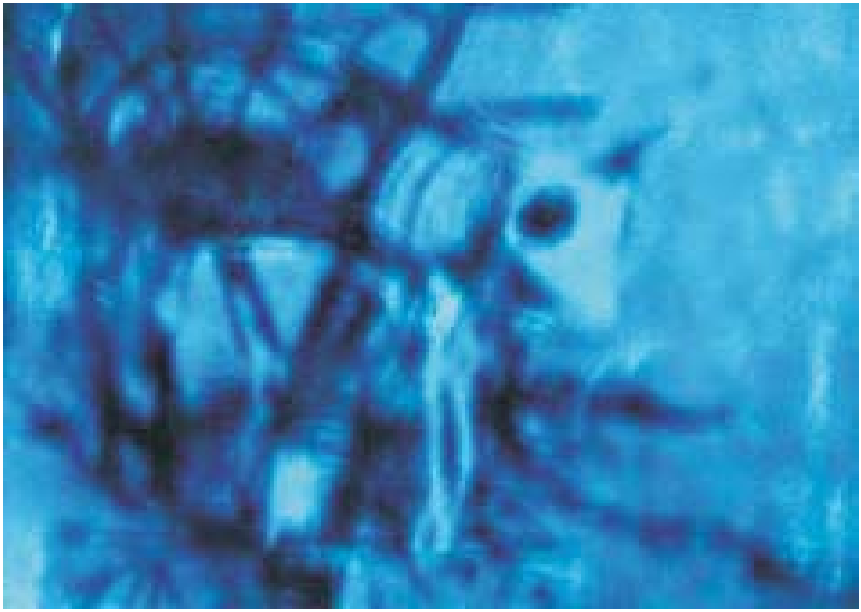

ERAT KİTAPEVİ

KORKU SERİSİ 1

www.eskikitaplarim.com

VAMPİR

ALFRED HITCHCOCK

Fransızca'dan çeviren:
Süheylâ AYKUT

ARAT KİTABEVİ
ERHAN ARAT

Ankara Cad. Güncer Han 45/10
İSTANBUL

Bu Roman
ARAT KİTABEVİ'nin
Dokuzuncu Kitabı Olarak
1968 Ağustos Ayında Yayınlandı.

Korku ve Polisiye Serisi No: 1

Kitabı hazırlayan: Erhan ARAT
Tercüme eden: Süheylâ AYKUT
Kapak resmi: Orijinal
E-Kitap Düzenleme: Jim Phelps
Dizgi ve baskı: Garanti Matbaası
Kapak baskısı: Ar Ofset
Cilt: Bilgeler Cilt Atölyesi

İÇİNDEKİLER

VAMPİR 1
DENİZDE İKİNCİ GECE 24
BİTİŞİKTEKİ İNSANLAR 38
ÖLÜM BİR HAYALDİR 47
GRİNGO 62
KUMAR 81
ÇAPKIN HAYALET 95

VAMPİR

ILLINOIS kasabalarının birinde sıcak bir yaz gecesiydi... Her yerden uzak bu küçük şehri bir ırmak, bir orman ve bir de sel çukuru ikiye böler. Kaldırımlar günün yakıcı güneşinin hararetini hâlâ muhafaza etmektedir.

Dükkânlar kapanmış, caddeler kararmıştı. Bu boğucu geceyi iki ay süslüyordu: Biri lâcivert gecede gittikçe yükselmekte olan vanilya rengindeki hakiki ay, diğeri karanlık ve heybetli mahkeme binasının cephe duvarındaki kocaman saat. Kasabanın her çeşit işe elverişli en büyük lokantasında vantilatörler uğulduyor, rokoko stili bölmeli köşelerde birbirlerine sokulmuş yüzleri fark edilmeyen çiftler gözüküyordu.

Evleri önlerinde bağırarak oynayan çocukların sesleri bile insanı yoruyordu bu gece.

Kuru bir takırdıyla kapanan kapıların rezeleri inliyordu adeta. Otlar ve ağaçlar sıcağı haykırıyorlardı.

Tek katlı evinin önündeki verandada Lavinia Nebbs yalnız başına oturmuştu. Otuz yedi yaşında olmasına rağmen vücudu inceliğini ve dikliğini muhafaza eden bu kızın yüzü de güzeldi. Onun neden bu yaşa kadar evlenmemiş olduğu kasaba halkı için bir sırdı.

Lavinia yalnız yaşıyordu. Annesi ve babası çoktan ölmüşlerdi. Bu sıcak yaz gecesinde evinin önündeki verandada uzun sandalyesine uzanmış, arkadaşını bekliyordu.

Beyaz parmakları arasında tuttuğu limonata bardağını ara sıra dudaklarına götürmekteydi.

—İşte geldim Lavinia!

Lavinia döndü. Francine küçük bahçenin çakılları üstünde gülümseyerek ilerliyordu. Beyazlar giymişti. O da otuz beş

yaşında olmasına rağmen bir genç kız havası taşımaktaydı hâlâ.

Lavinia Nebbs ayağa kalkarak sokak kapısını kilitledi. İçeri götürmeğe lüzum görmediği boş limonata bardağını verandanın kenarına bıraktı.

Hafif bir sesle:

— Sinemaya gidilecek güzel bir gece, dedi.

Hemen de bitişiğindeki bahçede, salıncaklı sandalyesinde sallanan ihtiyar Henson ana:

—Nereye gidiyorsunuz madmazeller? diye seslendi.

Kızlar kendilerini kadından ayıran karanlık denizinin ötesinden:

—Elit sinemasına, diye bağırdılar. (Yaşasın Tehlike) adlı güzel bir filim oynuyormuş.

Hanson ana içini çekerek:

—Sizin yerinizde olsam böyle bir gecede evimden dışarı çıkmazdım, dedi. Ortalıkta dolaşan ve kadınları bağazlıyan Vampiri hatırlayın... Ben, az sonra içeri girecek, uyurkende tüfeğimi baş ucuma alacağım !...

İhtiyar kadının gıcırtıyla sandalyesinden kalktığı gürültüyle evine girip sokak kapısını kapattığı işitildi. Kapıya sürgü sürüşü, kilitte anahtarı üst üste çevirişi, karanlık sıcak gece içinde garip bir şekilde akisler yaratıyordu. İki kız gülümsiyerek yürümiye başladılar.

Lavinia sıcak yaz gecesinin yakıcı soluğunun boğazını tıkadığını hissediyordu. Kaldırımlardan yükselen hava, sıcak bir fırın ağzından gelen buhardı sanki.

Topukları altında asfalt, kâh yumuşacık olmuş çöküyor, kâh kuru ekmek kabuğu gibi kıtır kıtır kınlıyordu. Bacaklarının yukarılarına doğru yapışkan bir şekilde yükselen sıcak çamaşırlarını vücutlarına yapıştırıyordu.

Francine:

—Lavinia, dedi. Vampir hakkında söylenenlere inanıyormusun sen?

—Kadınların her şeyi büyüttüklerine inanmazmısın? Dedikoduya ve bilhassa heyecanlı olaylara bayılırlar. Ama ben bunlardan değilim. Vampirede inanmıyorum.
—Ama Hattie Mc Dolls öldürüleli bir ay olmadan Roberta Ferry boğazlandı.
Şimdide Eliza Ramsell kayboldu... Bunlara ne diyorsun?
—Hattie Mc Dolls bir seyyar satıcı ile kaçmıştı. Kaatil o serseri adamdır. Bunun Vampirle ne ilgisi olabilir?
—Evet, haklısın ama ya diğerleri?... Dört kadın daha öldürüldü. Ve kim tarafından bilinmiyor. Hepsinin yüzleri mosmor ve dilleri dışardaymış. Yani aynı şekilde öldürülmüşler!
Şehri ikiye bölen sel çukurunun yanma gelmişlerdi. Arkalarında aydınlık evlerle ve uzak radyo seslerile dolu bir şehir, önlerinde rutubetli, karanlık derin bir çukur vardı.
—Belki de, sinemaya gitmekten vaz geçsek daha iyi ederiz, dedi Francine. Vampir bizi izliyebilir. Öldürmeğede kudreti yeter! Bu sel çukurunu sevmiyorum. Bak, nasılda karanlık... Garip bir kokusu var... insanı gözlüyor gibi.
Sel çukurunun derinliklerinde çürümüş ot kokularıyle birlikte sinekler, sivri sinekler yükseliyordu. Bir sis tabakası da daha derin köşelerini saklamaktaydı.
—Ne olursa olsun Vampir'in kurbanı olmıyacağım, diye ekledi Francine. Gece yarısı bu korkunç çukuru geçmeğe niyetim yok. Ama sen geçmeğe mecbursun Lavinia. Sinemadan çıktıktan sonra vakit geç olduğundan küçük geçit kapısı kapanır çünkü. Başka türlü de evine dönemezsinki!... Önce merdivenlerden inecek, asma köprüye varacak, sonrada o hurda köprüyü sallana sallana katedeceksin! Belkide Vampir bir ağaç arkasına saklanarak seni gözliyecektir... Ben, gündüz bile bu asma köprüyü geçmek zorunda olsam, yerimden kıpırdamazdım. Gerekseydi kiliseye bile gitmezdim...
—Aptal gibi konuşuyorsun, dedi Lavinia.

—Kendi ayaklarının sesini dinliyerek karşı tarafa bir başına geçecek olan sensin... Ben değil. Çevren, gölgelerle dolu olacak. Lavinia, yalnızlığa nasıl tahammül ediyorsun kuzum? Evinde bir başına nasıl yaşıyorsun?

—İhtiyar kızlar yalnızlığı severler. Gölgeli bir patikayı işaret etti.

—İstersen şu kestirmeden iniverelim.

—Korkuyorum.

—Vakit daha erken. Vampir'ler daha geç saatlerde dolaşırlar.

Lavinia tasasız bir tavırla arkadaşının kolunu tuttu, eğri büğrü patikaya doğru sürükledi. Cır cır böcekleri, kurbağa sesleri, sivri sinek vızıltıları garip bir müzik halinde birbirine karışıyor, asap bozucu bir gerginlik vücude getiriyordu.

Francine nefes nefese:

—Korkuyorum, diye tekrarladı. Koşalım.

—Olmaz.

Eğer aynı an, Lavinia başını çevirmemiş olsaydı, bir şey göremiyecekti. Ama garip bir hisle başını çevirdi ve gördü!...

O zaman, Francine de onun baktığı yere baktı, o da gördü...

Patikada kıpırdamadan duruyorlar, gözlerine inanamıyorlardı.

Gece her ne kadar karanlık olursa olsun, ayın hafif aydınlığı bir funda kümesi dibine yatmış olan Eliza Ramsell'i görmelerine yetmişti.

Francine dehşetle bağırdı. Kadın suda yüzer gibi toprağa sere serpe uzanmıştı. Bembeyaz yüzü parça parça gölgeli, boncuk gibi gözleri açık, kısık dudaklarından dili fırlamıştı.

Lavinia sel çukurunun etraflarında dönmiye başladığını hissediyordu. Bir tuzak içindeydiler sanki...

Francine hıçkırıyor, konuşamıyordu. Uzun bir süre ağladı. Sonra:

—Polise haber vermek lâzım, dedi.

—Bana sarıl Lavinia. Beni sıkı tut. Oh, rica ederim, öylesine üşüyorum ki!... Kıştan beri bu kadar çok üşüdüğümü hatırlamıyorum!

Lavinia Francine'e sarılmıştı. Polisler sel çukuruna dağılmışlardı. Elektrik fenerleri parlıyor, koşuşmalar, bağrışmalar birbirine karışıyordu.

Oysaki saat henüz akşamın sekiz buçuğuydu.

Gözlerini kapamış ve başını Lavinia'nın omuzuna dayamış olan Francine:

—Ocak ayındaymışız gibi bir süetere ihtiyacım var, dedi.

Polis:

—Siz artık gidebilirsiniz madmazeller, dedi. Yalnız yarın sabah komiserliğe bir kere uğramanızı ve gerekli sorulara cevap vermenizi rica edeceğim.

Lavinia'yla Francine polisin yanından uzaklaşırken sel çukurunda çimenler üzerinde yatan ve şimdi üstüne bir örtü örtülen cesede bir kere daha baktılar. Lavinia kalbinin hızlı darbelerle vurduğunu hissediyordu. O da üşüyordu. Hemde kara kış ortasındaymışlar gibi titriyordu. Sırtından kar taneleri süzülüyordu adeta. Parmakları ve elleri balmumu beyazlığındaydı.

Polisin sorduğu bütün sorulara kendisinin cevap verdiğini hatırladı. Francine durmadan hıçkırıyordu çünkü.

Arkalarından bir polis:

—Sizi evinize kadar götürmemizi istermisiniz? diye sordu.

—Hayır, lüzum yok, dedi Lavinia.

Ve yollarına devam ettiler.

—O ana ait fazla bir şey hatırlıyamıyorum, diye Lavinia düşündü. Hatta cesedin neye benzediğini bile bilmiyorum. Böyle bir şey olabileceğini ve onu gözlerimle görebileceğimi zannetmezdim. Ama hemen hemen, şimdiden onu unutmıya başladım. Kendimi büsbütün unutmıya zorlıyacağım.

Francine:

—Hiç ölü görmemiştim, dedi.

Lavinia kol saatine göz attı.
—Dokuza yirmi var henüz. Helen'e uğrar, oradan da sinemaya gideriz.
— Sinemayamı?
—Öyle ya... Bize şimdi lâzım olan bu.
—Lavinia! (Onu) düşünmüyormusun hiç?
—Unutmamız lâzım. Hatırlamak hiç bir işe yaramaz.
—Ama Eliza orada, yatmış ve...
—Gülmiye ihtiyacımız var. Hiç bir şey olmamış gibi sinemaya gideceğiz.
—Fakat, Eliza senin arkadaşındı...
—Artık onun için bir şey yapamayız ki! Asıl kendimiz için bir şeyler yapmalıyız. Fikrimde ısrar ediyorum: Eve dönmek niyetinde değilim. Eve dönmek ve ağlayıp sızlamak... Onu artık düşünmek istemiyorum. Bir çok şeyler yapmak ve düşünmek istiyorum, ama onu değil.
Karanlık içinde patikayı tırmanmıya başladılar.
Az sonra, işittikleri seslerle durdular. Altlarında, şırıltılarla akan su sesine karışan erkek sesleri vardı:
—Ben Vampirim! Ben Vampirim! Güzel kadınları öldürürüm.
—Bende Eliza Ramsell'im. Bana iyi bakınız, ben bir ölüyüm. Ağzımdan dışarı sarkan dilime bakınız!
Francine:
—Ahlaksız oğlanlar! diye bağırdı. Çukurdan çabuk çıkınızda evlerinize gidiniz. Beni işitiyormusunuz? Evlerinize dönünüz, evlerinize dönünüz, evlerinize dönünüz!
Çocuklar oyunlarını bırakarak dağıldılar. Sıcak gece içinde gittikçe uzaklaşan kahkahaları işitiliyordu. Francine yeniden ağlamıya başlarken yollarına devam ettiler.
Helen Greer, ayaklarını verandanın tahtalarına vurarak:

—Hiç gelmiyeceksiniz zannetmiştim madmazeller, diye bağırdı. Bir saat geç kaldınız, haberiniz var mı?
—Biz... diye Francine başladı.
Lavina kolunu çimdikleyince sustu. Sonra yeniden:
—Korkunç bir olay işittik, dedi. Biri Eliza Ramsell'in cesedini sel çukurunda bulmuş.
Helen sıçradı.
—Kim bulmuş?
—Bir şey bilmiyoruz.
Üç kızda bir an sustular. Ne söyliyeceklerini bilmeden birbirlerine bakıyorlardı. Nihayet Helen:
—Niyetim, bu gece evimden dışarı çıkmamak, dedi.
Sonra bir şal almak için içeri girdi Onun yokluğundan faydalanan Francine boğuk bir sesle:
—Ona hakikati niçin söyletmedin? diye sordu.
—Onu da heyecanlandırmaya ne lüzum var? Bizim gördüğümüzü söyleseydik daha fena olurdu. Yarın söyleriz.
Şalını alıp dönen Helen:
—Fikrimi değiştirdim çocuklar, dedi, haydi sinemaya gidelim. Biraz eğlenelim. Ağaçlarla çevrili loş yolda üçü ilerlemiye başladılar. Kapanan kapılar, üst üste sürülen sürgüler, anahtar sesleri duyuluyordu. Panjurlar çekiliyor, ışıklar birer birer sönüyordu pencerelerde.
Çekilmiş perdeler arkasından kendilerine merakla bakan gözler hissediyorlardı.
—Ne kadar garip, diye Lavinia Nebss düşünüyordu. Böyle güzel bir yaz gecesinde, henüz bu erken saatte çocukların sokaklarda oynaması, dondurma yemeleri gerekirken, hepsi evlerine kapatılıyorlar, Toplar ve oyuncaklar bahçelerde terkedilmiş. Hâlâ sıcaktan yanan kaldırımlarda tebeşirle çizilmiş sek sek oyunu kareleri nasılda kimsesiz kalmışlar!
—Böyle bir gecede dışarda olmamız için, deli olmalıyız, dedi Helen.

—Vampir aynı gecede üç kadını birden öldürecek değil ya, diye Lavinia cevap verdi. Üç kişi olmamız bizi kurtarıyor. Üstelik, henüz erken. Cinayetler bir kaç ayda bir olur. Hiç bir cani her an adam öldürmez.

Önlerinden bir gölge geçti.

Az sonra iri yarı bir erkek birden bire karşılarında durdu. Üç kadın bir ağızdan bağırdılar.

Dükkânlardan dökülen hafif ışıklara yüzünü çeviren adam kendini gösterdikten sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

—Tom Dillon!

—Tom!

—Sizleri korkuttum değil mi? Vampir benim!

—Tom, dedi Lavinia, bir daha böyle çirkin şakalar yaparsanız sizi hakikî tabancayla öldürürüm.

Francine ağlamağa başladı. Tom "Dillon artık gülmüyordu.

—Böylesine korkacağınızı bilmiyordum, dedi. Affedersiniz.

—Eliza Ramsell ne oldu biliyor, musunuz? diye Lavinia ekledi. Öldü. Ve sizde kadınları korkutarak eğleniyorsunuz. Utanmanız lâzım. Bizimle artık konuşmayın.

—Oh!...

Tom onlarla beraber gelmek istedi. Lavinia sert bir sesle:

—Olduğunuz yerde kalınız mösyö Vampir, dedi. Korkutacak başka kızlar bulursunuz belki. Yahut gidiniz ölü Eliza'nın yüzünü seyrediniz. Onu daha eğlenceli bulursanız, gelip bize haber verin.

İki arkadaşını kollarından çekerek yıldızlarla aydınlanan' yola doğru çekti. Francine mendilile hâlâ gözlerini siliyordu.

—Francine sus, diye Helen rica dolu bir sesle yalvardı. Sadece bir şakaydı Tom'un yaptığı. Ne diye bu kadar çok ağlıyorsun?

—Sana her şeyi olduğu gibi söyliyeceğim artık Helen. Tahammül edemiyorum çünkü. Eliza'nın cesedini biz bulduk. Ve bunu görmek hiçte güzel bir manzara değildi. Onu unutmak istiyoruz. Zaten sinemaya her şeye rağmen

gitmek istememizin sebebi de bu. Ondan hiç bahsetmek istemiyoruz. Haydi, bilet paralarını hazırla, sinemaya yaklaştık.

Yarı büfe, yarı lokanta olan küçük salonda vantilatörler dönerek boğucu havayı serinletiyorlardı. Lavinia tezgahtaki görevliye yaklaşarak:

— Bana on sentlik naneli pastil veriniz, dedi.

Adamın yüzü geç yatan ve çok çalışan insanlara mahsus bir sarılıktaydı. Son derecede yorgun bir görünüşü vardı. Zaten bu gece yarı yarıya boş caddelerden geçenler, dükkânlardan çıkanlar, yüzleri bu çeşit olan insanlardı nedense... Bir kese kağıt dolusu naneli pastili alan Lavinia:

—Bunları bu gece sinemada yiyeceğiz, diye izahat verdi.

—Ama bu gece siz çok güzelsiniz madmazel Lavinia! Hoş gündüzde aynı güzellikteydiniz ya! Öğleyin çukolata almıya geldiğiniz zaman bir mösyö sizin hakkınızda bilgi istedi benden.

—Ah, öylemi? Kim?

—Adamı tanımıyorum. Bir yabancıydı. Koyu renk elbise giymiş, ince, uzun boylu, soluk yüzlü biri. Size dikkatle baktı, sonrada yanıma gelerek kimdir diye sordu. Bende ona: «Kasabanın en güzel bekâr kızı Lavinia Nebss'dir» dedim. Çök güzel kız dedi. Nerede oturuyor?

Satıcı bu sözleri söyledikten sonra sustu. Başını çevirdi.

Francine inler gibi bir sesle:

—Umarım ki ona adresi vermediniz değil mi? diye sordu. Ha, vermediniz değil mi? Hem bir yabancıya ne diye Lavinia'nın adresini veresiniz!...

—Öhö, bilmem. Birden bire düşünemedim, adresi verdim. Park Street, de sel çukuruna yakın oturuyor dedim. O an aklıma hiç bir kötülük gelmedi. Ama az önce cesedi bulduklarını işitince kendi kendime: (Ne halt ettim!) diye kızdım.

Gözleri yaşlarla dolan Francine:

—Budala! diye bağırdı.
—Çok üzgünüm. Ama bu belkide büyüttüğünüz kadar önemli değildir.
—Öylemi zannediyorsunuz!
Lavinia arkadaşlarının sabit bakışları karşısında hareketsiz duruyordu. Neler hissettiğini söylemeğe gücü yetmiyordu. Aslına bakılırsa boğazında garip bir gıcıklanmadan fazlada bir şey hissettiği yoktu.
Mekanik bir hareketle şeker parasını uzattı.
Görevli başını önüne eğmiş, parmaklarını tahta üzerinde asabiyetle oynatıyordu. Dükkândan çıkınca Lavinia şekeri arkadaşlarına uzattı.
—Buyurun, size şeker ikram ediyorum!
—Şekeri bırak, ne yapmamız gerekeceğini düşünelim, dedi Helen. Doğru eve gidelim. Hiç kimsenin avı olmak istemiyorum. Ama Vampir bu gece seni arıyor Lavinia. Çünkü senin hakkında bilgi toplamış. Bu yabancının Vampir olduğuna eminim. Sel çukuruna uzanan bir kurban olmak istiyormusun Lavinia?
Lavinia ağır bir sesle:
—Bak, dedi, o da diğer erkekler gibi meraklının biri olsa gerek...
—Tom Dillon gibi değilmi? Ama Tom Dillon'un Vampir olmadığını kim iddia edebilir?
—Zannedersem hepiniz sinirden ne söylediğinizi bilmiyorsunuz bu gece, dedi Lavinia. Ben sinemaya gidiyorum. İkinci kurban olacaksam, olayım... Aldırdığım yok. Benim gibi otuz yedi yaşında olan yaşlı bir kızın hayatta hiç bir ihtirası yoktur. Yalan mı? Ne sevdiğim var, nede istediğim. Belki de cesaretim buradan geliyor. Siz isterseniz evlerinize dönürüz, ben yalnız başıma sinemaya gidebilirim. Biraz avunurum orada. Hem Vampirin bir ikinci cinayeti bu kadar erken işliyeceğini hiç sanmıyorum. Biraz makûl düşünürseniz sizde bana hak vereceksiniz. Ama bir ay

sonrası için bir şey söyliyemem. Polis araştırmalarını biraz gevşetirse, Vampirde yeni bir cinayet arzusu ile dolabilir. Katil ruhlu olanlar bir cinayet işledikten sonra biraz ruhları tatmin olur. İkinci cinayeti işleme arzusu bir açlık gibi daima aralıkla doğar. Şimdilik dinleniyordu r. Ne olursa olsun bu gece sinemaya gideceğim.

—Sel çukurunda yatan Eliza'nın yüzünü hatırlamıyormusun artık?

—Ona zaten iki kere bakmıştım. Sandığınız kadar meraklı değilim. Aklı başında bir kızım. Onu kati olarak unutmıya karar verdim. Hem canım bu münakaşamız komik bir şey. Vampir çok güzel kadınları öldürüyor. Eliza şahane bir güzeldi. Bana yapılan komplimanlarsa palavra. Ben hiçte güzel bir kız değilim.

—Güzelsin Lavinia. Kasabanın, Eliza'dan, sonra, en güzel bekâr kızısın. Eğer biraz daha yumuşak başlı olsaydın, şimdiye kadar çoktan evlenmiştin!

—Bu saçma sözleri bırak Francine. Bak sinemaya geldik işte. Ama siz Helen ile isterseniz evlerinize dönünüz. Ben filmi yalnız seyrederim, evimede yalnız dönerim.

—Delimi oldun Lavinia! Seni burada tek başına bırakamayız...

Birkaç dakika daha çekiştiler. Nihayet üçü birden biletlerini alarak sinemaya girdiler.

Salon loştu. Kırmızı perde henüz çekilmemişti. Filim başlamadan az evvel sinema müdürü sahneye çıkarak:

—Sayın seyirciler, dedi, bu gece sinemamızı erken kapatmak için polisten emir olmuş bulunuyoruz. Herkes evine erken saatte dönebilecek. Onun için dünya haberlerini ve gelecek programa ait parçaları göstermeden doğrudan doğruya filim göstermiye bağlıyacağız. Filim saat onbirde bitecek. Hepinize doğruca evlerinize dönmenizi ve sokaklarda eğlenmemenizi tavsiye ederim. Çünkü ne yazık

ki kalabalık bir polis kadrosuna sahip değiliz. Kasabanın polisleri bir kaç sokağa dağılmışlardır.
—Bu nutuk bize hitap ediyor Lavinia. Sadece bize.
Lavinia yeniden boğazında bir gıcıklanma hissetti.
Perde açıldı. Işıklar söndü, filim başladı. (Yaşasın Tehlike) yi seyrediyorlardı şimdi.
Helen:
—Lavinia, diye mırıldandı.
—Ne var?
—Salona girdiğimiz zaman peşimizden koyu renk elbiseli bir adamda girdi. Şimdi tam senin arkanda oturuyor.
—Oh! Sahimi Helen!
—Evet. Ama birden bire dönüp bakma.
Lavinia sahneye bakıyordu. Helen yavaşça arkasına dönerek kendilerini izliyen yabancının yönüne kaçak bir bakışla baktı. Sonra birden bire ayağa kalktı.
—Işıkları yakınız, diye bağırdı. Filimi durdurunuz. Sinema müdürünü istiyorum!
Gözlerini kapatan Lavinia:
—Helen, otur allahaşkına! Delimi oluyorsun! diye mırıldandı.
Boş çukulata bardaklarını masa üzerine koydukları zaman üçününde dudakları üstünde çukolatadan siyah bıyıklar çizilmişti. Gülerek dillerini bu çizgiler üzerinden geçirdiler.
—Yarattığın skandal gülünçtü, dedi Lavinia;
Bir hiç yüzünden hepimizi maskara ettin.
Gazinonun saati onbir buçuğu geçiyordu. Sinemadan çıktıktan sonra üçüde gülüp eğleniyorlardı. Hatta Helen bile davranışına gülmekteydi.
—Sen ayağa kalkıp (Işıkları yakın!) diye bağırdığın zaman utançtan öleceğimi zannettim, dedi Lavinia.
—Zavallıcık!
—Şüphe ettiğin adam müdürün kardeşiymiş.
—Özür diledim sonra. Ne yapayım, heyecanlandım birden.

—Sözlerinin bir paniğe sebep olabileceğini hiç düşünmedin mi?

Büyük vantilatörler sıcak havayı değiştirebilmek amacıyla durmadan dönüyorlardı. Vanilya, çilek, çukolata kokusu tatlı bir şekilde genzi okşuyordu.

—Buraya çikolata yemeye girip boşu boşuna vakit geçirmeseydik keşke. Filim biter bitmez ne diye evlerimize dönmedik yani? Polisin sözlerini unuttunuzmu!

Lavinia gülerek:

—Polisin sözleri cehennemin dibine gitsin! dedi. Ben hiç bir şeyden korkmuyorum. Vampir şimdi buradan binlerce kilometre uzaktadır. Haftalar evvel de dönmez. Göreceksiniz döndüğü zamanda polis onu yakalıyacaktır. Filim çok eğlenceliydi değil mi?

Gülüşerek sokağa çıktılar. Caddeler tertemiz ve bomboştu. Ne araba, ne kamyon, ne bir ses, ne bir nefes...

Görünürlerde yaşayan bir tek yaratık yoktu sokaklarda...

Vitrinlerinde balmumu mankenler duran dükkânların ışıkları hâlâ yanıyordu. Bu balmumu mankenlerin boş gözleri yolda yürüyen üç kadını izler gibiydi.

—Bağıracak olsak bize bir yardımları olur mu dersin?

—Kimlerin?

—Vitrinlerde duran mankenlerin!

—Oh, Francne!...

—Başka kimseleri göremiyorumda.

Vitrinlerde yüzlerce bebek ve manken vardı.

Hepsi sert, sessiz ve cansızdılar. Ama kaldırımlarda topuklarından çıkan sesler bu sessiz gecede bir tüfek aksi ile çınlıyarak ilerliyen üç kadındı sadece.

Otamatik kızıl ışık binlerce hayali yolcuyu kısa bir süre durdurdu.

Yeşil ışık yandı.

Yine binlerce hayali yolcu arasında üç genç kadın karşı kaldırıma seke seke geçti.

Önlerinde sıcak ve beyaz asfalt boylu boyunca uzanmaktaydı, İki yanlarında sıralanan yüksek ağaçların yapraklarını kıpırdatacak ufak bir meltem bile esmiyordu. Kadınlar yürüyorlardı.
—Önce seni evine bırakacağız Francine.
—Olmaz, ben sizi evlerinize kadar götüreceğim.
—Saçmalama. Evi en yakında olan sensin. Eğer beni evime götürmiye kalkarsanız sel çukurunu yalnız başınıza geçmeniz gerekecek. Üstünüze bir yaprak düşecek olursada derhal korkudan düşüp ölürsünüz.
—Geceyi senin evinde geçiririm, dedi Francine. En güzelimiz sensin.
—Hayır, değilim.

* **

Üçüde beyaz elbiseler giymişlerdi. Onları gören neşeli bir partiden dönüyorlar sanırdı. Lavinia'ya göre etraflarındaki, yolu çevreliyen ağaçlar konuşmalarını dinliyorlardı sanki.

Gece bekçileri onlardı.

Yavaş yavaş yürüyorlardı ama, içinde koşuya benziyen bir kaçış hissi dalgalanıyordu. Geç vakit yükselen ay, her yere garip bir ışık serpmişti. Sıcak, fakat karlı bir alemdeydiler. Garip olan da bu sıcak kardı!.
—Şarkı söyliyelim, dedi Lavinia.

Arkalarına bakmadan, kol kola alçak sesle şarkı söylemiye başladılar. Ayakları altındaki kaldırımlar kıpırdıyor, kıpırdıyor, yavaş yavaş sıcaklığını kaybediyordu.
—Dinleyiniz!

Sıcak yaz gecesini dinlediler. Cırcır böceklerinin sesine belediye saatinin uzak sesi boğuk darbelerle karışmaktaydı. On ikiye çeyrek var!...

Bazen solda, bazen sağda hafif pembe ışıklar gözüküyordu. Yürüdükçe, bunlarda birbiri arkasından sönmiye başladılar. Evlerdeki, mağazalardaki, kimi büyük,

kimi küçük, kimi mum, kimi elektrik olan ışıklar birer birer söndüler.

Her ev bronz, yada demir kapılarla güven altına alınmıştı sanki.

«Bizden başka her şey, herkes güvende» diye Lavinia düşündü. Gözünün önüne yataklarına yatmış, panjurlardan süzülen romantik ay ışığı altında uykuya dalan insanlar geliyordu. Bunlar mutlu insanlardı. Eşleri olanlar...

İçini çekti. Yeniden: «Sadece biz, sıcak kaldırımlarda topuklarımızın çıkardığı münzevi sesleri dinliyen ihtiyar kızlar tehlikede. Binlerce gece böceğinin yalnızlığımızı arttıran hazin musikisinden başka beraberimizde gelen yok.» diye düşündü.

— İşte, nihayet sen evine geldin Francine. Gözün aydın ve iyi geceler.

—Lavinia, Helen! Bu gece benim evimde kalınız. Çok geç oldu. Hemen hemen gece yarısı. Madam Murdock'un size verecek fazla bir odası vardır. Size sıcak çukolata yaparım. Bir arada ne güzel vakit geçiririz.

Francine arkadaşlarının kollarını tutmuştu.

—Hayır, teşekkür ederiz, buna lüzum yok, dedi Lavinia.

Francine yeniden ağlamıya başladı.

—Oh! Çok rica ederim yeniden başlama Francine !

Francine hıçkırıklar arasında:

—Sizleri ölmüş görmek istemiyorum! diye inledi. Öyle güzel ve öyle naziksinizki... Yaşamanızı istiyorum. Rica ederim, yalvarırım bu geceyi benim evimde geçirinizi

—Francine, senin bu kadar korkak olduğunu bilmiyordum. Eve gider gitmez sana telefon edeceğim.

—Sözmü?

—Söz. Ve sağ salim evime döndüm diyeceğim. Yarın kırlara piknik yapmağa gideriz. Tamam mı? Sizlere kendi elimle hazırlıyacağım jambonlu sandviçler yedireceğim. Hoşuna

gitti mi? Haydi, bak göreceksin, ebediyete kadar yaşıyacağım. Uzun ömürlü bir insanım ben.
—Telefon edeceksin değil mi?
—Söz vermedim mi?
—İyi geceler öyleyse.

Francine kapıyı yavaşça arkadaşlarının yüzüne kapattı. Sürgüyü sürdüğünü ve kilidi üst üste çevirdiğini işiterek gülümsediler.

Lavinia:
—Şimdide seni evine kadar götüreceğim, dedi.

Belediye saati onikiyi vurdu. Sesler bomboş, ölü bir şehirde gittikçe boğuklaşan akislerle yayılıyordu. Bu ses boş sokakları, boş avluları, boş meydan ve bahçeleri dolaşıyordu.

Helen'in koluna asılarak yürüyen Lavinia:
—On bir, oniki, diye saydı.
—Garip bir şeyler hissetmiyor musun?
—Ne gibi?
—Ağaçlar altında bu boş yolda ilerliyen ikimizden başka kimse yok. Herkes uykuda, yada güvende, evlerinde, kilitli kapılar arkasındalar. Bahse girerimki bu gece bizden başka kasabanın hiç bir sokağında dolaşan insan yok.

Eterin, sıcak ve karanlık sel çukurunun sesi yaklaşıyordu. Köprü altında akan suların uğultusu...

Bir kaç dakika sonra Helen'in evi önüne geldiler. Birbirlerine uzun uzun baktılar. Hafif bir rüzgâr esmiye başlamıştı. Kesilmiş ot ve leylâk kokuları taşıyordu bu rüzgâr. Bulutların birikmiye başladığı semada ay bir hayli yükselmişti.
—Bende, geceyi benim evimde geçirmeni istesem kabul etmezsin değil mi Lavinia? diye Helen sordu.

— Yoluma devam edeceğim.
—Düşünüyorumda, bazen...
—Neyi düşünüyorsun? Bazen ne?

—Bazen insanların ölmek istediğini... Bu gece garip bir davranışın var senin.
—Korkmuyorum, hepsi bu. Garip filanda değilim, makul bir insanım. İyi düşünebilirim. Vampirin bu gece bu civarda dolaşması imkânsız bir şey. Hem etraf polis dolu...
—Polis, polis!... Bizim manasız polislerimizin lâfını etme kuzum. Onların çoğunun evlerine girip uyuduklarına eminim şu an.
—Sizlerin merakı beni eğlendiriyor. En küçük bir tehlike hissetseydim ne diye senin evinde kalmıyacakmışım? Demek böyle bir şeye ihtimal vermiyorum.
—Belkide, şuur altında, kendininde farkında olmadığın bir hayattan bıkma kompleksi içindesin! Onun için böyle konuşuyorsun.
—Sen de, Francine de çok komiksiniz doğrusu!
— Sen yalnız başına yoluna devam edersen kendimi suçlu hissedeceğim. Saniyeleri sayacağım. Sel çukurunu geçinciye kadar sıcak kahve içeceğim. Belki biraz sinirlerim yatışır.
—Bir fincanda benim için iç. İyi geceler Helen.

Sıcakyaz gecesinin sessizliği içinde Lavinia Nebbs şimdi yalnız başına ilerliyordu.

Evlerin karanlık pencerelerine bakıyor, uzaktan uzağa akseden bir köpek sesini tüyleri ürpererek dinliyordu.
—Beş dakika sonra evimde olacağım, diye düşündü. Güvende olacağım bende. Beş dakika sonra aptal Francine'e telefon edeceğim.

Ağaçlar altında, karanlıkta bir adamın şarkı söylediğini işiterek adımlarını sıklaştırdı. Esrarlı bir ışıkla aydınlanan yolda bir adam ona doğru ilerledi. Adamın sakin ve rahat adımları vardı.
—Çevremde bir çok evler var, diye Lavinia düşündü. İcap ederse her hangi birinin kapısını çalabilirim.

Adam şarkı söylemiye devam ediyordu. Elinde salladığı kalın sopa ile biraz daha yaklaşınca:

—Bu ne sürpriz madmazel Nebbs! diye bağırdı. Gecenin bu geç saatinde sokakta ne işiniz var?
—Müfettiş Kennedy!
Bu müfettiş Kennedy'di hakîkaten. Gece nöbetini yapmaktaydı.
—Sizi evinize kadar götürsem iyi olacak madmazel Nebbs.
—Lüzumu yok. Ben her işimi tek başıma yapmağa alışığımdır.
—Sel çukurunun ilerisinde oturuyorsunuz ama!
—Olsun, ne çıkar...
Aslındaysa, içinden, bu çukuru bir erkekle dünyada geçmem diye geçirmekteydi. Vampirin kim olduğu belli değildi ki! Müfettiş Kennedy'nin Vampir olmadığını kim bilebilirdi...
Yeniden:
—Teklifinize teşekkürler, ama istemem, dedi.
—Ben buralarda dolaşıyorum. Bir yardıma ihtiyacınız olursa bağırınız. Koşar yanınıza gelirim.
Kennedy'yi bir gece feneri altında ıslık çalar bıraktı, yürüdü. İşte çukurun yanına geldim, dedi ,kendi kendine.
Yolun taflanlarla kaplı yüz on üç basamağının üstünde duruyordu. Park Street'e varmadan önce bu gölgeli bayırı inmesi, asma köprüyü aşması gerekiyordu. Yolu bir tek fener aydınlatmaktaydı.
«Üç dakika sonra anahtarımla kapımı açacağım. Yüz seksen saniye sonra başıma hiç bir felâket gelmiyecek.» diye içini çekti.
Çukurun karanlık ve sessiz gecesine doğru, otlarla kaplı merdivenlerden inmeye başladı. '
«Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz» diye basamakları sayıyordu. Kendisini koşuyormuş gibi hissetmesine rağmen, koşmak istemesine rağmen bir türlü koşamıyordu. Adımları ağırlaşmıştı.
Yüksek sesle:

—Onbeş, onaltı, onyedi, onsekiz, ondokuz diye saymaya devam etti.

—Yolun beşte dördünü katettim.

Çukur derin, koyu karanlıktı. Ve dünya kaybolmuştu. Güvende uyuyanların dünyası...

Kilitli kapılar, şehir, kabareler, sinema, ışıklar her şey kaybolmuştu!... Mevcut olan sadece sel çukuruydu. Büyük, siyah ve onu boğan sel çukuru...

— Hiç bir şey olmadı mı? Hiç kimse yok mu burada? Yirmi dört, yirmi beşinci basamaktasın. Eski hayalet hikâyesini hatırlamıya çalış. Sana çocukken anlatılan hayalet hikâyesini!...

Basamaklar üzerinde hasıl olan kendi ayak sesini dinliyordu.

—Siyahlar giyen ve evlerin yatak odalarına giren adam. Şimdi yatak odasına giden merdivenin birinci basamağında. Şimdi ikinci, üçüncü, dört ve beşinci... Bu hikâyeyi her anlatışlarında gülerdim.

İşte odaya girdi, yatağa yaklaştı... Tamam. Avcundasın.

Elinde olmıyarak bağırdı. Bütün hayatı süresinde böyle bir çığlık işitmemişti! Böylesine ummamıştı hiç!

Tahta trabzana tutunarak, dehşetle, buz gibi, donmuş, durdu.

Kalbi göğsünü çatlatacakmış gibi vuruyordu.

Bu dehşete kapılmış kalbin çarpıntısı bütün dünyayı kaplıyordu.

İçinden: «Aşağıda, aşağıda basamakların en altında, fenerin altında bir adam bekliyor, diyordu. Hayır, şimdi gitti, Biraz daha ötede bekliyor.»

Dinledi.

Sessizlik, Köprü boştu.

Kalbi sıkışarak:

—Bir şey yok, diye mırıldandı. Kimse yok. Aptalca şeyler düşünüyorum hep. Kendi kendime anlattığım hikâye gibi... Gülünç oluyorum. Ama, acaba ne yapmam gerekiyor?

Yürek çarpıntısı biraz hafifledi.

—Müfettişi, çağırsam mı? Çığlığımı işitmişmidir? Ama aslında bağırdım mı hakikaten?

Yeniden etrafa kulak verdi. Hiç, hiç bir şey işitmiyordu.

—Helen'e döneyim. Geceyi onun evinde geçireyim.

Bunları düşünmesine rağmen inmeğe başladı.

—Hayır, kendi evime, Helen'in evinden daha çok yakınım şimdi. Otuz sekiz, otuz dokuz... Kaç basamak kaldı ki... Dikkat! Düşme. Oh, deliyim ben!

Kırk, kırk bir, kırk iki. Şimdi hemen hemen yolun tam ortasındayım.

Yeniden, dehşetten buz gibi olduğunu hissetti. Durdu. «Bekle.» dedi kendi kendine. Sonra, bir adım attı. Bir akis işitti. Bir adım daha attı. Bir ikinci akis daha hasıl oldu.

Bir dakika sonra kuru bir dal sesi işitti.

Kara, cır cır böceklerinin, koyu yeşil kurbağaların ve karanlık sislerin birikmiş olduğu sel çukuruna ürpererek baktı.

—Biri beni izliyor, diye mırıldandı. Merdivenlerden, arkamdan inen biri var. Geri dönmiyede artık cesaret edemem.

Bir adım daha. Bir akis daha.

—Benim her adımımla o da bir adım atıyor.

Bir adım. Bir akis.

Zayıf bir sesle sel çukuruna seslendi:

—Sizmisiniz müfettiş Kennedy?

Sert bir şekilde cır cır böcekleri susuverdi. Cır cır böcekleride dinliyorlardı. Gecede dinliyordu...

Bir an, yaz gecesi kokular ile dolu bütün kırlar, hafif bir meltemle sallanan ağaçlar sessizleşiverdiler. Yapraklar, çalılar, hatta gökyüzündeki yıldızlar bile kıpırdamayı

keserek Lavinia Nebbs'in kalbinin atışlarını dinlediler. Belkide, oradan binlerce kilometre uzakta, ıssız, terkedilmiş trenlerle dolu biri

garda, yalnız kör bir ampulün ışığında gazetesini okumakta olan bir gece yolcusuda başını kaldırarak dinlemişti. Kendi kendine: «Bu nedir?» diye sormuştu. Bir dalı kemirmeğe çalışan dağ sıçanıdır her halde.

Ama aslında, işittiği gürültü Lavinia Nebbs'in kalp çarpıntılarıydı!...

Daha çabuk, daha hızlı, daha hızlı merdivenlerden inmiye başladı.

Koşuyordu.

***

Bir müzik sesi işitti. Her yeri ve onu kaplayan çılgınca bir müzikti bu. Birden bire, koşarken, bu müziğin kendi kafasında çalındığını hissetti.

Müzik beyninde çalmıyordu. Bir kasırga halinde beyni içinde dönüyor, dönüyor ve onu sel çukuruna doğru çekiyordu..

—Bir kaç adım daha atacak kuvveti bana ver Tanrım! diye yalvarmıya başladı. Yüz on, yüz onbir, yüz on iki, yüz on üç! Tamam son basamağa indim...

Şimdi sel çukurundayım, en dipteyim. Haydi koş artık, koş ve köprüyü geç.

Kollarına bacaklarına, korku ile kaplanan bütün vücuduna ayrı ayrı ricalar ederek koşuyordu. Tahtaları korku ile dolu adımları altında sallanan köprünün gıcırtısı uğuldıyarak akan sular sesine karışmaktaydı. Arkasında, onu izliyen ayak sesleri ve müzik uğultusu vardı.

—Beni takip ediyor. Başımı geri çevirmemem lâzım. Bakma. Onu görecek olursan artık ilerlemenin imkânı kalmaz. Çok korkarsın. Dehşetten buz kesilirsin. Koş... Koş... Koş...

Köprünün ortasına kadar koştu.

—Oh Tanrım... Oh Tanrım, köprü bitmek üzere. Ama daha önümde tırmanılacak tepe ve patika var. Ne kadar da karanlık ve uzak! Şimdi bağıracak bile olsam hiç bir işe yaramaz. Ama bağıramam ki, buna gücüm yetmez ki... Oh... Köprüyü geçtim! Patikayı tırmanayım... İlerliyorum, ilerliyorum. İşte patikada bitti. Caddeye çıktım. Şükürler olsun sana Tanrım. Koşabilirim, koşabilirim... Ölmek istemiyorum Tanrım. Kaçmama yardım et. Evime sağ salim bir girebilsem, bir daha geceleri yalnız başıma sokağa çıkmayacağıma yemin ediyorum. Deli idim. Evet deli bir kızdım ben zaten. Korkunun ne olduğunu şimdiye kadar bilmiyordum. Onu düşünmek bile istemiyordum. Evime bir girebilsem, Helen, siz, yada Francine' sissiz hiç bir yere gitmiyeceğim. Caddeyi geçti, kaldırıma çıktı.

—Şükürler sana Tanrım! İşte Peron... İşte evim!

Bir kaç saat evvel veranda parmaklığına bırakmış olduğu boş limonata bardağını gördü. O zaman her şey sakin, huzur dolu ve harikuladeydi.

Yine aynı zamana dönmek, uzun sandalyesine uzanmak, eline limonata dolu bardağını almak ve yeni başlıyan yaz gecesini içine sindirmek arzusuyla kabardı. Ama geçen zamana dönmenin imkânı varmıydı hiç? Aradan geçen dört beş saat içinde yıllarca yaşamış gibi çöküvermişti.

—Oh! Kapıyı açacak, eve girecek, sürgüyü sürecek kuvveti bana ver Tanrım!

Sarsak adımlarla sokak kapışma vardı. Kapıya elini süre süre kilidi buldu. Kalp çarpıntıları hâlâ dışardan işitilecek bir hızla göğsünü acıtmaktaydı. İçinden hâlâ korkuyla bağırmaktaydı. Anahtarı kilide soktu.

—Çabuk açıl kapım, çabuk, çabuk açıl!

Kapı açıldı.

—Şimdi içeri gir, kapıyı kapat.

İçeri girdi, kapıyı kapattı, acınacak bir sesle:

—İki kere kilitle kapıyı, diye kendi kendine söylendi. Hatta üç kere...

Kapıyı üst üste üç kere kilitledi.

Müzik, durdu.

Kalbini dinledi. Onun çarpıntılarıda artık işitilmiyordu. Nihayet evine gelmişti. Sağ ve salim evine girmişti! Güvendeydi... Kurtulmuştu!...

—Dinle, en küçük bir gürültü bile yok. Kurtuldun, kurtuldun. Tanrım kurtuldum. Oh evinde olmak ne güzel şey!

Sevinçle karanlık odanın ortasında, ışığı yakmadan döndü.

—Bir dakika, dedi, pencereden bakmalı. Kimse beni takip etmişmi... Hiç kimse yok. Kimse beni takip etmemiş. Arkamdan kimse koşmamış.

Kahkahalarla gülerek kendisile alay etmiye başladı.

—Korkudan neler geçti aklımdan! Eğer biri beni takip etseydi, yakalardı. Çünkü hiçte iyi bir koşucu değilimdir. Ne peronda, ne avluda kimse yok. Ne kadar aptalmışım meğer. Kendi kendimden korkup kaçmışım meğer! Sel çukuru güven dolu tehlikesiz bir yermiş! Ama ne olursa olsun insanın kendini en mutlu hissettiği yer evidir. Çünkü güvenin en büyüğü oradadır. Evinde insana kimse dokunamaz!

Elektriği yakmak için düğmeye elini uzattı.

Birden durdu.

Boğazına ılık parmaklar dolanmıştı!

— Ne oluyor?... Kim... Kimsi...

Daha fazla konuşamadı. Karanlıkta, oturma odasından çıkan koyu renk elbiseler giyen bir adam boğazını gittikçe artan bir kuvvetle sıkıyordu.

DENİZDE İKİNCİ GECE

KAMARAMDAN çıktığımda, gece yarısıydı. Boşboş olan üst güverteye yöneldim. Güverte trabzanları ince bir sis tabakası altında gümüş gibi parlıyor, uzun yolcu iskemleleri ve tahtalar bir hayal aleminin ilgi çekici müphemliği ile insanı büyülüyordu.

Havada bir nefes bile esmemekte, vapur sakin bir deniz üzerinde sislere gömülmüş ağır ağır ilerlemekteydi.

Sise karşı hiçte antipati duymam.

Parmaklıklara dirseklerimi dayıyarak ıslak ve kesif havayı zevkle teneffüs ettim. Az bir süre evvel tahammül edilmez bir şekilde midemi altüst eden bulantı ve baş ağrısı hemen hemen kaybolmuş gibiydi.

Yeniden normal ve sıhhatli bir insan haline dönmenin sevinci içinde dünya ve kendim ile sulh aktedmiş gibi sakindim. Gücüm kuvvetim yerine gelmiş, yeniden salamura kokusunu dünyanın bütün inci ve zümrütlerine tercih eden macerasever olmuştum.

Havana'yı görmek, beş kısa gün gibi bir sürede hür, dilediğini yapmak sevinci için dünya kadar para harcamıştım.

Masmavi, harikulade güzel bir deniz ortasındaki adayı iş yaptığım dürüst acenta röprezantanlarından biri bana söz sırası anlatmıştı.

Hiç bir cihetten zengin bir adam değildim. Bunun la beraber, güzel yerleri görmeğe karşı içimde öylesine yenilmez bir arzu taşımaktaydım ki, Havana gibi bir cenneti görebilmek pahasına bankadaki tasarrufumda büyük bir gedik açtım. Ama yine de bu yolculuğu tamamlıyacak olan ufak tefek zevklerden kendimi mahrum etmek zorunda kalıyordum.

Mesela, yemeklerden sonra içilen sigar, likör, konyak gibi teferruata verecek param kalmadığından sadece vapurdaki

tabldotta yediklerimle yetiniyordum. Oysaki sigar, likör ve,konyak bir deriz yolculuğunun vaz' geçilmez çerezlerindendi.

Neyse, zengin olmadığımı, hatta küçücük bir bütçeye sahip olduğumu daha öncedende belirtmiştim.

Yinede anlatılamayacak kadar mutluydum. Güvertede geniş adımlarla dolaşmıya başladım. Oh!... Ciğerlerime büyük bir aç gözlülük ve doymazlıkla çektiğim bu ıslak ve buruk hava beni nasılda sarhoş ediyordu!...

Otuz saatten beri berbat bir deniz tutması yüzünden kamaramda kapalı kalmıştım. Bir vebadan, yada her hangi ateşli bir hastalıktan fazla harap etmişti bu bulantı beni.

Deniz sakinleşip ben rahatsızlıktan kurtulunca, yakın gelecekteki zevkleri düşünerek hayaller kurmağa başladım.

Hayal, daha doğrusu projelerim harikuladeydi. Beş gün Cuba'da kalacak, bir otomobil kiralıyarak Malecon'un güneşli sokaklarında gezinecektim.

Cabanas'nın pembe duvarlarını, Colomb'ın katedralini görecektim. Antilles'lerin en büyük mağazası olan Fuerza'yı ziyaret edecek, dindarların küçük Patioslarmda ruhumu dinlendirecektim. İspanyol tipi bir açık hava gazinosunda, ay ışığında Refrecos rakısını içerken Gürültülü yerlerde ve şiirden uzak yaşıyan insanları küçümsiyerek düşünecektim.

Sonra, seyahat devam edecekti. Şahane ve esrarlı Haiti adasına, Bakireler Adasına doğru yol alacaktık. Eski, asırlık liman Charlotte Amalie'yi nasıl tarif etmeli bilmemki?

Ben bu limanı kitaplarda okuya okuya adeta ezbere bilirim. Damları parlak kırmızı kiremitlerle örtülü evler, bir biri üzerine yığılmış bir sıklıktadır.

Sargasse denizine doğru gülümser gibi bakarlar. Bu denize her an anadan doğma çıplak çocuklar girip çıkar, çeşit çeşit renkli balıklarla bir arada yüzerler. Sahil eski kayık ve motorlarla doludur ama öylesine şirindirki!...

Kaptanlara gelince, hepsi birer alkoliktir bunların. Gece gündüz içerler. Yeniden parmaklıklara abandım ve bir kaç gün sonra yanaşacak olduğumuz Martinique adasını düşündüm. Şuursuzca gülümsedim. Bu adanın en bol olan metaı şarabile fahişeleriydi. Kızılderili ve Çinli fahişeler belki şaraptan daha da ucuzdular.

Sonra, birden bire başım döndü. Korkunç deniz tutması yeniden pençeleri araşma alıverdi beni.

Deniz tutması, diğer hastalıkların aksine olarak, her şahısta kendini başka türlü hissettiren bir afettir ve şahsa göre değişir. Dünyada onun arazını birbirinin aynı duyan iki insan daha gösterilemez. Bana gelince, ben onun her çeşit dehşet ve kötülüğünü birden hisseden bir bünyeye sahibim.

Nefes nefese, sendeliyerek parmaklıklardan uzaklaştığım ve güvertede bulunan uzun sandalyelerden birine kendimi attım.

Kamorat bu iskemleleri niçin dışarda bırakmıştı? Esrarını bir türlü çözemediğim bir düğümdü bu. Muhakkak olan şuydu ki, kamarot bu unutkanlığı ile bir suç işlemiş sayılırdı. Gecenin bu saatinde yolcuların güvertede oturmak ihtimalleri çok azdı, üstelik sis, kamış iskemleleri bozabilirdi.

Ama her ne olursa olsun, ben onun bu unutkanlığından dolayı ona minnettardım. Sandalyeye boylu boyunca uzandım.

Bulantı ve baş dönmesi içinde kıvranırken, kendi kendime kuvvet vermek istiyerek sandığım kadar hasta olmadığımı tekrarlıyordum.

Birdenbire bulantılarım fazlalaştı.

Sandalyeden pis bir koku intişar ediyordu. Bu inkâr edilmez bir hakikatti. Başımı çevirince yanağım iskemlenin cilâlı ve nemli tahtasına yapıştı. O zaman burun deliklerime ekşi ve son derece mide bulandırıcı bir koku doldu.

Bu hem çekici, hemde itici bir kokuydu.

Ne olduğunu anlıyamadığım bir çevrede fizik fenalığım bir raddeye kadar dağılıyordu. Bir taraftanda bütün varlığım derin bir iğrenme hisside sarsılıyordu, iskemleden kalkmağı boş yere denedim.

Zira hiç kuvvetim kalmamıştı. Görünmiyen bir varlık üzerime çöker gibiydi. Sonra, altındada sadece boşluk hissediyordum.

Bütün sözlerim hakikattir, ne hayal görüyor, nede alay ediyorum...

Bunu sadece görünmiyen esrarengiz kuvvetlerle, yada varlıklarla karşılaşanlar anlarlar. Üzerinde bulunduğumuz dünya bile, esas temellerile silinmiş, yok olmuş boşluklar tarafından yutulmuştu.

Gittikçe, bende yutulmak üzere olduğumu görüyordum. Dipsiz uçurumlar açılıyordu, önümde ve ben onlara doğru sürüklenmekteydim.

Ama gemi duruyordu. Dünya çökerken bile gemi sapa sağlam ve yerinde duruyordu. Gemi, kaptan köprüsü, güverte, uzun iskemle, bütün gözlerimle gördüğüm maddî eşyalar beni götürmekte devam ederlerken, ben, görülmemiş boşluklarda uçuyordum.

İtiliyor gibiydim, karşı koyacak gücüm yoktu bu meçhul itene, dipsiz uçuruma doğru gitmekten beni bir şey alı koyamıyordu.

Uzun iskemlemle, içinde yaşadığım dünyanın üç misli büyük ülkelerden uçar ve kaçınılmaz felâkete koşar gibiydim.

Etrafımda garip gölgelerin dolaştığını farkettim. Karanlık ve anlatılamıyacak kadar büyük koylara, limanlara giriyorduk. Kayalar ve yosunlarla çevrili limanlara...

Her an daha büyük bir süratle bu garip ülkelere dalıyor, oralarda kayboluyordum. Kara bir çamura batıyordum. Hislerim felce uğramıştı. Bozucu, aşağılık bir nefes beni

harap ediyor, hayat kaynaklarımı mahfederek cehennemi bir azapla vücudumu kavuruyordu.

Derinlik ve boşluklarda yapayalnızdım. Buna arkadaşlık eden, çevremi kaplıyan şekiller karanlık, kuru ve ölmüş şeylerdi.

Maymun kafasına benziyen, kafalarile, kapaksız gözlerile sallanarak çılgınlar gibi dansediyorlardı. Hareket etmelerine rağmen, garip bir zihin aydınlığı içinde onların ölülere ait olduklarını biliyordum.

Birden şekiller kayboldu.

Ben hâlâ iskemlemde oturuyordum ve sis eskisi gibi kesifti. Vapur sakin bir deniz üzerinde ağır ağır ilerlemeğe devam ediyordu. Ama o pis koku, her şeyin üstünde, ekşi, tiksindirici bir kuvvetle genzimi tıkıyordu.

Bütün kuvvetimi topladım, büyük bir güçlükle iskemlemden sıçradım.

Dünyanın bütün kötülük ve uğursuzluklarını nefsinde toplamış olan korkunç bir ahlâksızın tuzağından kurtulmuştum sanki...

Bir an kıpırdamadan, bilmediğim, tayininden aciz olduğum bir süre bana cehennem azabı yaşatan iskemleye baktım.

Orada ünlü ressam Bosch ve Cranach tarafından resmedilen ilk çağların işkence sahnelerini, Breughei'in, Signorelli'nin cüzzamlıların ahı adlı yürekler paralayıcı tablolarını bir film seyreder gibi seyrettim.

Ama bu dehşet verici tabloların hayalinin hiç biri karşımdaki pis kokulu iskemle kadar beni dehşete salamıyordu.

Korkudan titriyordum.

Nasıl başardığımı hatırlamıyorum ama, oradan ayrılabildim.

Vapurun içine, birinci mevki geniş sıcak salona daldım. Orada, nefes nefese, heyecanla kamarotun gelmesini bekledim.

Merkezi merdivenler altında odası bulunan «Güverte Kamarotu» zil düğmesine bastım. Bütün gücümle onun bir an evvel gelmesini, dışardaki pis kokunun geniş boş salona yayılmadan evvel bir şeyler başarmasını sağlaması için dua ediyordum.

Güverte kamarotu bütün gün çalışmıştı. Ve sabanın birinde zil çalarak onu yatağından kaldırmak bir cinayet kadar günahtı.

Ama, birisiyle konuşmam lâzımdı, sandalyelerin gecenin geç saatinde güvertede bırakılmasından da sorumlu olan şahıs o olduğuna göre, başkasını düşünmeden onu çağırmam tabu idi.

Onun bilmesi gerekiyordu... Bir izah şekli bulabilir ve bana anlatabilirdi. Sandalyeleri... Sandalyelerdeki kokuyu... Sandalyelerdeki esrarı...

Kafam karma karışıktı, yeni bir sinir nöbetinin başlamak üzere olduğunu hissettim.

Elimin tersile alnımda biriken terleri silerken güverte kamarotunun salona girdiğini görünce büyük bir ferahlık içimi kapladı.

Üst merdivenlerden inmişti ve çevresinde hafif mavi bir bulutla bana doğru ilerliyordu. Son derece nazikti. Eğilerek:

—Bir arzunuz mu var mösyö? diye sordu. Yoksa kendinizi iyi hissetmiyormusunuz? Arzunuz? Ne getireyim? Limonata? Çay? Yoksa viskimi? Arzunuz?...

Arzunuz!... Arzunuz!... Arzunuz!...

Her şey korkunç bir şekilde karışıktı!... Ona olayı nasıl ve ne şekilde anlatacaktım? Belki de sözlerime inanmıyacak, hayal gördüm zannedecekti. Ya da bana bir deli nazarile bakacaktı.

—İskemleler... diye kekeledim. Üst güvertede, kaptan köprüsünün altında üç uzun kamış iskemle vardı. Onları neden orada bıraktınız? Neden içeri almadınız?

Ona sormak istediğim soru bu değildi. Niyetim pis koku hakkında bilgi almaktı. Ama karşımda ayakta duran gece kamarotunu, geç vakit uykusundan uyandırmış olmama rağmen böylesine nazik ve telâşlı görünce, onun bir yalancı, bir düzenbaz olduğu kanaatine vardım. Sağlığımla, mide bulantılarımla ilgilenmiş gibi endişeli tavırlar takınması yalandı. Güvertedeki iskemleleri mafisus bırakmış ve beni bir tuzağa doğru itmişti. Zavallı, kuvvetsiz ve bitkin oluşumun sebebi oydu! İskemlelerin üzerine BİR. ŞEY'in geleceğini biliyordu!...

Ama adamda birden bire vücude gelecek olan değişikliğe kendimi hazırlamamıştım. Bu korkunç bir şeydi. Sisler içinde olan karma karışık zihnime rağmen, az önce bunun hakkında çok haksız düşüncelere kapılmış olduğumu anladım.

İskemleleri o bırakmamıştı dışarda. Yahut, hakikaten unutmuştu. Yüzü bembeyaz oldu, ağzı bir karış açıldı...

Bir an önümde hareketsiz taş gibi durdu. Bayılacağını, yere yuvarlanacağını sandım. Nihayet:

—İskemleleri gördünüz mü? diye kekeledi.

Başımı evet anlamında salladım. Gece kamarotu bana doğru eğilerek kolumu tuttu. Bir ölü gibi beyazdı. Tebeşir beyazlığındaki çukura kaçmış parlak gözlerile sabit bir şekilde bana bakıyordu.

—Kara ve ölü şey, diye mırıldandı. Maymun suratlı. Tekrar geleceğini biliyordum. Denize açıldığımız ikinci gece mutlaka, güverteye gelir.

Tükrüğünü güçlükle yuttu ve kolumu tutan eli titremiye başladı.

—Daima, hareketimizin ikinci gecesi gelir. «O» iskemleleri nereye kaldırdığımı biliyor. Onları güvertede hiç unutmam. Ama o yerini biliyor ve çıkartıp oraya koyuyor. Üstüne oturuyor. Son defa gören bendim. İskemlelerin üzerinde yayılıyor, kıvrılıyor, yuvarlanıyor. Beni görünce bana doğru

yürüdü. Ben kaçtım. Buraya girdim ve kapıyı kapattım. Ama onu pencere camı arkasından görebiliyordum.

Kamarot kolunu uzatarak yandaki pencereyi işaret etti.

—İşte buradan. Bu pencereden onu gözetledim. Oda suratını cama yapıştırmıştı. Simsiyahtı, kupkuruydu, hayatsızdı. Maymuna benziyen bir yüzdü bu mösyö.

Tanrı bizi korusun!... Bu ölmüş ve kurumuş bir maymunun kaf asıydı. Aynı zamanda yumuşak olduğu cama yapışışından belliydi. Ve pis bir koku neşrediyordu.

Nefes alamamaktan, tıkanıp ölmekten korktum. Ne söylediğimin farkında olmadan ayakta mırıldanıp duruyordum ki, kayboldu.

Hıçkırarak sustu. Sonra alçak sesle:

— Doktor Blodgette bire on kala bıçaklanarak ve yüzü gözü tırmalanarak öldürüldü. Biz sadece çığlıklarını işittik, diye devam etti. Meçhul Şey onu öldürdükten sonra uzun sandalyeler üzerinde otuz kırk dakika kadar oturduktan sonra yeniden kayboldu. Giderken doktor Blodgett'in elbiselerini de beraberinde götürmüştü. Korkunçtu geçenler. Blodgett'in bacakları kopuk, yüzü lime lime parçalanmıştı. Yatak çarşaflarında yüzü parçalanmış ve kan içindeydi. Kaptan bana olaydan kimseye bahsetmememi tembih etti Ama bunu birisine anlatmam lâzım. Deli olacağım yoksa. Hiç bir şey yapamıyorum mösyö. Korkuyorum... Bununla beraber anlatınca biraz ferahladım. Bu, «O» nun üçüncü gelişi ilk gelişinde kimseye bir kötülük yapmamıştı. Sadece iskemlelere oturmuştu. Onları kirletmiş ıslatmış, mide bulandırıcı bir mayi bırakmıştı üzerlerinde.

Aptallaşmış, kamarota bakakalmıştım.

Bu adam bana neyi açıklamak istiyordu? Tam manasile bir manyakmıydı yoksa? Yahut büyük bir zihin bozgunu içinde olan benmiydimde onun sözlerinden bir şey anlamıyordum?

Heyecanla yeniden:

— Bunları izah edebilmek çok zor mösyö, dedi. Ama bu vapur esrarengiz yaratıklar tarafından ziyaret edildi. Ve edilmekte devam ediyor. Her sefere çıkışımızın ikinci gecesi. Her zamanda uzun sandalyelere oturuyor. Anlıyorsunuz ya!

Açık bir şekilde, bir şey anlamıyordum ama, zayıf bir sesle:

— Evet dedim.

Sesim titrer ve odanın öbür köşesinden akseder gibiydi.

—Dışarda bir şey var, diye kekeledim. Korkunç bir şey. Üst güvertede. Pis, tahammül edilmez bir koku... Beynimin üstüne ne çullandı bilmiyorum, bir şey beni bölüyor, küçük zerrelere ayırıyordu. Burasını...

Parmaklarımı alnıma götürdüm.

—Burada bir şey vardı... bir şey...

Kamarot her şeyi mükemmel bir şekilde anlar gibi başını salladı. O da korkmuş, karmakarışık olmuştu. Ama bana yardım etmek istediği açık bir şekilde gözüküyordu.

—Sizi kamaranıza götürmemi istemlisiniz mösyö? Numaranız 16 D değil mi? Bana tutununuz, beraber yürüyelim mösyö.

Koluma girdi, salondan çıktık, büyük merdivenlere doğru yürüdük.

Güçlükle adım atıyordum, dizlerim titriyordu. Kuvvetsizliğim öyle açık bir şekilde görülüyordu ki, kamarotun bana acıdığını hissediyordum.

Bir kahraman cömertliği içinde vücudumun bütün yükünü taşımıya başladı. îki defa sürçeledim. Eğer yanımda o olmasaydı başımı kimbilir ne feci bir şekilde merdivenlere vuracaktım.

—Bir kaç adım daha mösyö. Biraz daha gayret ediniz. İşte geldik. Şimdi rahat rahat uyuyunuz. Bir şey olmıyacaktır artık. Vantilatörü işleteceğim. Kendinizi daha iyi hissedeceksiniz.

Bu iyi yürekli adama zayıf bir sesle teşekkür ettikten sonra:

—Kendimi daha iyi hissediyorum, diye mırıldandım. Bir şeye ihtiyacım olursa zili çalar ve sizi yeniden çağırırım. Öhö, yalnız şey, içeri girmeme yardım edermisiniz lütfen? Yatmak istiyorum. Kamaramın kapısı içerden iyice kilitleniyor mu?

—Evet, tabiî mösyö. İsterseniz gidip size soğuk suda getireyim?

—Hayır, zahmet etmeyin. Gidebilirsiniz artık.

—Peki mösyö.

Kamarot hemen hemen istemiyerek, yanımdan ayrıldı.

Kamaram oldukça karanlıktı.

Kapıyı kapatmak için bütün gücümle ona abanmam gerekti. Öylesine kuvvetsizdim ki...

Kapı hafif bir takırdıyla kapandı. Ve, üzerinde durmakta olan anahtar yere düştü.

Homurdanarak yere diz çöktüm ve el yordamiyle anahtarı rutubetli halı üzerinde aramıya başladım.

Ama onu bir türlü bulamıyordum. Ayağa kalkmaya hazırlanıyordum ki elim sert bir şeye çarptı!

Tıkanır gibi olarak geriledim. Sonra, önüne geçilmez bir merakla elimi yeniden uzatarak az evvel çarptığım sert şeyin ne olduğunu anlamak amacile onu yoklamıya başladım.

Bu... evet... bu, bir ayakkabıydı!

Bir ayağa giyilmiş, yani içinde bir ayak olan bir ayakkabıydı!

Ayakkabı kamaramın tahtası üzerinde dinleniyordu... Yoklamıya devam ettim. Çorap vardı bacakta... Çorabın bittiği yerdeki çıplak et, soğuktu, buz gibi, bir ölü eti gibi soğuktu.

Bir saniye içinde ayağa kalktım ve karanlık kamarada elektrik düğmesini bulmak için bir deli gibi dönmiye

başladım. Ellerim duvarın neresinde dolaşıyordu bilmiyorum. Allahım, düğme, elektrik düğmesi neredeydi?...

Düğme alay eder gibi benden kaçıyordu...

Nihayet nemli pano üzerindeki düğmeyi bularak çevirdim.

Kamara aydınlandı.

Köşede, yatağımın ayak ucunda, iri yarı bir adam oturmaktaydı. İyi giyinmiş her halinden normal olduğu intibağı taşan bir adam...

Yalnız, yüzü görünmüyordu. Bir mendil örtmüştü yüzüne.

Hava cereyanından korunmak için belkide yüzüne mendil örtmüş, sonrada uyumuş olacaktı. Evet, her halde uyumuştu. Çünkü hiç kıpırdamıyordu. Ne ayağına dokunduğumda, nede elektriği yaktığımda, kapırdamamıştı. Başının üzerinden gelen bol ışığın onu hiçte rahatsız etmediği meydandaydı.

Derhal rahatladım.

Bu davetsiz misafirin yanma oturarak alnımdan akan terleri silmiye başladım. Hâlâ vücudumun bütün azaları titriyordu ama, yanımda bir insanın bulunması sonsuz bir güven vermekteydi içime.

Bu, şüphe yok ki yolunu şaşırmış bir yolcuydu. Ondan kurtulmak, yani onu kendi kamarasına göndermek hiçte güç bir iş olmayacaktı. Omuzuna küçük bir fiskeyle vurur, onu uyandırır, nazik bir izahla durumunu anlatırdım. Bu çok kolay bir işti.

Ama sadece kararımı tatbike yarayacak kuvvete sahip değildim. Öylesine kuvvetsizdim ki, adamın omuzuna doğru elimi bile kaldırmak güç geliyordu bana.

Nihayet bir hamleyle, yeniden kendimi topladım ve yabancının omuzuna vurdum.

—Beni affetmenizi rica ederim mösyö, dedim. Ama yanlış kamaraya girmişsiniz. Eğer rahatsız olmasaydım, sizden burada biraz daha oturmanızı ve birlikte gevezelik etmemizi rica ederdim. Fakat sadece yatmak ve uyumak istiyorum.

Güçlükle gülümsiyerek yabancının omuzuna bir kere daha vurdum.

—Sizi uyandırdığım için özür dilerim.

Bu sözlerimle çabuk bir karara vardığımı anladım. Yabancıyı uyandıramamıştım. Hatta uyandırmak şöyle dursun,yüzünü örten mendilde en küçük bir nefes işareti bile yenilenmemişti.

Yeniden büyük bir sıkıntının bütün benliğimi sardığını hissettim. Titriyerek elimi uzattım ve mendilin bir köşesini kaldırdım.

Bu ayıp bir hareketti, ama ben yapmak zorundaydım. Eğer yabancının yüzü, üstü başı gibi temiz bir anlama sahipse, her şey yolunda demekti. Şayet..

Ucunu kaldırdığım mendilden görebildiğim surat hiçte güven verici değildi. Bir dehşet çığlığı ile bütün mendili çektim.

Bir an, çok kısa süren bir an, kara iğrenç, ölü bir maymun suratına benziyen ve alay eder gibi bana dilini çıkaran surata baktım. Ben onu incelerken, surat yavaş yavaş hareket etmiye başladı. Sağa sola dönerken vahşi ve yırtıcı hayvan profilimde gördüm.

Tarifi imkânsız bir korkudan aldığım kuvvetle geri geri, kapıya doğru yürüdüm. Bir hayvan gibi ızdırap çekiyordum. Felce uğrayan, can çekişen zihnim düşünce kabiliyetini kaybetmişti.

Bununla beraber, bu felce uğrıyan zihnin bir parçası, çok küçük bir parçası, gizlice şuurlu bir şekilde her şeyi inceliyordu.

Dilin dudaklar arasında kaybolduğunu, ağzın kör gözlere kadar açıldığını ve şakır şakır kanlar aktığını gördüm.

Beni ayıltmak için kamarot bir saat uğraşmıştı. Kenetlenmiş dişlerim arasından kaşık kaşık akıttığı konyakla kendime geldim.

Gözlerimi açtığım zaman kamarot başını başka yöne çevirdi. Benim konuşmamı istemediği belliydi. Yeniden hastalanmamdan korkuyordu.

Ama merakta kalırsam daha çok hastalanacağımı, nasıl olupta onun yatağına taşındığımı sordum.

— Sizden ayrıldıktan sonra gidip yatmamıştım, sizi merak ediyordum mösyö, dedi. Salonda bir süre oturdum, sonrada koridorlarda dolaşmıya başladım. Son bir kere daha kamaranıza gelip uyudunuz mu diye kapıyı dinlemek istemiştim ki, yere ağır bir şeyin düştüğünü işittim. Hemen kapıya yüklendim. İyiki onu söylediğiniz gibi kilitlememiştiniz. Açmamla pis boğucu bir kokunun dışarı neşrettiğini duyarak her şeyi anladım. Sizi yerden kaldırıp kendi kamarama getirdim. Yeniden oraya döndüğümde bütün korkum geçmişti. Çünkü sabah oluyordu. Artık onun burada olmıyacağını biliyordum. Yahutta, kudretinin meydana geleceği hattı gemi geçmişti. Denize açıldığımız ikinci gece sona ermişti. Söylemiştim zannedersem değil mi mösyö, ikinci gece... Ama kapıyı açtığımda onun sırtındaki elbiseleri görür görmez tanımıştım. Doktor Blodgett'in elbiselerini giymişti. Artık böyle hareket etmiye alıştı. Kurbanının elbiselerini giymeğe Sizi kurtaran neydi? Belki de bir süre güvertede oturmanız. Sonra salona benim yanıma geldiniz, vakit geçti. Bu ara belki bir gemi faresi yedi ve karnını doyurdu. Belkide o da uyudu ve uyandığı zaman, söylediğim gibi sabah oluyordu. Gücü azalmıştı da ondan size bir fenalık yapamadı. Gitti. Gidişinin ebedi olduğunu hiç zannetmiyorum. Bir başka seyahatimizde, denize açıldığımız ikinci gece yeniden gelecektir. Buna eminim mösyö.

Öksürdü, garip bir tebessümle ekledi:

— Salonda zili çalarak beni uyandırdığınız için çok memnunum mösyö, dedi. Eğer doğrudan doğruya kamaranıza gitmiş olsaydınız, gelecek, seyahette denize

açıldığımızın ikinci gecesi döndüğünde, sırtında sizin elbiseleriniz olacaktı.

***

Havana'ya vardık. Ama artık oradada aradığım huzuru bulamıyordum. İçimde anlatılmaz bir sıkıntı vardı.

Haiti'de bana tehditkâr gölgelerle dolu bir bataklık gibi göründü.

Martinique'de ise kaldığım otelde bir gece bile uyuyamadım!

BİTİŞİKTEKİ İNSANLAR

ED:

—Yeni komşularımızla aran nasıl? diye karısına sordu.

Evelyn dizleri üzerine bıraktığı yün örgüsüne bakarak:

—İyi, dedi.

—Ben yemekten Önce bir an bahçeye çıkmıştım, yeni komşumuzun kansı da bahçelerindeydi. Merhaba, dedim, bir iki dakika konuştuk. California'yadan geliyorlarmış. Biraz manasız yüzlü ama terbiyeli bir kadın etkisi bıraktı benim üzerimde.

—Ah! Demek California'yadan geliyorlar?

—Orasını severdin değil mi?

—Evet.

—Gündüzleri, ben işteyken sana arkadaşlık edecek biri çıktığına memnunum. Bu sayede kendi kendini fazla dinlemezsin...

—Ama ben onu sık sık görmüyorum ki... Sadece ara sıra bahçede ben güneşlenir, oda çamaşır asarken bir iki kelime konuşuyoruz.

Evleyn'in kocası canlılıkla:

—Bir arkadaş bulman iyidir, diye ısrar etti.

Konuşurken bir doktor gibi bütün dikkatile karısını inceliyordu. Evelyn yeniden örgüsünü eline alarak örmeğe başladı. Bir an odada sadece şişlerin monoton tık tıklarından başka bir şey işitilmedi. Örgü, zamanla onun bütün dertlerine derman bir ilâç haline gelmişti. Alçak sesle:

—Komşumuzun garip bir çamaşır asısı var, dedi. Onlara düşman gibi, çamaşır yıkamaktan nefret eder gibi davranıyor. îpe astığı her gömleği mandalla iliştirişi, bir bıçak saplayışı andırır sertlikte...

Ed hoşnutsuz bir sesle:

—Evelyn! diye bağırdı.

—Doğru söyliyorum, dedi Evelyn. Çünkü o kadar çok gömlek yıkıyor ki... On dört on beş gömleği asıyor her gün. Belki de kocası temiz gömlek giyme manyağıdır.

Ed gazetesini asabiyetle buruşturdu.

—Dinle Evelyn, muhayyileni böylesine işletmemen lâzım. Başkalarında fobiler, ya da maniler bulmağa çalışma. Bu sağlığına zararlı bir şeydir. Geçen sene sinir zafiyeti geçirdiğini, bu yüzden analiz ve piskanaliz yaptırarak aylarca uğraştığımızı unuttun mu? Senin için en zararlı şey bir şeyler kurmandır.

Sadece hakikatleri görecek ve kabul edeceksin. Muhayyilenin olur olmaz şeyler icad etmemesine dikkat et.

Evelyn örgüsüne devam ederken kocasının sözlerinden çok bitişik komşusunun ipte sallanan çamaşırlarını düşünüyordu. Kadın onları nasıl da, tarifi imkânsız bir hiddetle mandallıyordu ama!... Gömleği içindekilerle beraber bıçaklıyordu sanki!...

—Belki de ömrü boyunca gömlek yıkayıp ütülemekten yorgun düşmüş, bıkmıştır, dedi. Gömlekleri gördükçe, belki de hazımsızlığa uğruyordur. Bu yüzden onları mandallarken hırsını yenemiyerek bıçaklar gibi öc alıyor!

Ed kendini sakin olmıya zorlıyarak:

—Evelyn, dedi, makul ol biraz. Şimdi hemen hemen iyileşmiş bir durumdayken ne diye kafanı zorlıyorsun? Ne diye muhayyileni en normal olaylar üzerinde saçma sapan bir seyir takip etmeğe yöneltiyorsun? Davranışların kötüdür... Yeniden hastalanacaksın.

—Kusurama bakma, diyen Evelyn harıl harıl yün örmeğe devam ediyordu. Bundan sonra hiç bir şey üzerinde düşünmiyeceğim.

—Çok iyi yaparsın. Kocası ne iş yapıyormuş?

—Bir ticarethane röprezantanı. Lokantalara bıçaklar filan satıyormuş...

—İşte şimdi her şey meydana çıktı! diye Ed sevinçle haykırdı. Röprezantanlar temiz gömlek giymek zorundadırlar. Adamcağız işi dolayısile böylesine sık gömlek değiştiriyormuş demek!...
—Sahimi? diyen Evelyn örmekte olduğu süeteri inceliyordu. Yün gri idi ve hiçte iç açıcı bir renk değildi bu. Yaka ve kol kapaklarını kırmızı yünle garnilemeğe karar verdi.
—Sen adamı gördün mü? Gözlüklerini silen Ed:
—Hayır, dedi. Ya sen?
—Ben onu her sabah görüyorum. Senin gidişinden az sonra o da işine gidiyor. Arabasını mutfak penceresi önündeki küçük yolda bıraktığından, kahvaltı bulaşıklarını yıkarken hem onu, hemde arabasını görebiliyorum.
Ed gazetesini çevirdi, spor sayfası üzerinde durdu.
—Ne tip biri?
—Çok uzun boylu, bir bıçak gibi de ince. Her zaman gri elbiseler giyiyor. Onu görünce hep gri yılanları hatırlıyorum.
Ed yeniden irkilerek başını kaldırdı:
—Evelyn! Budalaca şeyler söylemiye başladın.
Kes!
—Peki, peki... Ben zaten yatmıya gidiyorum.
Evelyn ayağa kalkarak ağır adımlarla yatak odasına geçti. Odaya girince bir an hareketsiz durdu, sonra pencereye yaklaşarak dışarı bakmıya başladı.
Bitişiğindeki evin penceresinden portakal rengi uzun bir ışık karanlık bahçeye doğru uzanıyordu. Kısa bir süre bu ışığı seyrettikten sonra bir nembutal kaşesi yuttu, yatağına yatarak uyudu.
Sabunlu sulara elleri dalar, bulaşıklarını yıkarken bitişikteki adamın her sabah evinden çıkışını, uzun bacaklarının geniş adımları ile arabasına girişini seyrederdi. Adam arabasına rahat bir şekilde yerleşir, yanma da eşantiyon kutusunu koyardı. Çok uzun boyluydu, hatlarıda satmakta olduğu bıçaklar kadar keskindi. Siyah böcekleri

andıran gözleri biraz gömük olmakla beraber cin gibi etrafta dolaşırdı. Sonra motoru işletir, tekerlekler çakıllar üstünde gıcırtılar çıkararak hızlanır, giderdi.

Evelyn arka bahçede kısa görüşler sırasında karşılaştıkları kadını da artık iyice tanımıştı. Çöp kutusuna doğru elinde süprüntü paketi nasıl yürüdüğünü kutunun kapağını gürültüyle ve kaba bir jestle nasıl açtığını, çamaşırları ipe asarken onlarla adeta nasıl savaşırmış gibi kendi kendine konuştuğunu gayet iyi biliyordu artık. Bu konuşmalar bazen bir ızdırap çığlığı, bir inleyiş, bazende abuk sabuk deli saçması halinde devam etmekteydi. Ama sonraları kadın sadece kin dolu bakışlarla tehdit dolu sözler savurmıya başladı. Evelyn onu kimsenin tanıyamıyacağı kadar iyi tanıdığına emindi.

Bitişikteki evde bazı gecelerde garip gürültüler oluyordu. Bu gürültüler çok kuvvetli değildi. Ne olduğu belirsiz, konuşma ya da çekişmeden çok boğuk hırıltıya benzer seslerdi. Hiddetimi, ızdrabımı anlattıkları, onu işitenin muhayyelesine kalmış bir şeydi. Bunuda fazla işitmek istemiyordu Evelyn. Ed'e muhayyilesini yormamağa, ona dolu dizgin açık ufuklar göstermemeğe söz vermemişmiydi?

İki günden beri, küçük araba yerinden kıpırdamamıştı. Bir akşam bunu Ed'e söyledi. Ed gazetesini terbiyeli bir şekilde masa üzerine bırakarak:

—Ya öylemi? dedi. Belkide adamcağız hastalanmıştır.

—Belki, Ama karısı da ortalarda yok. Onu da göremiyorum.

— Gidip bir yoklasan onları, hiçte fena olmaz. Belki her ikisi de hastadırlar.

—Hayır, onlara gitmek istemiyorum.

Ed önce masa üzerine bıraktığı gazeteye, sonra karısına hayretle baktı.

— Neden? Bahçede nasıl olsa birbirinizle daha evvel konuşmamışmıydınız? Şimdide evlerine gidip hatırlarını sorsan nazik bir davranışta bulunmuş olursun.

Evelyn ezeli ilâcına doğru, örgüsüne doğru eğildi.
—Olmaz, kendilerini gözetlediğim kanaatine varırlar.
Ed'in yüzünde sıkıntıyla hoş görürlük hisleri birbirine karışmaktaydı. Sonra tatlı bir sesle:
—Ne diye böyle bir kanaate varsınlar! dedi. Zannetmiyorum.
—İnan bana. Söylediklerim doğru.
Komşularında hiç bir hayat izi görmedikleri bir gün daha geçirdiler.
Evelyn bitişiklerindeki evi büyük bir merakla, elinde olmıyarak gece ve gündüz dinliyor, gözetliyordu.
Üçüncü gün kadın bahçede göründü. Küçük sepetine doldurduğu çamaşırları iplere asmağa başladı. Ama hayret! Kadının hareketleri artık görünür bir hiddet aksettirmiyordu! Çamaşırları, hatta gömlekleri bile sadece cansız, şahsiyetsiz şeyler, yani oldukları gibi görerek iplere ilgisizlikle asıyordu. Oysaki bir kaç gün önce onlarla nefret ettiği düşmanlar gibi savaşırdı.
Evelyn iki bahçeyi bir birinden ayıran tahta parmaklığa dirseklerini dayadı. Diğer taraftaki kadına:
—Nasılsınız komşum? diye seslendi. Kocanızın arabası kaç gündür yerinden kıpırdamıyor. Araba bozuklumu yoksa...
Bu sözler diğer kadının anlamaktan aciz kaldığı güçlüklerle doluydu sanki. Bir an Evelyn'e ürpererek baktı. Sonra dilinin ucuyla kuru dudaklarını yalıyarak:
—Ha... hayır, diye kekeledi. Arabaya bir şey olmadı. Kocam bir mukavele yapmak için seyahate çıktı. Yolu uzun olduğundan otomobili bana bıraktı. O trenle gitti.
—Ah, öylemi! Çok iyi, dedi Evelyn. Bizde kocanız hastalandı diye endişelenmiştik.
— Hayır, hasta değil. Hiçte hasta değil...
Kadın sert bir şekilde birden arkasını dönerek evine doğru yürümiye başladı. Dudakları hâlâ bir şeyler izah etmek ister gibi kıpırdamaktaydı. Evinden içeri girince, gürültüyle

kapıyı kapattı. Sürülen sürgünün sesi ve kilitte üst üste çevrilen; anahtar, gün ortasında Eveyn'in kulağına garip bir esrarla dolmaktaydı.

Akşam Ed'e:

—Komşumuz seyahate çıkmış, dedi.

—Nihayet onları ziyarete gittin demek! diye kocası gülümsedi.

—Yo, gitmedim.

—Ah! Ama onunla konuştuğunu söyledinde...

—Canım biliyorsun ki daima bahçe bölmesi önünde konuşuyoruz...

Evelyn örgüsüne eğildi, başını kaldırmadan:

—öğleden sonra otomobile binerek gitti, diye ekledi.

Ed gazetesini açarak okumağa başladı. Karısı hararetle örgüsünü örerken kendi kendine konuşur gibi sözlerine devam ediyordu:

—Evden ayrılışı uzun sürmedi. Yarım saat sonra döndü. Döndüğünde, arabada iki tane koskocaman köpek vardı.

Ed gazetesini indirerek:

—Ne soyuyorsun! dedi.

—Ya... İki büyük köpek, ama ikiside zayıftı köpeklerin. Onları arka bahçedeki ağaca çamaşır iplerile bağladı. Bu sabahta bir hayli çamaşır yıkadı. Çamaşırlarını kurutup topladıktan sonra, o ipide sökerek köpekleri daha sıkı bir şekilde bağladı.

—Belkide kocası yokken korkuyordur. Köpekleri kendisini korumaları için almıştır.

—Belki.

Evelyn artık uzun bir süredir geceleri uyumak için aldığı uyku haplarını kullanmaz olmuştu. Nembutal şişesini gece dolabının en kuytu köşesine iterek yatağına girdi.

Bitişikteki kadını, köpekleri, dar yoldaki otomobili düşünüyordu. İçini çekti, bunları yoksa fazlamı düşünmiye

başlamıştı? Kadın, köpekler, araba, dar yol... Nihayet yataktan kalkarak karanlık evde gezinmiye başladı.

Mutfak penceresi önüne gelince şuursuz olarak durdu. Karanlık bahçeye komşularının penceresinden kuvvetli bir ışık aksetmişti. Gözleri ışığı izledi... Önce pluf, diye gevşek bir ses, sonra bir hayvan homurdanması, hırıltısı... Kıtır kıtır kemiklerle yenen bir şey... Daha sonrada büyük bir açlığın teskininden sonra hasıl olan hoşnut solumalar.

Işık yavaş yavaş geri çekildi, ev ve aydınlattığı yerler kayboldu.

Evelyn uzun zaman pencerenin önünden ayrılmadı. Odasına döndüğünde de ilk işi nembutal şişesini itmiş olduğu köşeden çıkarmak ve iki kâse yutmak oldu.

Sonra yatağına yatarak derin bir uykuya daldı.

Günlerce sonra Ed'e:

—Komşumuz olan kadın köpeklerini sevmiyor dedi.

— Sevmesine lüzum yok ki... Bunlar sadece bekçi köpekler, salon köpekleri değil.

—Ama onları her gün gezdiriyor. İplerini çözüyor, bir eliyle birinin tasmasını, diğerile diğerinin tasmasını tutarak uzun yürüyüşlere çıkıyorlar. Dönüşlerinde hem kendisi, hemde köpekler öylesine yorgun düşüyorlar ki... Sonra daima geceleri, onlara bol bol yiyecek veriyor.

Evelyn sadece bitişiklerindeki komşuyu ve köpekleri düşünüyordu. Şimdi sadece kadın ve köpekler vardı bitişiklerinde. Gün günden şişmanlıyan ve dilleri bir karış dışarda olan iri köpekler, yorgun ağır adımlarla bahçede dolaşan, manasız yüzü hiç bir anlam aksettirmiyen kadın aklından çıkmıyordu. Onları gezmeden getirdikten sonra ağaca bağlayışı, iplere üst üste attığı düğümler, gözünün önünden gitmiyordu. İpleri nasıl da ve ne kadar çok düğümlüyordu!...

Düğümler, düğümler, düğümler, yine düğümler. Lapacı hayvanların gözleri kapanıncıya kadar, yaltaklanamıyacak kadar gevşeyinciye kadar iplere düğüm atardı.

—Kocası hakkında bir şey söylemiyor mu? diye bir akşam Ed sordu. İş seyahati çok uzadı gibi geliyor bana...

—Hiç bir şey söylemiyor. Sadece köpekleri gezdiriyor. Köpekleri gezdiriyor ve onları besliyor.

Ed gazetesini dizleri üzerine bıraktı.

—Evelyn, artık onunla hiç konuşmuyormusun?

Evelyn şişlerini göğsü üzerine sıkı sıkı bastırarak kocasına garip bir tebessümle baktı.

—Konuşmuyorum, çünkü konuşacak bir durumda bulunmuyorki. Sadece köpekleri gezmeğe çıkarırken görüyorum, hepsi bu. Artık; iplere çamaşırda asmıyor, ipleri kalmadı ki... Bahçede köpekleri bağlayıp çözmekten başka iş yapmıyor...

—Yazık. Bende bir arkadaş bulacaksın diye sevinmiştim. Ama belkide, o köpekleri gezmiye çıkarırken sende ona arkadaşlık etsen fena olmıyacak... Ha, ne dersin?

—Hayır, ne onunla, nede köpeklerile gezmek istemiyorum.

Evelyn örgüsünü koltuk üzerinde bırakarak yatmıya gitti.

Karınları iyice doyan köpekler sakindiler. îyice yağlanmış, yerlerinden kıpırdıyamıyacak kadar tembelleşmişlerdi. İplerinin uzunluğu nisbetinde ağır adımlarla ağaçtan ayrılıyor, sonra sürünerek yerlerine dönüyor ve yatıyorlardı.

Ertesi akşam Evelyn sakin bir şekilde, her zamanki gibi örgüsünü örüyordu, Süeter hemen hemen bitmek üzereydi. Bu donuk gri renkli örgüyü yaka ve kollarına ilâve ettiği kırmızıyla canlandırmıştı. Başını kaldırdı, kocasına:

—Bu sabah köpekleri otomobille götürdü, dedi.

—Sabimi?

—Sonrada yalnız döndü. Evine girdi, bir zaman sonra yeniden iki valizle ve kendiside uzak bir yolculuğa gidecek, gibi giyinmiş olarak çıktı. Valizleri arabaya yerleştirdi ve

direksiyona geçti. Bana eliyle bir selâm bile vermeden gaza bastı gitti.

—Belkide seyahate çıkarken köpekleri taşıyamıyacağı için aldığı yere geri vermiştir.

—Evet. Seyahate çıktığı belliydi.

Gözlüklerini temizlerken esniyen Ed:

—Belkide köpekler ona pahalıya mal oluyordu, dedi. Onları öylesine yorup yürütmeseydi keşke...

Egzersiz hayvanların iştahını daha çok açar...

Gazetesini açtı, dizleri üzerine koydu.

Evelyn,de boş şişlerini yün yumağına batırdı. Biten süeteri katladı. Ayağa kalktı, bir an hareketsiz durdu. Bir örgüyü tamamladığı zaman daima memnunlukla dolardı. Bir eser meydana getirmiş addederdi kendini. ilgisiz bir sesle:

— Köpeklerin kadına pahalıya geldiğini zannetmiyorum, dedi. Ona bir metelik bile sarf ettirmedi hayvanlar. Aksine, cinayetini saklamasına yardım ettiler. Sadece kocasını yedirdi onlara, diye cevap verdi.

ÖLÜM BİR HAYALDİR

—SİZ şimdi uyuyorsunuz David.
—Evet, uyuyorum.
—Ben karınızla konuşurken bir kaç dakika dinlenmenizi istiyorum.
—Çok iyi doktor, dinleniyorum.
Doktor Manşon hastasının eşine dönerek:
—Kocanızı halen hipnoz ile - telkin ile - uyutmuş bulunuyorum madam Carpanter, dedi. Onu rahatsız etmeden konuşabiliriz.
—Anlıyorum doktor Manşon.
Onu huzursuzlaştıran kâbuslarını anlatınız. Bunların evlendiğiniz geceden itibaren başladığını söylüyordunuz.
—Evet doktor. Yani bir haftadan beri. Nikâh töreninden sonra doğru buraya, yeni yuvamıza gelmiştik. Hafif bir yemek yemiş ve gece yarısına kadar oturduktan sonra yatmıştık. David uykusunda bağırarak beni uyandırdığı zaman gün yeni ağırıyordu. Anlaşılmaz sözler söyliyerek yatakta çırpmıyordu. Onu uyandırdım. Solgundu ve titriyordu. Bir kâbus gördüğünü söyledi.
—Nasıl kâbus? Size neler anlattı?
—Hiç bir şey. Çünkü korkulu rüyasını hiç hatırlamıyordu. Bir uyku ilâcı aldı, ve yeniden uyudu. Ama ertesi gece yine aynı şekilde çırpınmıya başladı. Daha ertesi gece, ve onu izliyen geceler bu böylece devam etti.
—Bu zaman zaman gelen bir kâbus şu halde. Fakat endişe etmeyin. David'i küçük yaşından beri tanırım. Onu kâbusundan kurtarmak çok güç olmayacaktır sanıyorum.
—Oh doktor! Sözlerinizin beni ne kadar sevindirdiğini tahmin edemezsiniz.
—Richard'ın yeniden meydana çıkmak istemesi ihtimal dahilindedir.
—Richard, mı? O da kim?

— Richard, David'in kendi vücudunda yaşıyan ikinci kişiliğidir.
—Bir şey anlamıyorum...
— David oniki yaşındayken bir otomobil kazası geçirmişti. Bu kaza onda asabı bir şok meydana getirdi. Bir nevi delilik içinde, benliğinde iki yaratık yaşadığını iddiaya başladı. David hassas ve dürüst bir çocuktu. Ama ikinci kişiliği tasasızdı, kötü ruhluydu ve atılgandı. İkinci David'e Richard adını verdi. O benim ikiz kardeşim, beynimde çöreklenmiş oturuyor diyordu.
—Ne kadar garip!
—Bunun benzerleri tıpta pek çoktur. David kendini yorgun, ya da sıkılmış hissettiği zamanlar, hareket ve davranışlarına Richard hakim oluyordu. Uykuda iken onu kaldırıyor, yürütüyordu. Bir keresinde yatağını yaktırmıştı. David böyle anlarında Richard'a itaatten başka bir şey yapamıyordu. Hatta sonraları ne yaptığını da hatırlamamıya başladı. Bir kâbusun onu aralıksız rahatsız ettiğinden bahseder dururdu.
—Sözleriniz beni hayretler içinde bırakıyor.
—O zamanlar David'i tedavi etmiştim. Onu Richard'dan tamamile kurtardığımı zannediyordum. Ama bilinmezki... Durun bakalım, onu sorguya çekelimde kâbusu neymiş anlıyalım. Anlatacaklarile belki de ihtiyacımız olan bilgileri toplar ve bunlardan bir fayda elde edebiliriz... David!
—Bir şeymi istediniz doktor?
—Sizi üzen rüyanızı bana anlatmanızı istiyorum. Onu şimdi hatırlıyorsunuz değil mi?
—Rüyamı mı? Oh, evet, hatırlıyorum.
—Sinirlenmeyiniz. Tam bir sakinlik içinde durunuz. Ve rüyanızı bana anlatınız.
—İyi. Sinirlenmiyorum. Sakinim, çok sakinim.
—Mükemmel. Şimdi söyleyin bakalım: Bu rüyayı ilk defa ne zaman gördünüz?

—İlk defa... Onu, Anne ile evlendiğimiz günün akşamıydı... Hayır, hayır, yanlış söyledim. Evlenmeden bir gece evvel başladı.

— Eminmisiniz?

—Evet. Bütün günü yazıhanemde geçirmiştim. Bir kaç gün izin alabilmek için işlerimin çoğunu düzene koymuştum. Akşam, Riverdale'daki yeni satın almış olduğum evi yeniden gidip gördüm. Anne'ın mutlu olması için her şeyin kusursuz olmasını istiyordum. Şehirdeki garsoniyerime döndüğüm zaman saat onbirdi ve ben korkunç bir şekilde yorgundum. Derhal yatağa yattım. Ama öylesine yorgundum ki uyuyamıyordum. Bir uyku hapı aldım. Uyur uyumaz rüya görmiye başladım.

—Nasıl bir rüya David?

—Telefon çalıyordu rüyamda... Telefon, hakikattede baş ucumda bulunan masa üzerinde durur. Rüyamda, hemen kalktım ve telefonu açtım. Ama o an, bana her şey öylesine hakikat gibi geliyorduki... Belki hakikaten telefon çalmıştı ve ben onu açmıştım. Ama sonra rüya gördüğüme inandım.

—Nasıl rüya gördüğünüze inandınız David?

—Çünkü telefonda benimle konuşan Loise idi. Uykumda bile Louise'in ölmüş olduğunu unutmamıştım.

—Louise ne zaman ölmüştü David?

—Bir sene evvel. Akrabalarını ziyarete gidiyordu. Virginie'ya dağlarından geçerken otomobili yoldan çıkmış ve benzin deposu patlamıştı. Louise otomobilinde, yanarak Öldü.

—Demek, onun sesini telefonda işitince rüya gördüğünüze kanaat getirdiniz?

— Tabiî. «David, ben Louise'im, diyordu. David neyin var? Niçin cevap vermiyorsun?» Bir an, bir kelimeyle bile cevap vermiye muktedir olamadım.

Sonra, rüyamda:

—Siz Louise olamazsınız. Louise öldü, dedim.

—Biliyorum David.

Louise'in sesi, hayattaki gibi alaycıydı.

—Tabiî, ben öldüm, diye ekledi.

— Rüya görüyorum, dedim ona. Bir dakika sonra uyanacağım.

—Evet sevgilim, diye Louise cevap verdi. Yanına geldiğim zaman uyanmış olman lâzım. Mezardan çıktım ve kısa bir süre sonra yanında olacağım.

Aynı an ahizeyi kapattı. Yani ben öyle düşünüyordum. Her şey bir an içinde, ancak rüyalarda olacak bir süratle değişmişti. Giyinmiş, elimde bir sigara koltukta oturuyordum. Koltukta oturuyor ve onu bekliyordum. Louise'in mezarından çıkmasını ve apartmanıma gelmesini bekliyordum. Bunun imkânsız bir şey olduğunu biliyordum. Yine de, rüyalarda imkânsız şeyler kabul edildiğinden, onu bekliyordum.

Kapı çalındığı zaman ikinci sigaram bitmişti. Bir robot gibi kapıya koşarak açtım. Ama kapı eşiğinde duran Louise değil ,Richard'dı.

—İkiz kardeşiniz Richard'mı?

—Evet, ikiz kardeşim Richard. Benden daha uzun boylu, daha kuvvetli, daha yakışıklı olan kardeşim. Ayakta ve bana bakıyordu. Gülümsüyordu. Yine gözleri eskisi gibi tasasızlıkla parlıyordu.

« Nasıl David? Onbeş sene ayrılıktan sonra beni içeri davet etmiyormusun? dedi.

— Hayır Richard, diye bağırdım. Geri gelmiye hakkın yoktu!

« Bununla beraber geldim.

Beni iterek odaya girdi.

« Zaten çoktan beri gelmek istiyordum. Bu gecede ideal bir fırsat çıktı.

— Niçin geldin? diye sordum. Sen ölüsün. Doktor Manşon ve ben seni öldürmüştük.

«Louise'de ölüdür, dedi. Bununla beraber o da bu gece geliyor. Ben neden onun gibi davranmıyayım?

—Ne istiyorsun?

«Sadece sana yardım etmek David. Bu gece senin bir arkadaşa ihtiyacın olacak. Ölmüş bir eşe karşı koyamıyacak kadar sinirlisin çünkü.

—Çık git buradan Richard, diye yalvardım.

«Kapıda biri var, dedi. Şüphe yokki Louise'dir. Seni onunla baş başa bırakıyorum. Ama ihtiyacın olursa, unutma ki ben buradayım.

Ağır adımlarla bitişik odaya geçti. Kapının zili yeniden sabırsız bir el tarafından çalınır gibi akislerle çınladı. Açtım. Louise karşımdaydı.

Onu gömdüğümüz günkü gibi baştan aşağı beyazlar giymişti. Korkunç bir şekilde yanan ve tanınmaz hale gelen yüzünü saklamak için kaim beyaz bir tül başından aşağı sarkıyordu. Odaya girdi. Koltuklardan birine oturdu. Uzun bir süre konuşmadı. Sonra:

—Ne o David, dilsizmi oldun? diye sordu. Şu kapıyı kapat önce, cereyan yapıyor. Biliyorsun ki bir seneden beri tabutta yatıyordum, cereyana alışık değilim.

Kapıyı kapattım. Kendimden geçmiş bir halde:

—Buraya ne yapmıya geldin? diye bağırdım.. Niçin geldin? Sen ölüsün!

Kahkahalarla gülmiye başladı.

—Saçmalama David! dedi. Sahiden öldüğüme inanmışmıydın sen? Hiçte ölü değilim görüyorsun. Sadece seninle biraz alay ettim.

—Benimle alay mı ettin? diye tekrarladım.

O da bir sinir nöbeti geçirir gibi gülmiye devam etti. Kahkahalar arasında:

—Evet David, dedi. Beklemediğin olaylar karşısında öylesine komik oluyorsun ki ne yapacağım görmek

zevkinden kendimi mahrum etmemek için hayalet olmıya devam ettim.
—Yalan söylüyorsun! diye gürledim. Sen ölüsün. Seni gömerlerken gözlerimle gördüm.
Yüzünü örten kalın tülü kaldırdı. Yanakları pespembe, gözleri pırıl pırıl, beyaz dişleri her zaman ki gibi insanı çıldırtan dudakları arasından görünüyordu.
—Gömdüğünüz ceset, yolda otostop yapan ve yanıma aldığım bir kıza aitti, dedi. Kaza esnasında onun öldüğünü görünce, birden bire aklıma gelen bir fikir yüzünden yüzüğümü çıkarıp ona taktım, kendi elbiselerimi ona giydirdim, el çantamı bileğine geçirdim. Sonra da otomobili ateşledim.
Bir koltuğa çöker gibi yığılırken:
—Bunları neden yaptın? diye mırıldandım. Neden böyle davrandın?
—Çünkü bu şekilde eğleniyordum. Senden de, kendimden de bıkmıştım. Bir başka insanın kişiliğinde, başka bir hayat yaşamak istiyordum. Hem sonra ne zaman istesem yine eski yerimde olacağımı da biliyordum. Nitekim bu gün parasız kaldım ve geldim.
—Ama ben yarın Anne ile evleniyorum!
—Onuda biliyorum. Gazetelerde okudum. Tabiî seni müşkül duruma sokmamı istemezsin. Kabul David'ciğim gider ve yine ölü rolü oynarım. Sen yine en zengin müşterimin kızı ile evlenirsin. Ama bana geçimimi sağlıyacak para vermen şartile. Parasız kaldım.
—Hayır. Sana metelik bile vermiyeceğim. Sen ölüsün.
—Ya öylemi? diye Louise alayla güldü. Yarınki gazetelerde çıkacak olan yazıyı şu halde şimdiden gözünün önüne getirebilirsin: «Genç ve ünlü bir avukatın karısı mezarından çıkıyor... Ölü sanılan eş avukatın ikinci düğününü bozuyor.»
—Hayır! diye bağırdım. Böyle bir şeyi sana yaptırmıyacağım!

—Dinle, sadece onbin dolara ihtiyacım var. Parayı verirsen gizli boşanma davası açarım ve kısa bir süre sonra ikinci evliliğinin kanunî sayılır. Görüyorsun ya, her şey basit bir şekilde düzene girecek.

Ona cevap veremiyordum artık. Kafam karma karışıktı. Bir fırtına uğultusu kulaklarımı sağır ediyordu sanki. Kendimi zayıf, kararsız hissediyordum, îçimin derinliklerinde bunun kâbus olduğunu söyliyen ince bir ses vardı ve .sadece bu ses beni bayılmaktan kurtarıyordu.

Louise ayağa kalktı.

—Düşün, dedi. Banyoya geçeyim, biraz tuvaletimi tazeleyeyim. Bir çek imzalaman için sana beş dakika mühlet veriyorum.

Odadan çıktı. Başımı ellerimin arasına alarak düşünmiye başladım. Hangi Azize yalvaracağımı bilmiyordum. Bütün gücümle her şeyin bir rüya olduğunu tekrarlıyor ve uyanmıya çabalıyordum. Yüzümden ellerimi çekip etrafıma bakınca ikiz kardeşim Richard'ı yanımda gördüm.

—Çok kötü bir durumdasın David, dedi. Korktuğunu ona belli ettin. Şimdi senin partiyi kaybettiğini çok iyi biliyor.

— Fakat o öldü! diye bağırdım. Bütün bunlar bir rüyadan ibaret.

—Bir rüyayı hakikatten kim ayırabilir ki? Bunu kim iddia edebilir? Tehlikeye girmemeni tavsiye ederim. Eğer ona para vermiye kalkarsan, kısa bir süre sonra tekrar gelir ve bu sefer iki mislini ister.

Ümitsizlik içinde:

—Hiç bir şey yapamam, diye inledim.

—Öyle bir yapabilirsin ki... Louise nasıl olsa bir kere ölmüş. Bir ikinci defa neden ölmesin?

—Hayır! Seni dinlemiyeceğim!

—Şu halde her şeyle ben meşgul olacağım. Çocukken olduğu gibi. Bak bana David.

—Hayır.

Gözlerimi ondan kaçırmıya çalışıyordum. Ama parlak bakışları beni hipnotize ediyordu sanki.

—Gözlerimin içine bak David.

—Hayır, istemiyorum! İstemiyorum!

Bununla beraber bakışlarımı onunkilerden ayıramıyordum. Çocukluğumda olduğu gibi, aynı gevşekliğe düşmüştüm. Richardin göz bebekleri büyüyor, büyüyor, büyüyor, bir göl haline geliyordu. Ve ben bu gölde boğulmak üzereydim.

Şimdi David senin vücuduna giriyor ve eskisi gibi kumandayı ele alıyorum. Sende benim senelerce oturduğum yere, düşüncelerin en derin köşesine çekil bakalım...

Bir an daha çabaladım. Ama iri gözleri çok yakınımdaydı ve her an daha da yaklaşıyorlardı. Sonra birden, Richard kayboluverdi.

Kazandığını anlamıştım.

Görüyor, işitiyor, ama onun yapmak istediklerine karşı koyamıyordum.

Louise banyodan döndü. Gözleri güvenle parlıyordu.

—Kararını verdin mi David?

—Evet, Louise.

Richard'ın sesi benimkinden daha derin, daha kuvvetli ve daha ikna ediciydi.

Louise bu değişiklikten büyük bir hayrete düşmüştü.

—Göster bakalım çeki dedi. Boşanma davasını Las Vegas'da açarım. Kimse orada aramızdaki bağı bilmez.

—Ne çek var, nede boşanma, diye Richard cevap verdi.

—Şu halde büyük bir rezalet olması ihtimali var. Bu da meslek hayatın için hiç iyi bir şey değil.

—Rezalet olması ihtimali de yok. Hem biraz hareketlerine dikkat etmeni tavsiye ederim, çünkü ben David değil, Richard'ım.

—Richard'mısın? diye soran Louise şaşkınlık içindeydi. Neler saçmalıyorsun sen?

—Ben David'in ikiz kardeşiyim. David'in kendi başına yapmıya cesaret edemediği hareketleri yapan şahsiyeti.
—Benden ayrılalı bütün bütün aptallaştığın meydana çıkıyor. Ben şimdilik gidiyorum. Yarın sabah, saat dokuza kadar sana zaman bırakıyorum. Dokuzda gelip imzalıyacağm çeki alacağım.
—Çek filan imzalamıyacağım. Zaten senin hiç
bir sözünüde tutacağını sanmıyorum.

Richard bir adım ilerledi. Louise ilk defa olarak korktu. Kaçmak ister gibi geriledi ama Richard onu kolundan tutup kendine çekti. Şimdi boynuna parmaklarını geçirmiş sıkıyordu.

Ben sadece ona bakıyordum ve gittikçe kuvvetini arttırarak sıkan parmaklarına. Louise'in rengi değişmiş, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Otuz saniye kadar çırpındı. Onu tekmelemiye, tırmalamıya çalışıyordu.

Sonra, mücadele bitti. Rengi morarmış, kendinden geçmişti. Dudaklarının kenarından köpükler akıyordu. Richard hâlâ boğazını sıkıyordu. Öldürdüğüne emin oluncaya kadar sıktı. Sonra onu halının üzerine kirli bir çamaşır gibi fırlattı.
—Tamam David. Şimdi konuşabilirsin.
—Onu öldürdün!

Richard mendilimle dudaklarını sildi.
—İşte görüşülmesi gereken ilgi çekici bir nokta! dedi. Onu öldürdüm mü? Yoksa öldürmedim mi? Louise buraya geldiği zaman canlımıydı? Ölümüydü?...
—Her şeyi senin yüzünden karıştırıyorum, diye inledim. Tabiî ölüydü. Rüya görüyorum şimdi, fakat...

— Fakat, bir rüyada bile odanın halısı üzerinde j/atan ceset bırakılamaz değil mi? Bana onu geldiği yere geri götürmemiz lâzım gibi geliyor. Yani Fairfield mezarlığına.
—Bu imkânsız bir şey.

—Senin için imkânsız olabilir ama benim için değil. Louise'i asansörle birinci kata indireceğim. Oradan bir taksiye koyup mezarlığa götüreceğim. Sana gelince, konuşmana izin verinciye kadar sadece susacaksın.

Telâş etmeden, çılgınca teşebbüsünü icraya başladı. Önce benim eldivenlerimle şapkamı giydi. Sonra Louise'in tülünü çantasından çıkararak şapkasına iliştirdi. Mantosunu fırçaladı ve mücadele anında bozulan saçlarını düzeltti.

Daha sonrada cesedi kucaklıyarak uyuyan bir çocuğu taşır gibi asansöre doğru yürüdü.

Onu kolları arasında sıkarken keyifle en son çıkan şarkılardan birini ıslıkla çalıyordu.

Asansörü çağıran düğmeye bastı. Bir kaç saniye sonra asansör gözüktü. Gece asansörcüsü Jimmy asansörün kapısını açtı.

Richard Louise'i asansöre sokarken çantasını yere düşürdü. Jimmy eğilerek çantayı aldı.

—Böyle sıkıcı küçük olaylar oluyor Jimmy.

Sesinin tonunda erkek erkeğe içini açanların samimiyeti vardı.

— Bu genç kadın muhakkak ki beni ziyarete gelmeden önce içmiye başlamıştı. Ben ona sadece bir bardak viski içirdim çünkü. Onu içer içmezde olmuş bir elma gibi yere düştü. Servis kapısına bir taksi çağırırmısınız?

—Tabiî mösyö Carpenter.

Jimmy şüphe yok ki durumu anlamıştı. Cinayetin keşfedildiğini ve tevkifimizi bekliyordum.

Ama böyle bir şey olmadı, Jimmy bir taksi getirdi. Richard Louise'i ona bindirdi ve ölmüş bir kadım Newyork caddelerinde dolaştırmak dünyanın en tabiî bir işiymiş gibi hareket ettik.

Lakin, Richard ne kadar becerikli olursa olsun, bu derece çılgınca bir projenin hiç bir güçlükle karşılaşmadan hakikat

haline gelmesine imkân yoktu. Güçlük şoförün sorusuyla kendini gösterdi:
—Nereye gidiyoruz?
—Fairfield mezarlığına, diye Richard cevap verdi.
—Fairfield mezarlığına mı? Gecenin bu saatinde? Alaymı ediyorsunuz mösyö?
Kendini ciddiye almıyanları sevmiyen Richard sert bir sesle:
—Hiçte değil, dedi. Bu kadın ölüdür ve ben onu gömeceğim.
—Şoför geri döndü.
—Dinleyiniz mösyö, diye bağırdı. Ne ahmakları, ne de bu çeşit şaka yapanları severim. Ya gideceğiniz yeri söyleyin, yahutta arabamdan çıkın.
Richard bir an tereddüt etti, sonra omuzlarını kaldırdı.
—Sözlerim dediğiniz kadar garip değildi ama neyse. Şu halde beni Riverdale 937 inci caddeye götürünüz.
—İşte bu daha iyi bir adres!
Bir zaman sonra yeniden tiyatrodan boşalan halkla kalabalıklaşan caddeler arasından geçiyorduk ki Richard hâlâ Louise'in cesedini bir çocuk tutar gibi tutuyordu. Arkasına yaslanmış. İçli bir valsi ıslıkla çalmaktaydı.
Sonra geçenler, sadece bir rüyada geçebilecek olan şeylerdi.
Times Squara'i geçtik. Işıklar Louise'in tül ile kapalı yüzüne vuruyordu. Bazen kırmızı ışıklar m dur işareti ile duruyorduk. Ve yayalar arabanın içine alayla bakıyorlardı. Trafik polislerinin ilgisiz bakışları bir an üzerimize çevriliyor, sonra başka yönlere dönüyordu.
Dünyanın en büyük şehrinde, en kalabalık caddesinin ortasında Richard bir ceset taşıyordu da kimse bunun farkında bile değildi.
Henry Hudson sokağına gelince şoför köşeyi dönerek Riverdale istikametinde hızlandı.
Richard'ın verdiği adres önünde durduk.

Burası Anne ve kendim için satın aldığım yeni evimdi.

Richard Louise'i ihtiyatla çıkardı. Şoföre on dolar vererek savdı. Sokak tenha ve karanlıktı. Kimse Richard'ın Louise'in ölüsünü taşlara sürte sürte evin kapısı önüne taşıdığını görmedi.

Cebinden anahtarı çıkardı, kapıyı açtı ve ölüyü içeri soktu.

Işığı yakmadı, Louise'i oturma odasındaki bir koltuğun üstüne atarak kendisi de karşısındakine oturdu. Bir sigara yaktı.

—Haydi David, artık konuşabilirsin, dedi.

Sıkıntıyla:

—Richard sen delimisin? diye sordum. Louise'in ölüsünü buraya getirmek, eski apartmanda bırakmaktan daha mı iyi sanki? Ne yapacağız şimdi?

—İşte onu düşünüyorum.

Sesi asabiydi. Projelerini hakikat haline koyamayışına, karşısına çıkan engellere kızardı.

— Ahmak şoförün bizi mezarlığa götürmek istemeyişi kötü oldu, diye ekledi.

İşte o zaman, Louise yığılı bulunduğu koltukta doğruldu. Hasta bir insan gibi sallanıyordu. Elini boğazına götürerek güçlükle konuştu. Sesi boğuklaşmıştı.

—David, dedi, sen... sen beni sahiden öldürmek istedin...

Richard ona baktı. Loş odada uzak bir anlamı vardı, bir hayali andırıyordu. Canı sıkılmıştı.

—İşimi iyi yapmamışım, diye mırıldandı.

Louise inanmak istemiyen bir sesle:

— Beni öldürmek istedin, diye tekrarladı. Bu kötü hareketin için hapisi boylıyacaksın. Seni şikâyet edeceğim.

Tehditkâr bir halle ayağa kalkan ve ona doğru ilerliyen Richard:

—Aklanıyorsun, dedi, sadece bu işe yeniden başlayacağım. Hepsi bu.

Korkuya kapılan Louise geriliyordu.

—Oh! Hayır, hayır! Yapma ne olursun yapma David! Beni öldürme. Geri geldiğime pişmanım. Gelmemeliydim. Gideceğim. Evet, yeniden kaybolacağım. Artık senin hiç canını sıkmıyacağım David.
—Ben Richard'ım, David değilim, diye sert bir sesle tekrarladı Richard, Kolay öldürülmiyecek kadar sağlam imişsin Louise, iki kere öldün ve hâlâ hayattasın. Belki üçüncü ölümün hepsinden başarılı olacak.
—Richard dur! diye bağırdım. Doğru söylüyor Gidecek ve bir daha gelmiyecek...

Richard alayla:
—Sen Louise gibi kadınları tanımıyorsun, dedi. Ne şekilde olursa olsun, şimdi onunla benim aramda görülecek bir iş var. Sıkıcı olmıya başladın David. Sen uyu... Sen uyu... Sen uyu...

Kendimi kaybetmiye başladım. Başım dönüyor, etrafımı karanlıklar sarıyordu.

Rüyamda her şey çocukluğumda ki gibi cereyan etmekteydi. Richard benim şahsiyetimi yok ediyor ve canı istediği gibi hareket ediyordu.

Kendimi pijamalarımla yatağımda buluncıya kadar başka bir şey görmedim.

Odanın ortasında duran Richard gülerek bana bakıyordu.
—İşte şimdi yeniden formundasın David, dedi. Ben artık gidiyorum. Ama yine geleceğim, buna emin olabilirsin.
—Ya Louise? diye bağırdım? Louise'i ne yaptın?
—Richard esnedi.
—Louise'i unut, dedi. Artık senin canını sıkmıyacak. Onu senin bu işteki görüş noktana inandırdım David.
—Nasıl? Ona ne söyledin?

Richard yeniden gülümsedi:
—İyi geceler David, demekle yetindi. Oh, yarın sabah hiç canının sıkılmasını istemiyorum. Şu halde bütün geçenleri

bir rüya olarak hatırlaman lâzım anlıyormusun? Basit bir rüya. Yahutta, çok ilgi çekici bir rüya... Rüya... Rüya...

Bu sözleri söyler söylemez kayboldu. Başım döner gibi oldu. Bir an gözlerimi kapadım. Açtığımda saat sabahın dokuzuydu ve çalar saatim çalıyordu.

İşte rüyamın hepsi bu kadar doktor.

—Teşekkür ederim David. Şimdi her şeyi anladım. Size bu rüyayı izah edeceğim ve bir daha onu görmiyeceksiniz.

—Öylemi doktor?

—Birinci karınız Louise ölmeden önce onun ölmesini isterdiniz değil mi?

—Evet.

—Tahmin ettiğim gibi. O öldüğü zaman ise, daha önce bunu istemiş olduğunuz için kendinizi suçlu, hemen hemen katil hissediyordunuz. İkinci evlenişinizden bir gece evvel bu suçluluk hissi kendini bir kâbus halinde meydana koydu.

Louise'i canlı olarak gördünüz. Çalar saatinizin zilini telefon zannettiniz. Kısa bir süre içinde hem Louise, hem Richard size gözüktüler, işte hepsi bu.

—Evet doktor anlıyorum.

—Şimdi ben sizi uyandırmaya kadar burada uyuyunuz ve biraz dinleniniz.

Bu rüyayı tamamen unutmuş olarak kalkacaksınız. Bir daha sizi hiç üzmiyecek bu rüya. Şimdi dinleniniz David.

— Peki doktor.

O sırada madam Carpenter:

—Oh, doktor Manşon... diye bağırdı.

—Ne istiyorsunuz madam Carpenter?

—Bu rüyayı bir daha görmiyeceğine eminmisiniz?

—Eminim. Şuur altında uyuyan suçluluk hissi dışarı vurulmuş bulunuyor. Bunu anladıktan sonra rahatlar.

—Öyle mutluyum ki... Zavallı David! Neredeyse aklını kaybetmek üzereydi. Oh, affedersiniz, kapıya bakmam lâzım. Kapı çalmıyor.
—Tabiî madam.
—Kapıyı açmıya giden madam Carpenter az sonra elinde büyükçe bir paketle döndü.
— Örtülerimiz geldi, dedi. Bunlar David'in kız kardeşinin düğün hediyesi. Ama hepsi markasızdı. Ben onları işlemeciye göndererek marka koydurttum. Bakın ne kadar güzel olmuşlar değil mi?
—Cidden çok güzel!
—Şunları yerleştireyim. David pencerenin altına çok güzel, selvi ağacından yapılmış bir sandık koymuş. Kapağı biraz güç açılıyor. Ama bunun güvelere karşı olduğunu söyledi. Bu da çok iyi bir şey. Zira böylesine güzel örtülerin güveler tarafından harap edilmesi hoş bir şey olmazdı.
Doktor uyuyan genç adama dönerek:
—Artık uyanabilirsiniz David, dedi. Tamam. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?
—Çok iyi doktor. Yalnız, ben David değil, Richard'ım. David'in size anlattıklarının bir rüya olduğuna inanışınıza şaştım. Zira bu onun hakikatleri kendi kendisinden saklayışının tek şeklidir. Telefonun çalışı bir hakikatti ve konuştuğuda... Anne! Selvi sandığa yaklaşma! Sana onu açma diyorum... Açacakmısın?... Beni dinlemiyormusun?... Peki, nasıl istersen öyle hareket et. Ama onu açtığın zaman korkudan bayılırsan kabahat bende değil!

GRİNGO

«GRİNGO» Thurston'mu, senor? Onu nasıl hatırlamam! Tepeler arasında petrol aramağa götürdüğü adamlar içindeydim çünkü.

Bu yolculuktan o geri dönmedi senor.

Ne mi oldu? Bu, hiç kimseden kesin bir cevap alamayacak olduğunuz bir sorudur. Hatta ben bile bir şey söyliyemem. Oysaki iyi kötü Amerikan terbiyesi aldım, İngilizce konuşurum ve bütün Tejauntepec'nin en açık göz adamı diye anılırım.

Israrınızın sebebini anlıyorum senor. Sigorta şirketi tarafından Tejauntepec'e gönderildiniz ve Thurston'un ne olduğunu, ölü veya diri olduğunu öğrenmekle görevlisiniz.

Size onu nasıl tanıdığımı ve ne şekilde kaybettiğimizi anlatacağım. Hükmü kendiniz veriniz. Bu, belki de aradığınız delil olacaktır.

Şuraya verandanın altına rahat bir şekilde oturunuz ve iyi dinleyiniz beni.

Önce size onu tarif edeyim.

Ama belkide kendisini tanıyorsunuzdur... Hayır mı?...

Geniş omuzlu, iri yarı, son derece yakışıklı olmakla beraber buz gibi bakışlı bir delikanlıdır.

Sesi serttir, sadece emir veren bir tonla konuşur. Sanki karşısındakiler adam değil de köpekmiş gibi...

Sanki onların damarlarında akan kan, eski İspanya büyükleri ve yerli kabilelerin karıştığı kanlardan ibaret değilmiş gibi...

Öyle ya senor, buraları gezici bir İtalyan denizci tarafından keşfedilmeden önce bu iki asil kanın karışımıyla yetişen insanlarla doluydu.

Senor, biz Meksikalılar ağır hiddetlenen yaratıklarızdır. Amerikalı Gringolar «Yabancılar» buna zaaf, ya da korku adı veriyorlar. Ama aldanıyorlar.

Ve çoğunlukla aklandıklarını farkettiklerinde geç kalıyorlar.

Sözü uzatmıyorum, biraz sabırlı olunuz senor.» Anlattıklarım Thurston'un hikâyesile ilgilidir. Onun sonunu anliyabilmeniz için, aramıza nasıl girdiğini bilmeniz gerekir.

Kabaydı, dudaklarından acı sözler dökülüyordu ve kalbi hepimize karşı nefretle doluydu.

Ah! Ya kadınlarımıza bakarken gözlerindeki anlam! İnanın, bunlar hiçte iyi değildi.

Sıcak memleketler hakkında bilgisi yoktu ve kadınlarımızın açık saçık giyinişlerini kötü bir davet sanıyordu.

Sabırsızlanmayınız canım!...

Size «Gringo» Thurston'u bizim gördüğümüz gibi, Telucan halkının gördüğü gibi göstermek istiyorum...

Ancak bu şekilde, böyle bir adamın kafasından ormanda Lolita Simpson ile karşılaştığı zaman neler geçtiğini anlıyabilirsiniz.

Evet senor, senor Simpson'da bir Amerikalıdır ama Thurston gibi bir «Gringo» değildir. Ufak tefek, saçsız, tatlı bakışlı bir adamdır o. Telucan'a yirmi sene evvel Estados Unidos'dan gelmişti.

Belkide onu sizde hakir görecek, bir yerli olduğunu söyliyeceksiniz. Doğrudur, Jurillos kabilesinden bir kadınla evlendi.

Tepelerdeki yerliler Jurillos'lardır. Ama kadın ona sadık kaldı ve sanırım senor Simpson'da evlendiğine pişman olmadı.

Karısı ile Rio Chico kaynağı kenarına yerleşti. Bir kısım işlenmemiş toprakları sürerek muz yetiştirdi. Altı tane güzel çocuğu oldu. Büyük kızının adı Lolita'dır.

Thurston gemiden karaya ayak bastığı gün Simpson alış veriş etmek için şehre inmişti.

Onların karşılaşmalarını buradan, bu veranda üstünden seyretmiştim...

İşte seyrimin üzerinden üç gece geçmişti ki, Lolita meşalelerden dökülen ışıklar altında flüensita oynuyordu ve «Gringo» nun mahkûmiyeti kesinleşmişti.

«Gringo» Simpson'nun tepesinden bakıyordu! Soğuk bir sesle:

— Nehrin üstünde küçük bir muz bahçeniz olduğunu söylediler, dedi. Oraya kadar beni götürünüz. Sonra, tepelere doğru yoluma devam edebilirim.

Senor Simpson bakışlarını «Gringo» ya doğrul kaldırdı, sonra başım çevirdi. Onda kötü bir şeyle» sezinlemişti sanki. Ama terbiyeli bir şekilde yine de,

—Evet size söyledikleri doğrudur, diye cevap verdi. Telucan'a alış veriş etmiye gelmiştim. Yarın sabah serinliğinde evime döneceğim.

—Ben öğle yemeğini yer yemez nehre doğru yola çıkacağım, işte, alın size on dolar... Bu para bana rehberlik etmeniz ve bir kaç tane de hamal bulmanız içindir.

—Öğle yemeğini yer yemez mi? diye soran Simpson hayretle gözlerini açtı.

Ama bu siest (istirahat) zamanıdır! Hatta bura] halkının bir atalar sözü vardır: «Güneş altında, siesra zamanı dolaşanlar, sadece deli köpekler ve aptal «Gringo» lardır.

«Gringo» başını arkaya atarak gürültülü biri kahkaha savurdu.

—Bana aptal Gringo demeleri umurumda değil... Bundan kötülerini de işittim.

Ama boş veririm ben böyle lâflara!

Senior Simpson başını salladı:

— Sırtlarında yüklerle dolaşanlar için hava tahammül edilemiyecek kadar sıcak olur, dedi. Yarın sabah erkenden yola çıkarız...

—Siestinizi de, manana «İspanyolca: Yarın» nızıda şeytanlar götürsün! diye Thurston bağırdı.

O böyleydi senor. İsteğine aykırı ne söylense küfrü basıyordu.

— Eğer on dolar kazanmak istemiyorsanız, kendi bileceğiniz iş. Ben yalnız başıma giderim, dedi.

Simpson kısa bir an düşündü. On doların faydalı bir şey olduğunu biliyordu.

Bir pezosun bile güçlükle elde edildiği bir şehirde Amerikan doları çok kıymetliydi.

—Neden bir çok Amerikalılar daima tepelerin üstüne gitmek istiyorlar',? diye sordu.

—Ben petrol mühendisiyim, dedi Gringo. O taraflarda yer altında petrol damarları varmış diye işittim. Siz hiç rastladınız mı?

Senor Simpson omuzlarım kaldırarak böyle bir şeyden haberi olmadığım söyledi. Gringo kahkahadan kırılıyordu.

—İşte bir Amerikalı sizin gibi yerlileşirse böylesine cahil kalır. İşin sıkıcı tarafıda bu! Şişman pis bir kadınla evlilik hayatı yaşıyorsunuz ve bütün

Amerikalı dinamizminizi kaybettiniz.

Thurston konuşurken onu dinliyen senor Simpson'un yüzündeki ifadeye bakıyordum. Bu hiçte görülmesi hoş bir manzara değildi. Zira hakikaten karısı şimdi onu nikâh memurunun önüne götürdüğü günkü gibi ince bir vücude sahip değildi ama hiç cevap vermeden bir mısır sigarası sarmıya başladı.

Thurston'a karısının ince olmamakla beraber ne kadar iyi bir kadın olduğunu anlatmanın imkânsız bir şey olduğunu düşünüyordu...

Ve on Amerikan dolarının Telucan'da her gün bir atın ayağı dibinde bulunmıyacağını biliyordu.

Neticede, (Gringo) kazandı.

Siest zamanı başladığı zaman biz nehrin yukarısına doğru tırmanıyorduk. Biz, altı hamal, sırtımızda yükler vardı. Senor Simpson da iki burras (eşek) ına evi için erzak yüklemişti.

Beni iyi dinleyiniz senor! En önde yürüyen (Gringo) sırtına yüklerin en ağırını almıştı ve keyifle garkı söylüyordu!...

Bu havalideki sıcak, sizlerin tanıdığı saçağa benzemez, insanı ezen bir ağırlık gibidir. Nefeslerinizi ciğerlerinize kadar giremez. Çünkü hava rutubetli ve çabucak buharla işbağ halindedir.

Orman sessizdi.

Çünkü kuşlar ve maymunlar bile gölgelere çekilmişlerdi. Çürümüş otların pis kokusu baş ağrıtacak bir şekilde genzimizi tıkıyordu.

(Gringo) Thurston sıcak memleketlerde yaşayanı adamlardan çok daha çevik ve serbest adımlarla ilerliyordu.

İhsanın böyle şeytan gibi bir şefi olması ne kadarı güç bir durum yaratıyordu senor!

Hiç yorulmuyordu ve kimsenin yorulacağı da aklına gelmiyordu.

Bir adama para vermişti, ayak sürmemize tahammül edemiyordu. Üç saat, hiç dinlenmeden adımlarımızı Thurston'nunkilere uydurarak yürüdük.

Ama bu üç saat sonunda içimizde en genç olan Alberto'nun takati tükenmişti. Karnında sancılar hissettiğini ve yürüyemiyeceğini bildirdi.

Ağabeyi Pedro senor Simpson'a biraz durmamızı ve Alberto'nun dinlenmesi gerektiğini söyledi.

Senor Simpson üzüntüyle:

—Ben patron değilim, buna karar verecek olan önde yürüyendir, dedi.

—Ama o mide hastalığı nedir anlamaz. Eğer siz duracak olursanız, öbür patron da durur.

Bizleri ve memleketi iyi tanıyan senor Simpson (Mide) hastalığımdan bahsedilince durulması gerektiğini bilirdi.

Durdu ve:

—Hamallarınızdan biri hastalandı Thurston, diye bağırdı.

(Gringo) geri döndü. Uzun bacaklarının koca adımlarıyla bir saniyede yanımıza geldi. Yüzü hiddetten kıpkırmızıydı.

—Dinlenmek için içinizde hasta olduğunu iddia eden kim? diye sert bir sesle sordu.

Alberto korkak değildi. Başını kaldırdı:

—Ben, dedi. Kısa bir süre dinlenirsem fenalığım geçer. Hava çok sıcak da...

(Gringo) zayıf adamların mazeretlerini kabul edecek bir insan değildi. Alberto'ya:

—Ben, senden daha serin bir yerde yürümüyordum, diye cevap verdi. Ben nasıl yürüyorsam sen de öyle yürüyeceksin. Geç bakalım önüme. Eğer hastalığın teperse popolarına iki tekme atarım, bir şeyin kalmaz.

Bunlar hasta bir adama söylenecek sözler değildi.

Bütün yüzler kinle kaplandı ve (Gringo)' nun arkasında duran Pedro'nun eli her zaman kemerinin içinde saklı duran bıçağına gitti.

Hakaret Alberto'nun gözlerinde bir şimşek parlatmıştı. Ama kendini savunamıyacak kadar çok hastaydı. Omuzlarını kaldırdı sadece ve sırtındaki yükü yere bıraktı. Basit bir sesle:

—Hastalığım geçinceye kadar burada dinleneceğim, dedi.

—Hayır, diye (Gringo) cevap verdi. Ben paramı ziyan ettiremem. Hepiniz için para verdim. Hasta karnını taşı bakalım!

Heyecandan nefeslerimiz ağırlaşmıştı:

Kin dolu bir sessizlik kervanımızı sarmıştı. Hepimiz bacaklarımızı çekmek ateşi içinde kıvranıyorduk ama dev yapılı (Gringo)' nun hırs dolu yüzü bize çevrikti.

Yüzü bize dönüktü, Pedro'ya değil. Neyse ki Pedro onun arkasında ve ormanda pusuya yatmış bir kaplan gibi tetikteydi. Sağ elinde tuttuğu bıçağı güneş şuaları pırıl pırıl parlatıyordu.

Senor Simpson (Gringo) yu kurtarmağa çalıştı. Bir adım ilerliyerek:

—Büyük bir hata işliyorsun Thurston, dedi. Bu adamlar kendileriyle bu şekilde konuşulmasına tahammül edemezler.

Senor Simpton'a, vatandaşına, (Gringo) ne cevap verse beğenirsiniz?

—Sen çeneni kapa bakalım!

Bu sözler ağzından hakir gören bir tonla dökülmüştü. Senor Simpson'un gerileyişini görmek hiç de hoş değildi.

Anlıyorsunuz ya, bir dostun aşağılanışını görmeği sevmeyiz biz.

(Gringo) nun arkasında Pedro küçük adımlarla yaklaşıyordu. Hepimiz sessiz bekliyorduk. Zira Pedro'nun aceleci bıçağının ölüm taşıyan darbelerini bilirdik.

Belki de, gözlerimizde beliren bir şey (Gringo) ya haber verdi.

Böylesine iri bir adamdan umulmayacak bir hızla geri döndü... Sırtına inecek olan Pedro'nun bıçağına: görünce güldü.

Güldü senor, bu gülüş öylesine korkunçtu ki... Bir katır nalından daha sert olan yumruğunu Pedro'nun kafasına indirdi.

Pedro yere yığılırken elinden fırlayan bıçağı tozlar içine gömüldü.

Dört kişi kalmıştık...

Ama hepimizin bıçağı vardı. (Gringo) nun üstüne yürürken o telâş etmeden elini gömleğinin içine soktu ve oradan bir tabanca çıkardı.

Bizim bir atalar sözümüz daha vardı senor: (Sıcak kurşun, soğuk çelikten daha çabuk iş görür.)

İçimizden hiç biri bu atalar sözünün doğruluğunu denemek istemiyordu.

Oh senor, dayak yemiş köpek sürüsü gibi (Gringo) nun emirlerine boyun eğişimizi hiç unutmam.

Alberto'ya gözden kaybolmasını söyledikten sonra, bizlere onun yükünü paylaşmamızı ve önünden yürümemizi söyledi.

Pedro da bizlerle beraberdi. Ağzından akan kanı yalamış ve bıçağını düştüğü yerde bırakmıştı.

O günün geri kalan saatlerinde (Gringo) dan uzak durduk. Tabancasının görünüşü tüylerimizi ürpertiyordu.

Güneş ağaç tepelerinin arkasına çekilmeğe başlayınca durmamızı emretti, içimizde hiç kimse yemek ve uyumaktan başka bir şey düşünmüyordu. Güneş. batar batmaz her yer karanlık içinde kaldı. Büyük bir ateş yaktık.

(Gringo) konuşmuyordu.

Sırtını bir ağaca dayıyarak oturdu. Ateşin ışığı yüzünü garip bir şekilde aydınlatıyordu. Onda anlayamadığımız bir güç vardı. Ona el kaldırmaya cesaret edemiyorduk. Oysa ki biz beş kişiydik ve o tek başınaydı.

Korkumuz gömleği içinde taşıdığı tabancadan değildi sadece. Nasıl izah edeyim bilmem ki?...

Thurston gibi başkaları üstüne yalnız kişiliği ile tesir eden yaratıkları anlatacak kelime yoktur ki!...

Ondan neşreden garip ve insanı kötürümleştiren bir kudret bütün cesaretimizi kırıyordu.

Aynı fenalaştırıcı korku hissi ertesi gün de devam etti.

Bu, seneler boyunca erkeklerin alçak sesle konuşacak oldukları bir yolculuktu. Kervanın başım biz çekiyorduk. Arkamızdan (Gringo) geliyordu. Onun yanı sıra yüklü eşeklerini ara sıra elindeki sopa ile dürtüşliyerek ilerliyen senor Simpson vardı.

Dinleyiniz senor, Telucan ile senor Simpson'u bahçeleri arasında üç günlük yol vardır. Bununla beraber biz oraya bir buçuk günde vardık... Artık Amerikalıların neden çok genç

yaşta öldüklerine hayret etmiyorum. Muz bahçelerinin görünüşü hepimizin yüreğine su serpmişti. Çünkü ayaklarının üzerinde duran ölülerden farksızdık.

Palmiye dallariyle örtülü kulübeler, düzenle sıralanan muz ağaçları hiç bu kadar güzel görünmemişti gözümüze.

Bizi karşılamaya gelen havlayarak koşan bir köpekle onu izleyen bir genç kızdı.

Simpson'un kıza. Lolita Simpson.

Babasının yanında bir yabancı ve sırtları yüklü hamallar görünce durdu. Thurston'un gözlerinde kötü bir kıvılcım parladı. Kanımın donduğunu hissediyordum.

Size Lolita'yı nasıl tarif etsem senor? Tanrım, (Güzel) kelimesi onun için o kadar yetersizdir ki...

Pamuklu elbisesinin altında vücudunun tatlı hatları belli oluyordu. Ve bu hatlar kim olursa olsun, bütün erkeklerin başını döndürmekteydi.

Yanakları çocuksu bir pembelikte, gözleri daima soran bir saflıktaydı.

Bununla beraber damarlarında akan anadan aldığı yerli kanın ateşli bir ihtiras halinde kendini dışarı vurduğu hissediliyordu.

Henüz on altı yaşındaydı. Ama sıcak memleketlerde onaltı yaş, bir kadın olmağa yeter.

Durduğu toprak sahanın üzerinde yanından geçerken bizlere bakmadı bile. Gözleri Thurston'ın iri vücuduna mıknatıslanmış gibi takılmıştı.

(Gringo) nun alnından terler akıyordu. Gözleri konuşuyordu. Oh, Lolita, bu gözlerdeki anlamı okuyabilmiş olsaydın kaçardın!...

Ama kimbilir, belki de onları okuyordun... Yine de kaçmıyordun.

Bilmediği sadece erkeklerin kötülüğüydü. Ormanın diğer vahşi hayvanları kadar masum ve sadece içinden gelen arzulara karşı koşuyordu.

Yalnız küçük bir fark vardı aralarında. Tepe üzerinde yaşıyanların kanma eklenen Amerikalı kanı.

Zannedersem, Thurston babasından sonra gördüğü ilk Amerikalıydı.

İçinden geçenleri kim bilebilirdi?

(Gringo) nun atak bakışları gönlünde hangi gizli ateşi alevlendirmişti? Ona doğru yürüdüğünü gördüm senor.

Yüzü bambaşkaydı, hipnotize edilen biri gibiydi.

O an araya senor Simpson girmeseydi kimse ne olacağını kestiremiyordu. Simpson nefes nefeseydi ve alnında derin çizgiler belirmişti. Bunlar yorgunluktan ötürü olmıyan başka çeşit çizgilerdi.

(Gringo) nun ona:

—Burada size ihtiyacım yok... Yolunuza devam edin. Ben genç kızla yalnız kalmak istiyorum, dediğini işittim.

Senor Simpson:

—O benim kızmıdır, diye cevap verdi. Lolita'dır.

Sesi incelmiş, rüzgârda gerilen bir tele dönmüştü. Thurston, yeniden korkunç kahkahalarından birini koyverdi.

—Bunu bana söylemene lüzum yoktu. Yarım fersah öteden bir melezin kokusunu duyarım ben.

Eğer Simpson'un yüzüne bir tokat aşketseydi, darbe bu kadar sert olmazdı.

(Gringo) kıza doğru döndü. İki kelime dudaklarından döküldü:

—Buraya gel.

Babanın heyecanlı soluklarından başka ses işitilmiyordu. Ormanda kader bir adım atmak üzereydi.

Simpson ulur gibi Lolita'ya:

—Hayır, gitme, diye bağırdı.

Lolita (Gringo)'ya doğru bir adım atmıştı. Babasının çığlığı ile geriledi. Korkmuştu. Korkulu rüya gören biri gibi birdenbire uyanıvermişti sanki.

Senor Simpson boğuk bir sesle yeniden:

—Çabuk, eve gir, dedi.

Kız arkasına bakmadan sessizce evlerine girdi. Thurston:

—Onu benden uzakta tutamazsınız, dedi. Küçük parmağımı sallasam yanıma yeniden gelecektir. İçinde konuşan karışık kanıdır bu kızın.

Simpson'un bakışlarında cani parıltılar vardı. Havada bir ölüm sıcaklığı dalgalanıyordu. Dişlerini meydanda bırakan garip bir tebessüm belirdi dudaklarında. Ama yüzünde eski yumuşak anlam yoktu artık.

(Gringo) da güldü. Bu gülüş, Lolita ile arasına girecek olanı rahatlıkla öldürebileceğini anlatıyordu. Eli gömleğinin altına kaydı, bekliyordu.

Emin olun senor, bana saniyeler öylesine uzun, öylesine uzun geldi ki, senor Simpson, tütün kesesini çıkartıp bir sigara sarmaya başlayıncaya kadar öldüm mü, yaşadım mı bilmiyordum.

Parmakları titriyordu ve tütünler yere dökülüyordu.

Sonra, ağır ağır (Gringo) nun önünden geçti ve evine doğru yürüdü.

Thurston'a, evinde kalabileceğini teklif etmemişti. Sadece ondan parasını almıştı, hiç konuşmamıştı.

Thurston anladı, ama o başkalarını kinle şişirmeği seven bir adamdı. Irmağa doğru iki yüz adım yürüdü ve kampımızı orada kurdurdu.

Daha uzağa gitmek istemiyordu. Belki de burada günlerce kalacağımızı söyledi, O gece, karanlıktan faydalanan senor Simpson, geldi, beni buldu...

Kamptan biraz uzaklaşmamızı rica etti. Konuşacaklarımızın Thurston tarafından işitilmesini istemiyordu.

Önce, ertesi sabah buradan ayrılıp ayrılmıyacağımızı sordu. Başıma melankoliyle sallıyarak (Gringo) nun bize söylediklerini tekrarladım.

Kederli bir sesle:

— Lolita'm için korkuyorum, dedi. Thurston'u gördüğünden beri çok tuhaflaştı. Anladım ve elimden gelen yardımı yapacağımı vaad ettim.

Tepelerin arkasına, Ruoey Urregan'a, o gece bir haber götürmemi istedi. Urregan, Jurillos kabile şefinin oğluydu ve Lolita'nın sözlüsüydü. Kabul ettim. Haber şuydu:

(Lolita'mla gerekecek olan nişan törenini gelecek ay değil, hemen yapınız. Geç kalmadan, yarın akşam burada olunuz.)

Anlıyorsunuz ya senor? Bu genç kızı kendi kendisine karşı koruyacak olan akıllıca bir strateji idi. Jurillos'larda nişan, düğün kadar kuvvetli bir bağdır. Hem Jurillos'lar vahşi ve kıskanç bir kabileydi, bakirelerinin safiyetine büyük bir değer verirlerdi.

(Gringo) uyurken kamptan sıvıştım. Senor Simpson'un katırlarından birine binerek tepelere yöneldim.

(Gringo) nun cezalandırılmasında bir rol oynadığım için gururlanıyordum. Haberi götürdüm ve güneş doğmadan kampa geri döndüm.

O sabah, akşam yapılacak olan nişan töreni için hazırlıklar başladı. Bu hazırlıkların sebebini bilmeyen Thurston bir muz ağacı altında üç saat Lolita'nın gelmesini bekledi.

Bu çeşit bir adamın senor, davranışlarını anlamak güçtür. Bir başkası olsaydı genç kızı gizli bir yerde görmeğe çalışırdı. Oysa ki(Gringo) nun adeti bambaşkaydı. Lolita'yı kamp ortasına, herkesin gözü önüne getirterek babayı daha da alçaltmak niyetindeydi.

Lolita gözükmeyince, öğleyin Thurston Simpson'un evine giderek kapıyı çaldı. Birkaç arkadaşla beraber ben avludaydım. Toprağa bir kömür ocağı kazmakla meşguldük. O gece davette misafirlere ikram edilecek olan, domuz bu ocakta kızartılacaktı.

Senor Simpson kapıyı (Gringo)'ya açtı. Elinde uzun bir tüfek taşıyordu ki, bunu Thurston'un karnına doğru çevirmişti.

Derhal neden ateş etmediğini bilmiyorum.

Siz, Amerikalıların bizlere tuhaf gelen hareketleri vardır.

Kapı eşiğinde ayaktaydı ve Thurston'a kızının nişanlanacağını bildirdi. Sonra da kapıyı (Gringo) nun suratına kapattı.

Thurston kimseye bir kelime bile söylemeden nehir kıyısında olan kampına döndü.

Neler düşünüyordu?

Bunu kimse tahmin edememekteydi. Neticede hazırlıklar devam etti ve onu unuttuk.

Etrafa haberciler dağıldı, nişan haberi çevreye bildirildi. Akşama doğru davetliler akın etmiye başladılar.

Yerli çiftçiler eşeklerine binmiş olarak geliyorlardı. Arkalarında yaya olarak, adet gereğince, onları izleyen karıları ve çocukları vardı. Ormanlarda yaşıyan kızılderililer ise sadece şallarına sarılmış olarak gururlu bir tavırla salına salına ilerliyorlardı.

Avlunun ortasında dans için ayrılan büyükçe bir saha süprülerek temizlenmiş, pırıl pırıl kaypak bir hale getirilmişti. Çevresi pembe ve beyaz çiçeklerle sınırlanmıştı. Kokulu yaseminler, mimozalar yerlere serpilmeye başlandı.

Bambu dallarından uzun direkler üzerine kurulan sehpalara meşaleler yerleştirilmişti.

Kalabalıklaşan avlu gevezelik eden kadınların sesleri, koşuşan çıplak çocukların neşeli kahkahaları ile çınlamaktaydı.

Nefis bir odun ateşi kokusu kızaran domuz kokusuna karışarak iştahları kabartıyordu.

Ah! Bu sevinçli düğün havası endişeli babanın bile dudaklarında bir tebessüm yarattı. Davetlilerinin arasına karışarak nehir boyunca uzanan Thurston'un kampından ayrılmayan bakışlarım bu neşeli aleme çevirdi.

Thurston orada, hareketsiz oturuyor ve bekliyordu.

Uzun tüylü kısraklarına binmiş, yerliler gözüktüler. Şaha kalkan atların nallarından kıvılcımlar çıkıyordu.

Genç Urregan'ın uzun saçları rüzgârda uçuşurken yıldırım gibi senor Simpson'un avlusuna daldılar.

Gece olmuştu.

Jurillos'lar da gelmişlerdi artık. Merasime başlanabilirdi. Tanrım! Ruoey Urregan'ın asaletini size nasıl anlatsam bilmem ki!... Hakiki, mert bir erkekti. Yıllarca kabile reisliği etmiş bir sülâleden geliyordu. Uzun boylu, dar kalçalı, atlet vücutlu güzel bir delikanlıydı o.

(Gringo) tabiidir ki, onu gördü. Sessiz oturduğu yamaç kenarında gözlerini açmış, kendinden bir başka güzellikte olan bu yaratığı inceliyordu.

Beraberlerinde gelen büyücü buhurdanını sallıyarak törene öncülük etti. İhtiyar, bumburuşuk yüzlü, delici siyah bakışları olan bir adamdı büyücü.

Tetikte, her an bir hücuma uğrayacak gibiydi sanki. Yüz elli yaşma bastığını söylüyordu.

Evin önünde 'yarım daire şeklinde sıralandıklarında gece olmuştu. Mızraklarını yere dayıyan genç adamlar büyücünün ahenkle vurduğu tamburuna alçak sesle söyledikleri şarkıyla iştirak ediyorlardı.

Rucey Uregan eve doğru yönelirken kapı açıldı ve babasının kolunda Lolita gözüktü.

Bu güzel bir tabloydu senor. Hem de kolaylıkla unutulamıyacak bir tablo. Lolita annesiyle babasının evlenirken giydiği siyah dantel elbisesini giymiş, omuzlarına kırmızı bir İspanyol şalı örtmüştü.

Uzun boylu nişanlısı dar beyaz pantolon, kırmızı kemer, kırmızı ceket taşıyordu. Büyücünün önünde yanyana durdular.

Seyirciler sessizdiler. Ben çevremdekiler gibi değildim, senior. Kendime göre bir tahsilim vardı. Büyücünün ateş

üzerine attığı buruk kokulu otların kudretli etkisine, ihtiyar bir adamın efsunlu sözlerine inanmıyordum.

Ama o gece bu meşalelerle aydınlanan meydanda, loş köşelerde, ortalığı yavaş yavaş kaplayan bir büyü hissediyordum.

Sabırlı olunuz senor, sona yaklaşıyorum.

Hikâyeyi size kendi görüş şeklime göre anlatıyorum. Zira o gece neler geçtiyse hepsini hafızama bir daha silinmemek üzere resmettim. Onları size oldukları gibi gösteriyorum.

Sonra, dans başladı.

Gitarlar çalıyor, kastenyetler sakırdıyordu. Alevler içindeki meşalelerden dans eden çiftler üzerine sihirli ışıklar aksediyordu.

Thurston'un kampının ışıklan da parlıyordu. Zaten pek uzakta değildiler ki... Törene davetli olmadığı halde geldiği zaman gece yarısını geçiyordu.

Gitarlar tatlı bir tangoya, başlamış, Lolita da nişanlısının kollarında dans ediyordu.

(Gringo) dans sahasının bir kenarında duran senor Simpson'a doğru ilerledi. Kendimde olmıyarak ben de bir adım attım. Geçecek olanları düşünerek kanım korkudan donmuştu.

(Gringo) nun gözleri nişanlısının kollarında kıvrılarak dans eden genç kızın vücudundaydı.

Ama Lolita dans ederken hakikaten seyre değer bir manzaraydı! Bütün erkekler sadece ona bakıyorlardı zaten. Dans eden diğer çiftler kenara çekilmiş, meydanı nişanlılara bırakmışlardı.

Tango gençliğin dilidir senor, aşkın dilidir.

(Gringo) bakışlarını Lolita'dan ayırmadan Simpson'a:

— Tören bittikten sonra şüphe yok ki, nişanlı tepeler arkasındaki evine gidecektir, dedi. Evleninceye kadar kızı görmeğe artık hakkı yoktur değil mi? Adetlerini biliyorum çünkü.

Sesinde alay vardı.

— Evet, tepeler arkasına gidecektir, diye Simpson cevap verdi. Oraya sizin de gidecek olduğunuz gibi...

Thurston'un verdiği cevap Simpson'un hiç te hoşuna gitmedi.

— Yarın sabah erkenden gideceğim. Ama işimi çabuk bitirip döneceğim. Vatanıma dönünceye kadar biraz da eğlenecek vaktim olacak.

Senor Simpson'un çok yakınındaydım ve bütün vücudunun titrediğini gördüm.

(Gringo) dilini dudakları üzerinde gezdirdi. Lolita'ya bakarken gözleri irileşiyordu.

Biraz daha yaklaştım ve elimi bacağımın üzerine koyduğumu saklamıyacağım. Senor Simpson benim dostumdu, kafasından neler geçtiğini bilmiyordum.

Bir babaydı, anlıyorsunuz ya!... Ve (Gringo) da kızma yiyecek gibi bakıyordu.

Ama Lolita tangodan başka şey de yaptı.

Dans sona erdiği zaman alkışlar gökyüzüne yükseldi. Lolita'yla Jurillos nişanlısı karşı karşıya, nefes nefeseydiler.

Kısa bir sessizlik anında bir gitarist garip bir nağme çalmaya başladı. Bu nağme ormanlardan akseden uzak bir tambur sesine benziyordu. Sonra diğer gitaristler de aynı nağmeyi birer birer tekrarlamaya başlayınca Lolita belini kırarak başını arkaya attı.

Meşalelerden dökülen ışık altında, dantel elbisesini delecek gibi fırlayan göğüsleri bütün erkeklerin heyecandan soluklarını kesti. Lolita'nın yüzünde rüya dolu bir anlam vardı. Hepimiz ayağa kalkarak sevinçle:

— Ole, la Fluensita, la Fluensita! diye bağırmaya başladık.

Ruoey Urregan ayakta dimdik duruyordu. Pistin kenarına çekildi, kollarım göğsünde çaprazladı. Gözleri alev alevdi.

Lolita daireler çizerek, kastenyetlerini şıkırdatarak dönmeye başladı. Bu fluensitadır senor. Jurillos'ların ihtiras

dansı. Bu seyri her erkek zihninde güzel bir hatıra olarak saklar. İhtiyar olunduğu zaman, böyle hatıralara ihtiyaç vardır çünkü. Bir dans ki, sadece bir nişanlı kız onu sevdiği için oynar. Lolita fluensita'yı nişanlısı için oynuyordu.

Ah, gitaristlerin sesinde ormanların sıtmalı ateşi vardı o gece senor...

Garip bir çılgınlık nöbeti insanın gönlüne doluyor ve nabızları çatlıyacak gibi attırıyordu.

Daha hızlı daha hızlı, gittikçe daha hızlı dönüyordu Lolita. Müzik coşmuştu. Lolita'nın etekleri uçuşuyor, nişanlısının etrafında daireler çiziyordu. İleri geri kıvrılan genç vücudu, garip bir titreme sarsıyor, adaleleri kopacakmış gibi geriliyordu,

Senor, Lolita'yı dansederken görmek, damarlarınızda ateş gibi bir kanın kaynadığını hissetmektir, gençliktir, aşktır.

Şimdi bile gözlerimi kapasam, kendimi dans pistinin yanında ayakta buluveririm. Ama dans birdenbire durdu.

Seyircilerin başları üzerinden, Lolita'nın ayakları dibine altı Amerikan doları fırlatılmıştı! Gümüş paralar gürültüyle sağa sola saçıldı.

Müzik durdu. Lolita irileşen gözlerini gümüş paralara dikti. Yanakları utançtan kıpkırmızıydı. Ruoey Urregan hiddetten morarmış, paraların etrafında dönüyordu.

Anlıyorsunuz değil mi senor? Bu en büyük hakaretti. Hayatını kazanmak için erkeklerin karşısında dans edene tatbik edilen yapılmıştı Lolita'ya!

(Gringo) sırtını dönmüş, geniş adımlarla karanlıklara doğru yürüyordu. Urregan eli bıçağında arkasından fırladı. Ama senor Simpson, bileğine yapışarak onu durdurdu. Alçak sesle genç adamın kulağına:

— Hayır, diye fısıldadı. Yapma, gömleğinin içinde tabanca var. Yarın tepeler arkasına petrol aramaya gidecek.

Bu, nişan töreninin sonu oldu. (Gringo) nun kampına doğru karanlık bakışlar fırlatıldı, tehditler savruldu,

Rueoy Urrigan dostlarına birkaç kelime söyledi. Sonra tepelere, evlerine döndüler.

İntikam alınmamıştı henüz.

Ertesi sabah kampı bozduk. İşler zevkten önce gelir, anlıyorsunuz ya!...

İç topraklara varmadan, kampımızı yeni baştan kurmadan evvel uzun bir yol yürüdük. Daha ertesi gün, tepeler arasındaydık. Öğleye doğru, uzun tüylü kısraklara binmiş, iki yerli yanımıza yaklaştı.

Tepeler arasında gördükleri siyah petrol damarlarını Amerikalıya haber vermiye geldiklerini söylediler.

Thurston heyecanla petrolü nasıl bulduklarını sordu. Petrol hakkında ne biliyorlardı ki?...

Bulunduğumuz yerden uzak olmayan bir kaynağı tarif ettiler, fokurdayan siyah köpüklerle dolu bir kaynıak, alev alan bir kaynaktı bu.

(Gringo) onlara kendisini kaynağın başına götürürlerse para vereceğini söyledi. Yerliler kabul ettiler,

Thurston onlarla beraber gitti. Bize de bulunduğumuz yerde kendisini beklememizi söyledi.

Biz söylediği gibi, olduğumuz yerde kaldık ve onlar tepeler arkasında kayboluncaya kadar baktık.

Pedro, (Gringo) nun zedelediği eliyle haç çıkararak (Tanrım!) diye mırıldandı.

Bizler geri döndük. O zamandan beri, kimse (Gringo) Thurston'u görmedi. Hayır, senor. Dönüşünü beklemek lüzumsuz bir hareketti! Çünkü onu kaynak basma götüren yerliler Jurillos'lardı.

Jurillos'ların korkunç bir kanunu vardır: Kabilelerinden bir kadına her kim hakaret ederse, güneş iki defa batmadan evvel muhakkak öldürülürdü.

Bu kanuna itaat ettiler.

Hayır senor, (Gringo) nun ölümünü ispat edecek bir delil aramayınız. Bu hem lüzumsuz, belki de tehlikeli bir harekettir.

Bir sigortacı için bile akıllıca bir iş yapmış sayılmazsınız sonra,

Jurillos'larm korkunç kanunu şu şekilde tatbik edilir: Kurbanın çıplak vücudu bala bulanır. Sonra bir karınca yuvası dibine yatırılır kurban. Sıkı sıkı iplerle bir kazığa bağlandıktan sonra tabiî. Karıncalar, Amerikan sigorta kanunları hakkında hiç bir bilgiye sahip olmıyan karıncalar, bala bulanmış adamı tanınmayacak hale gelinciye kadar kemirirler. Nişanlısı için fmensita oynarken Lolita'nın ayakları dibine para atması için (Gringo) çok aptalmış, diye düşüneceksiniz belki senor, değil mi?

Evet senor, aslına bakılırsa, her şeye rağmen, (Gringo) da aptal bir taraf vardı.

Ama beni sakın yanlış anlamayın senor. Lolita'nın ayakları dibine gümüş paraları atan (Gringo) Thurston değildi.

Hayır, o değildi Tanrım!

Bunu yapacak kadar aptal değildi. Bu olay meydana geldiği zaman zaten sırtını dönmüş, gidiyordu.

Ama senor Simpson'a gümüş Amerikan dolarlarını vermesi de akılsızca bir davranış değil miydi?...

KUMAR

SEMA uçsuz, bucaksız ve masmaviydi. Sabah doğudan yükselen ve batıda kaybolan güneş öldürücü bir ağırlıkla günlük devrini doldururken kızgın ateşi adamın beynini kaynatıp, ışığı da gözlerini kör etmek üzereydi.

Sonra her yer kararıyor, bu sonsuz sema yılan gözlerini andıran düşman pırıltılarla, yıldızlarla doluyordu.

Evet, aslında birer elmas gibi parlak ve güzel olan yıldızlar, ona düşmanca bir alay ve soğuklukla bakmaktaydılar.

Bütün gece adamı gözlüyor, ertesi günün işkencesine tahammül edebilme gücünü tazeliyorlardı.

Ada ise, öylesine küçücüktü ki... Uzunluğu on beş yar, genişliği elli yar olan küçücük bir toprak parçası.

Sonra, fare vardı.

Adamla öldüresiye bir kumar oyununa başlayan fare...

Bu oyunda ortaya konan para her ikisinin hayatıydı.

Adamla fare dost değildiler. Hayır, hiç te dost değildiler!

Dalgalar adamı bu küçük toprak parçası üzerine attıkları zaman, batan gemiden kurtulan tek canlı yaratık kendisini sanıyordu. Yirmi dört saat sadece bu gemiden arta kalan bir iki kırıntı kurtarabilme çarelerini düşünüp durmuştu. Bütün gün ve bütün gece beyaz köpüklü dalgalar adanın dörtte üçünü sular altında bırakarak döverken bir kaya parçasına bütün gücüyle sarılan adam yine de gemideki yiyecek dolu sandık ve konserve kutularının kıyıya vurmasını bekliyordu.

Oysa ki o an, ne sema, ne ada mevcuttu. Sadece deniz ve dev dalgalar her yere hakimdi.

Ada, aslında büyücek bir kaya parçasıydı. Üstünde bitki diye,bir şey, hattâ yosun bile yoktu. Böyle bir yerde sığmak bulunması da düşünülemezdi. Bu kaypak ve sarp kaya üzerinde ayaklarını sağlamca dayıyabilecek bir gedik buldu ve bekledi.

Ara sıra, gemiden kopmuş tahta parçalan sahile vurmaktaydı. Bunlar kırık dökük şeyler olmakla beraber adam hepsini topladı.

Ümitsiz bir çaba ile parça parça olmuş bir sandalı tamire çalışıyordu. Bir an sevinçle doğruldu. Dalgalar arasında bocalayan meyva dolu sandıklardan birini görmüştü.

Ne yazık ki sandık sahile varmadan gözleri önünde denizin dibini boyladı. Dört defa bu çeşit işkence ile yüreği ağzına geldi. Yiyecek sandıklarının sandal ve salların gözleri önünde parça parça olduklarını ve sulara gömüldüklerini görüyordu.

Her şey ona düşman ve onunla alay eder gibiydi.

Kendisine kalan sadece, ufacık tahtalar, eğri büğrü olmuş maden parçaları idi. Deniz onları işe yaramaz bir hale getirdikten sonra ayakları dibine atıyordu. Sular biraz' sakinleşince toplayabildiklerini gözden geçirdi.

Epeyce tahta ve birkaç metre de ipi vardı. Bunların arasında tatlı su dolu küçük bir varil, bir bez torba içinde de der izci bisküisi vardı.

Ama adayı terketmesine. yarıyacak bir şey kurtaramamıştı. Bir çadır yapıp, altına sığınabileceği kumaş ta yoktu bu enkaz arasında. Hattâ üstüne gömleğini sarıp tehlike işareti verebilecek uzunlukta bir direk bile yoktu. Tahtaların hepsi kırık ve küçüktü.

Lâkin, bir arkadaş mevcuttu: Fare!

Fare, korkunç denecek derecede iri ve büyüktü. Bu, ırkının bütün kurnazlık, vahşet ve akıllığını nefsinde toplamış olan bir gemi faresiydi.

Adaya nasıl geldiğini adam görmemişti. Kimseden yardım görmeden, gemi battıktan sonra yüze yüze geldiği belliydi. Belki de bir insan gibi iplere ya da tahtalara sarılmış, bu şekilde su yüzünde durmuş, sonra da dalgalar vasıtasıyle karaya vurmuştu.

Ne şekilde olursa olsun, hayvan adadaydı ve adamın mevcudiyetini biliyordu. Deniz alçaldığı zaman, ne çeşit bir adada olduğunu, lekesiz bir sema altında, kızgın güneşin öldürücü ışıkları altında gıdadan mahrum geçecek olan günleri anlayıvermişti.

Adam o zaman istikbalin kendisine neler getirebileceğini hesaplamıya başladı. Hesapları hiç te parlak değildi. Gıdasını kaç güne bölmeliydi? Tuzlu suyla ıslanmış yirmi iki bisküisi ve bir küçük varilde tatlı suyu vardı.

Bir sal yapmıya yarıyacak uzunlukta ne tahtası ne de bunları birbirine ekleyecek lüzumlu malzeme mevcuttu.

Birbirine eklenirse biraz uzayabilen birkaç metre ip, belindeki meşin kemer içinde de altmış dolan vardı. Hepsi buydu elinde olanların...

Kibriti yoktu. Ama enkaz arasında, tahtalara saplı birkaç çivi sokmuştu. Bunları kayalara sürte sürte birkaç kıvılcım elde edebiliyordu.

Pişirecek hiç bir yemeği olmadığından, şimdilik ateşe ihtiyacı yoktu. İplerin bir kısmıyla bir kıtık yapıp üstünü tahta parçalariyle besledi, işte o zaman, civarda bir gemi görecek olursa çiviyle ateş elde eder ve bunları tutuşturarak mevcudiyetini gemide olanlara bildirebilirdi.

Gıdası ve suyu o kadar azdı ki, bunlarla bir gün bile karnını doyurmasına, imkân yokken, yine de belki kurtulabilirim ümidi içinde yirmi dört saatte bir lokma bisküi ve bir yudum su içmeğe karar verdi.

Bu şekilde belki geçen bir gemi tarafından kurtarılacak, belki de ağır ağır ölecekti.

Bu şekilde, daha uzun zaman yaşıyabilecek, fakat daha uzun zaman ıstırap çekecekti. Ama yaşama arzusu, mantık denen şeyi sıfıra indirmekteydi. Ne kadar çok ıstırap çekerse çeksin, yeter ki yaşasındı...

Ve, bekleyiş günleri başladı.

Ümitsizlikle dolu, sıcak ve susuzluktan ölecek gibi olduğu günler... Gündüzleri güneş korkunçtu. Gölge yoktu bir tarafta, sığınacak bir köşe yoktu, üstünde duracak toprak, hattâ kum yoktu. Sadece sert, çatlaklarla dolu kayalar vardı. Adam bu kızgın kayalar üstünde oturuyor, pişiyor, nefes nefese soluyordu. Gözleri ufka bakmaktan küçülmüş, çökmüştü. Ufukta bir gemi görmek ümidine inanmak istemesine rağmen, gemiyi göreceğini hiç zannetmiyordu.

Sabahları tayını olan lokmasını yutuyor ve günlük işkenceye kendisini hazırlıyordu. Geceleri, bir yudumcuk suyunu içiyor, ertesi günkü azabına tahammül gücünü yenilemek için uyumaya çalışıyordu.

Bisküisi ve suyu ile adada daha kaç gün yaşıyabileceğini hesaplamıştı. Bu derece uzun işkenceye neden tahammül edeceğini ise, kendisine sormuyordu bile.

Adada yaşamıya başladığının yedinci günü farenin varlığını keşfetti. İçinde bisküiler olan torbasını eline almıştı. (Günlük tayını zaten öylesine azdı ki!) Ama torbayı eline alır almaz yere, ayaklarının dibine bir şeyler döküldüğünü hissetti.

Baktı. Torbada bir delik vardı. Havaya da hafif bir un tabakası uçmuştu. Ayakları dibine düşen, tırtıl tırtıl yenmiş yarım bir bisküi idi!

Bisküinin bir fare tarafından dişlendiği açık bir şekilde görülüyordu. Adamın kalbi neredeyse duruverecekti. Kemirilmiş bisküiye ve torbadaki deliğe dehşet ve şaşkınlıkla bakıyordu.

Sonra heyecanla torbada kalan bisküileri sayıma ya başladı. On dokuz bisküisi kalması lâzımken on altı bisküisi kalmıştı. Yarım bîsküi hariç tabiî.

Bir haftalık tayınını yemişlerdi!

Bir haftalık yaşama ümidi, hayatı elinden gitmişti!...

Muhakkak olan şuydu ki, kurtarılma şansı olabileceğine inanmıyordu. Ada, uçsuz bucaksız okyanusta küçücük bir

lekeydi. Haritada bir işaretle dahi olsun bu kadar küçük bir adanın gösterilmesine imkân yoktu. Kendisi de bir denizci olduğu halde bunu, bilmiyordu. Eğer bu kaya yığını çok genişletilmiş haritalarda gösteriliyorsa bile seyri sefere elverişli olmadığı için, gemilerin bir kazaya uğramamaları için bir tedbir olarak işaretlenmişti. Ama her şeye rağmen, sonu neye varırsa varsın, insanoğlu, can taşıyan bütün yaratıklar sadece hayatta kalabilmeyi düşünürler.

Adamın elleri titriyordu.

Titreyen ellerle torbanın delik kısmını elindeki iplerle bağladı. Gıdasının bir kısmını çalmışlardı. Yeni bir hırsızlığa meydan vermemesi lâzımdı.

Bisküilerini güven altına alacaktı!

Günlük yemeği olan bir lokmacık bisküisini ağzına attı. Ağır ağır çiğnemeye başladı. Tuzlu suyla tadı acaipleşen bisküiyi uzun zaman ağzında tuttu, yutmadı, îçleri yanan, kan çanağına dönen gözlerini ufukta gezdiriyordu.

Her zaman açtı. Geceleri açlık midesini sancılar içinde bırakıyordu. Kaypak kayalarda biraz yürüyüş yapıyordu ama dizleri öyle kuvvetsizdi ki... Bu ona çok büyük bir azap yeriyordu. Azabım anlatmasına imkân yoktu.

Ama inat ediyordu.

Yaşıyacaktı. Elinden geleni yapacaktı ölmemek için. Hiç olmazsa bir süre, buna çalışacaktı.

Bütün gün denize baktı. Yok, görünürlerde bir şey yoktu. Gece olunca, bir yudum suyunu içtikten sonra uzunca bir tahtanın üzerine biskü torbasını bağlayarak tahtayı kayanın bir deliğine sıkıştırdı.

Ertesi sabah uyandığında, torba yerdeydi.

Pare direğe tırmanmış, ipi kemirmiş ve torbayı yere düşürmüştü. Torbada oniki biskü kalmıştı. Fare kendisi gibi günde bir lokma değil, birkaç biskü birden yiyordu. Belki de bisküinin birini yemeden beraberinde kaçırmıştı.

Adam artık, kin denen şeyi öylesine iyi biliyordu ki...

Adanın her milimetresini aramaya başladı. Bu hiç te güç bir iş değildi. Bir baştan bir başa yüz elli adım ediyordu ada. Diğer başı da kırk beş adım. Saklanacak bir yer yoktu ama, kayalar arasında çatlaklar vardı. Ki buralara bir fare kolaylıkla girebilirdi.

Bir yarık kenarında bisküi kırıntıları buldu. Tamam! Fare buraya adamın üç günlük yemeğini taşımış ve rahat rahat yemişti.

Hayvanın susayacağını düşündü.

Ama kayaların geceleri rutubetli olacağım ve farenin onları yalıyarak susuzluğunu da bu suretle gidereceğini düşünerek hırsla doldu.

Bir fare için birçok kolaylıklar vardı ama insan onun yaptıklarını yapamazdı ki!

İzini bulduğu halde, fareyi bulamadı. Onu uzaktan bile göremedi.

Bir insanın bütün hiddet hudutlarını aşan bir şiddetle ondan nefret ediyordu. O gece hırsı, uyumasına mani oldu.

Eline bir tahta alarak bekledi. Fare yaklaşacak olursa tahtayı kafasına indirecekti.

Bisküi torbası tuzak yerine geçecek, fare gelecek ve adam onu öldürecekti. Güneş batmış, sonsuz mavilik kararmış, düşman yüzlü yıldızlar kötü bakışlarla bu oyunu seyre başlamışlardı.

Kin elerini titretiyordu adamın.

Deniz kayalar arasına inler gibi, kaynar gibi sokulup sokulup geriliyor, adam kinle dolu bekliyordu.

Ama, öylesine bitkindi ki... Birdenbire uyandı.. Elindeki tahta düşmüş, sular onu yeniden kayalar üzerine atarken çıkardığı gürültüyle uyanmıştı. Demek farkında olmadan uyumuştu!...

Yanından aceleyle uzaklaşan yumuşak ayak sesleri farketti. Bu kaçan fareydi. Yanma bıraktığı torba kendisinden iki adım ötedeydi.

Fare onu saklandığı yere sürüklemeye çalışmıştı!...

Adam hırsından, şimdiye kadar hiç kullanmadığı en ağır küfürleri savurmaya başladı.

Şimdi, adada fareyle yaşamağa başladığından, fare tarafından her an gözetlendiğini biliyordu. Farelerdeki kurnazlığı biliyordu. Hayvan şüphe yok ki onun bitkinliğini hissetmişti. Nasıl olsa uyuyacağını, bir an kendinden geçeceğini bildiğinden tetikte bekliyordu.

Ama o da ona rastlayıp onu öldüreceğini tasarlıyordu. Ama burada, bu küçük adada her şey bambaşkaydı. Her şey ölümle sonuçlanıyordu.

Adada ikisinin birden yaşamasına imkân yoktu.

Ya adam, ya da fare ölecekti. Adam yaşarsa fare ölecek, fare yaşarsa adam ölecekti. Otomatikman bu böyleydi.

Adam açık düşünemiyecek kadar kuvvetsiz kalmıştı. Kayalar üstünde çukurca bir yer bularak bisküi torbasını oraya koydu. Ve üstüne yattı.

Vücudu gıdasını örtüyordu. Fare önce adamın vücudunu kemirmeden bisküilere ulaşamıyacaktı.

Adam uykusu içinde bile öylesine sinirliydi ki... Uykusunda bile bir tek düşünce beynini kurcalıyordu: Fare ölmeliydi! Fareyi öldürmeliydi...

Sabahleyin, günlük tayınından bir parça kopararak ağzına attı. Saatlerce onu çiğnedi. Uzun bir süre bu macun gibi hamur parçasının lezzetiyle sarhoş oldu adeta.

Sıcak gittikçe artıyordu. Solumaya başladı. Kızgın güneş altında hareketsiz uzanan ufka baktı. Susamamak için vücudunu durmadan deniz suyu ile ıslatıyordu. Ama yine de acı bir şekilde susuzluktan ıstırap çekmekteydi.

Akşama doğru, birden fareyi görüverdi...

Adadan oniki metre kadar uzakta olan bir kaya yığınına doğru yüzüyordu. Kayalık beş ayak boyundan fazla değildi. Fare kayaların dibine varınca, etrafında birkaç kere döndü. Kaymadan tırmanabileceği bir yön aradığı belliydi.

Adam onu bir oyukta kayboluncaya kadar ihtirasla seyretti. Fare gözden kaybolduğu halde kayalar üzerinde çıkardığı tıkırdıyı işitiyordu.

Sonra, kırmızı sivri burnunu kayanın tepesinde gördü. Daha sonra da bütün vücudu ile meydana çıktı. Başım sağa sola çeviriyor, etrafı kolluyordu. Bir an hareketsizleşti, sonra burnunu yere eğerek bir şeyler yemeğe başladı. Adam kokmuş bir balık kokusu duydu. Bu belki dalgaların oraya attığı, ya da martıların düşürdüğü ölmüş bir balıktı. Her ne olursa olsun, fare onu yiyordu... Adamın bütün vücudu kudurtucu bir kinle titriyordu şimdi.

Benliğini saran açlık ve susuzluk ıstırabını bile bu kin sayesinde unuttu. Kendisi beslenmek için günde bir lokma bisküi ve bir yudum suyla yetinmesi gerekirken, farenin bol bol yiyeceği ve susuzluğunu giderecek rutubetli kayaları vardı.

Adam sallanarak hiç bir işe yaramıyan hazinesinin yanma döndü. Kırık tahta parçaları ve ipler...

Acı bir tebessümle farenin parlak derili vücudunu hatırladı. Kuvvetli adaleleri, kaypak derisini...

Cani bir ihtirasla sarsılarak onu parça parça, didik didik öldürdüğünü gözü önüne getiriyordu.

Birden, fare ona başka şekilde görünmeye başladı. Kinle bir düşman olarak telâkki ettiği hayvan, arzulanan bir yiyecek haline gelmişti şimdi.

Adam açlıktan ölüyordu.

Fareyi düşündükçe, ağzı sulanmaya başladı.

Kumarın şekli ve kaidesi öylesine açıktı ki artık...

Adam ölecek olursa, fare onu yiyecek ve daha uzun bir süre yaşıyacaktı. Fare ölecek olursa, adam fareyi yiyecek, ne kadar olduğu belli olmamakla beraber yaşıyacaktı.

Demek, ya adamın, yahut ta farenin ölmesi lâzımdı. Bu zamana kadar ölüm dirim savaşma, bir kumar oyununa başlamışlardı. Bahis konusu olan ikisinin hayatıydı.

Günler geçiyordu.

Güneş doğuyor, sonsuz, uçsuz bucaksız maviliği aydınlatıyor, ateşi ile yakıyordu.

Güneş batıyor, gökyüzü kararıyor, pırıl pırıl yıldızlar kandil gibi gök yüzüne asılmış, adayı seyre dalıyorlardı.

Adam artık kendini sadece oynadıkları oyuna vermişti. Ufka bakmıyordu bile. Bir geminin geçmesi ihtimalini unutmuştu. Süratle zayıflıyordu. Ama fareyi bir tuzağa düşürebilmek için zihni öylesine büyük bir enerji ve aydınlık içinde çalışıyordu ki...

Binlerce plân yapıyor, hepsi de başarısızlıkla sonuçlanıyordu.

Gıdasının bir lokmasını bile tuzak kurmak için tehlikeye atamıyordu. Nihayet bir gün yüksük kadar bir bisküviyi yanı başına bırakarak uyur gibi uzandı. Ama fare öylesine büyük bir süratle bisküviyi alıp kaçtı ki, adam arkasından savurduğu tahtayla beraber denizi boylıyacaktı neredeyse.

Bu son tuzak da böylece başarısızlığa uğrayınca hüngür hüngür ağlamaya başladı. Göz yaşları uçup giden gıdası içindi.

Sonra, bir okla yay yaptı.

Gerekli malzemeye sahip bulunmadığından oku ve yayı son derece kabaydı. Yayını hiç bir zaman doğru dürüst çekemiyor, ok da istediği istikamete yönelmiyordu.

Bu basit aleti meydana getirebilmek için bile üç gün çalışması gerekmişti. Artık fareyi daha sık ve gün ortası dolaşırken görüyordu.

Kuvvetsizliği arttığı nisbette fare küstahlaşmış cesaretlenmişti. Yayı ile ona nişan almıya başladı. İlk gün hiç de parlak bir başarıya ulaşamadı. Ok daima aksi istikamete gidiyordu. İkinci gün de aynı şekilde geçti. Üçüncü gün, — artık fare de açlıktan ölüyordu — adam farenin bitkin bir şekilde ve kendisine çok yakın olan bir kayalıkta uyuduğunu gördü.

Adam ayaklarının ucuna basarak ilerledi. Soluğunu tutuyordu. Biraz daha yaklaştı. Artık farenin derisinin eskisi gibi parlak olmadığını, adalelerinin gevşediğini pek güzel görebiliyordu.

Hayvan çok zayıflamıştı. Pisti aynı zamanda Kendisi gibi acınacak bir haldeydi.

Adam yayma gerdi. Ama ne kadar da kuvvetsizi olduğunu bilmiyordu. Kalbi düzensiz darbelerle atmaktaydı. Gözleri bir hasta ateşile parlamakta, dudakları ne olacağını kestirememenin verdiği heyecanla gerilmekteydi.

Elleri titriyordu. Ok yaydan çıkınca kayayı sıyırdı ve bir mucize olarak hedefe ulaştı.

Fareye çarptı.

Ama adam yayı gerektiği kadar kuvvetle geremediğinden ok farenin vücudunu delemedi. Hayvan acı bir çığlık atarak sıçradı ve kaçtı.

Adam hırsından tepinerek ağlarken, bir işe yaramıyan ok kayalardan yuvarlanarak sulara karıştı.

Artık kumarı farenin kazanacağını biliyordu.

Bunu fare de biliyordu.

İki gün sonra adamın bütün yiyeceği sona erecekti. Gıdasına uzun uzun baktı. Hiç bir şeyi kalmayınca fare zafere ulaşacaktı.

Bisküisini yedi, suyunu içti. Yattı. Artık ufka bakmıya lüzum görmüyordu. Oyun bitmek üzereydi. O da oyunu kaybedeceğine emindi.

Hava karardığında ıstırap çekmiyordu. Artık açlık ve susuzluğunu da hissetmez olmuştu. Düşünceleri büyük bir berraklık içinde ve sakindi.

Vücudu tabii ki çok, çok kuvvetsizdi ama artık midesine kramplar girmiyordu. Kayalara uzanarak gökyüzüne, yıldızlara bakmıya başladı.

Farenin zaferini görüyor, artık bu görüşle dahi heyecanlanamıyordu. Hiç bir şey hissedemiyecek kadar zayıftı.

Yıldızların ışığında kendinden geçmişken, hafif bir tıkırdı işitti. Yanında kıpırdıyan bir şeyler hissetti. Bu fareydi.

Uzun zaman hareket etmedi. Adam artık hareket etmiyordu. Hayvan ona biraz daha yaklaştı.

Adam biraz sallandı. Fare durdu. Ayakları üzerine büzülmüş, parlak gözlerle adamı inceliyordu.

Sadece, kayalara çarparak parçalanan dalgaların sesi işitiliyordu o an. Adam zayıf bir şekilde gülümsedi.

Fare sabırsızlık içinde titriyordu. Açtı. O, adamdan çok, fakat daha seyrek yemek yiyordu. Bütün vücudu gıda diye çırpınıyordu. Sabırsızlık içinde, bir alacaklının meşru hakkı olan alacağım bekler gibi zalim bir sabırsızlık içinde bekliyordu.

Adam ilgisiz bir sesle:

— Hayır! dedi.

Bu ses bir karga çığlığından farksızdı ama tonunda bir nebze de alay vardı.

— Hayır, diye tekrarladı. Daha değil. Daha ölmedim. İlk ölen kaybedecek.

Fare titredi. Şiş gözleri adam konuştukça daha büyük bir kinle parlıyordu. Ama biraz geriledi.

Adam susunca, yeniden sinsi adımlarla yaklaştı! Biraz daha, biraz daha, gittikçe yaklaşıyordu. Adamın her kıpırdayışında durmaktaydı.

O zaman, insan oğlunun aklına bir şey geldi. Aslında son derece zayıftı, başarıp başaramıyacağına pek emin değildi ama bir kere deneyecekti.

Adaya düştüğü ilk günlerde topladığı ip parçalarından ve tahta kırıklarından bir küme meydana getirmişti. Kayalara sürterek ateş çıkarabileceği bir kaç tane de çivisi vardı. İpleri ve tahta kırıklarını çabucak tutuşturmağa yarıyacak bir

miktar da yosun kurutmuştu. Bunlar onun bir gemi görecek olursa yakacağı ateş, kendini belirtme işaretiydi.

Ama artık beklemesine lüzum yoktu. Nasıl olsa her şeyi kaybetmek üzereydi. Çiviyi kayaya sürttü. Bir kıvılcım fışkırdı. Fare iki adım geriledi. Kıvılcımın bir işe yaramadığını görünce yeniden ilerledi.

Adam bir kere daha çiviyi kayaya sürttü. Fare durdu.

Çiviyle kayadan çıkarttığı kıvılcımları kümesine ileştirinceye kadar adamın pek çok uğraşması gerekti.

Nihayet yosunlar tutuştu. Alevin büyümesi, odunları kavraması gerekti. Çünkü fare öylesine yaklaşmıştı ki, sabırsız nefesini duymaktaydı adam.

Zaferinin meyvasını toplamak hevesiyle çırpındığı belliydi. Ateşyanınca onu geriletemezse belki de kuvvetsizliğinden faydalanarak onu canlı canlı yemeğe bağlıyacaktı.

Ama alevler siyah dumanlarla beraber birdenbire semaya yükseldi. Fare ümitsiz bakışlarla geriledi.

Adam onu inceliyordu.

Başı üzerindeki yıldızlar uğursuz bir soğuklukla pırıldamaktaydılar. Ama şimdi onlara doğru büyük bir alev yükseliyordu. Tahtalar ve yosunlar çıtırdıyarak kâh kara, kâh beyaz bir sis tabakası meydana getirerek kızıl alevlerini öylesine yükseltiyorlardı ki, adam bu kadarını ümit etmemişti.

İçini çekerek:

— Ne güzel bir işaret olacaktı! dedi.

Sonra aklına başka şey geldi: Alevlerin içine atılacak olursa, kendisi de odunlarla beraber yanar ve fare zaferinin meyvasını elde edemezdi.

Ama adam dürüst bir baş kaldırışla:

— Hayır, diye mırıldandı. Bu hiç de namuslu bir hareket sayılmaz. Kumarda hile yapmış sayılırım.

Fare kaybolmuştu. Şüphe yok ki, ateşi görerek meydana çıkan bir kaç pavurya, ya da ıstakoz bulmuştu.

Ateş büyüdü, büyüdü, sonra ağır ağır sönmiye başladı.

Şafak doğarken adam küllerin arasından hâlâ beyaz dumanların çıkmakta olduğunu farketti.

Ve, yeniden fareyi gördü.

Bununla beraber, kulağına bir zincir sesi geliyordu. Hem de pek yakınında, çok iyi tanıdığı bir zincir sesi... Çapa denize atılırken zincirlerden çıkan sesi nasıl tanımazdı!...

Bütün gece, sabaha kadar Çıkan alevleri oradan geçmekte olan bir gemiden görmüşlerdi. Bir başka geminin felâkete uğradığını anlıyarak yardıma koşmuşlardı Adaya doğru küçük bir kayık yaklaşıyordu.

Adamı kayığa koyup götürürlerken o, güç anlaşılabilen son derece zayıf bir sesle denizci kirden biri ricada bulundu. Onu sandala adayı görebilecek gibi oturtmalarını istedi .

İsteği yerine getirildi.

O zaman, yeniden fareyi gördü.

Fare oradan oraya koşuyor, bir deli gibi bağırıyordu. Bağırışları hiddet ulumalarıydı sadece.

Böylesine, kudurmuşçasına bağıran fare artık sadece cılız bir hayvan, bir iskeletti. Derisindeki tüylerin hemen hemen hepsi dökülmüştü. Hiddeti hiç bir şekilde tarif edilemezdi. Düştüğü hayal kırıklığına inanamıyordu bir türlü. Adamı götürüyorlardı ve adada başka yiyecek kalmamıştı...

Adam, zayıf bir sesle yeniden:

—Ke...kemerimin içinde par var, dedi. Altmış dolar. Ben... ben bir bahis kaybettim.

Sözlerine devam etmeden bir an dinlendi, sonra,

—Bu parayla yiyecek bir şeyler satın almak ve onları adaya, şu fareye göndermek istiyorum. Her şeye rağmen, oyunu o kazanacaktı. Ben yine onu kazanmış addettiğimden, hile yapmak istemiyorum.

Adamı büyük bir dikkatle gemiye çıkardılar, o yine zayıf bir sesle kendisine bu son yardımı da yapmalarını yalvardı.

Sandal adaya geri döndü. Yüz liralık kuru bisküiyi dalgaların erişip ıslatamıyacağı bir kaya üzerine bıraktılar.

Sandal adadan birkaç metre bile uzaklaşmamıştı ki, fare bisküilerin üzerine atılmış ve onları yemeğe başlamıştı.

Bunu adama anlattılar. O da halsiz bir şekilde gülümsedi.

Fareyi beslemişlerdi...

Adam derhal uyudu.

Sonra, vapur hareket edip ada gözden kayboluncaya kadar farenin durmadan bisküi yediğini söylediler.

Daha sonra, farenin ne olduğunu tabiî adam hiç bir zaman öğrenemedi. Ama öldürücü bir kumar borcunu ödemenin rahatlığı içinde bu olayı unuttu.

ÇAPKIN HAYALET

OLAY, İkinci Dünya Harbinden az evvel, İngiltere'de başıma geldi.

Hafta sonu tatilini Noel Coward'in evinde geçirmek için bir öğleden sonra arabayla Londradan hareket ettim.

Arkadaşım, Noel'in Kent havzasının Golgenhurst adlı köyünde harikulade güzel bir villâsı vardı. Kira ile tuttuğum arabada daha evvel hiç tanımadığım bir şoförün arkasında, iki tarafı ağaçlıklı yollar arasında hızlı Herlerken biraz endişeliydim.

Yalnız bir yolculuğa, yol pek uzun olmamakla beraber ilk defa çıkmıştım. Nihayet son virajı da alıp, evinin önünde bizi bekleyen uzun boylu nazik arkadaşımı uzaktan görünce rahatladım.

Az sonra arabadan atlamış, hararetle birbirimizin elini sıkıyorduk. Noel'in birkaç adım arkasında bekleyen uşak koşarak valizlerimi aldı.

Arkadaşımla kol kola eve girdik.

Salona geçmeden önce beni öptü ve:

— İçerde bütün arkadaşlar seni bekliyorduk, dedi. Çay içmek üzereydik. Hemen odana çıkıp üstünü değiştirmek mi istiyordun yoksa?

Hava çok sıcak olduğundan manto ve şapka giymemiştim. Ellerim tozlanmasın diye sadece eldivenlerimi takmıştım. Eldivenlerimi çıkararak, tuvaletimi tazelemeden doğruca salona girdik.

Davetlilere kısa bir göz attım. Hemen hemen! hepsini tanıyordum. Herkesi selâmladıktan sonra odanın diğer başında bulunan ve bardaklara çay boşaltan; Noel'in annesine günaydın demeğe yöneldim.

Madam Corward güler yüzlü, ufak tefek, kişiliğinde daima bir dost kucağı bulduğum ender yaratıklardan biriydi. Bütün sevgimle boynuna sarılıp yanaklarına sesli iki öpücük

kondurdum. O an nasılsa gözlerim, açık kapıya kaydı. Valizlerimi taşıyan uşak,; iki valizim elinde, mutfak bölümüne doğru yürüyordu. Noel'e ne zaman misafir olarak gelsem, ikinci katta ki misafir yatak odalarından birinde kalırdım. Birinci katta salon, kütüphane, mutfak bulunuyordu. Dalgın bir şekilde kısa bir an, acaba uşak valizlerimi neden mutfağa götürdü? diye düşündüm. Sonra da sonra aklımdan tamamiyle silindi.

Noel'in ahbapları sevimli ve çeşit çeşit meslekleri olan, birbirinden değişik yönleri bulunan kimselerdi. Zira, arkadaşım toplumu çok sever ve her değerli insanla ilgilenirdi.

Neşeli konularla dolu konuşma içinde hepimiz mutluyduk. Saatler çabucak geçti. Geniş pencerelerden giren güneş ışıkları gittikçe mailleşen çizgiler haline gelince, çay bardaklarının yerini viski bardakları aldı.

Loşlaşan, alaca karanlığa bürünen odada içmek ve elektriği yakmadan bazı açık hikâyeleri kulağa fısıldamak daha çok hoşumuz gidiyordu.

Uzun, İngiliz grubu başlamıştı.

Yerimden kalktım. Merdivenlere doğru yönelmiştim ki, Noel'in delici bakışları ne yapmak istediğimi anlıyarak yanıma koştu.

—Nereye gidiyorsunuz?

—Odama çıkıp akşam yemeği için üstümü değiştireceğim. Saat sekizi geçiyor.

—Kimse elbise değiştirmiyor bu akşam.

—Ah öyle mi! Ben de değiştirmem öyleyse. Bari gidip biraz yüzümü yıkayayım.

Noel alayla güldü: .

—Hayır küçük kız, dedi, yüzünüzü de yıkamıyacaksınız. Bütün hafta sonu tatilini pis olarak geçirmeğe karar verdik. Ama tabiat normal haklarını kullanmak istiyorsa antredeki

küçük odada işinizi görebilirsiniz. Neresidir biliyorsunuz değil mi?

Biliyordum ve oraya gittim.

Yemek çok neşeli geçti. Yediklerimizde tam bir İngiliz yemeğiydi. Patatesli dana rostosu, haşlanmış Bruxelle lahanaları, Rus şarlotu nefisti. Ançuezli yumurtalar harikaydı.

Sonra salona geçtik. Herkes başından geçen garip olayları anlatmıya başladı. Bu arada kahvelerimizi içtik.

Sonra, sonra... Gecenin kalan kısmı nasıl mı: geçti? Konuşma ve hikâyeyle... Hep konuşma, hep hikâye... Başkanasıl oyalanılır ki?... Ve müzik!... Noel'in pikabı aralıksız çalıyor, plâklar bir fon müziği halinde neşeli hikâyelere eşlik ediyorlardı.

Gece yarısına doğru hikâyeler canlılığını ve inceliğini kaybetmeye başladı. Salonun bir köşesinde boğuklaştırılmaya çalışılan bir esneme duydum. Yavaş yavaş misafirler, bir iki, salonu terkederek yatmıya odalarına geçtiler. Noel ile yalnız kaldık.

Nihayet ben de aynı arzu ile ayağa kalktım.

—Ben de yatsam iyi olacak Noel, dedim. Öylesine tatlı bir uykum var ki... Bu köyün güzel havasının etkisi galiba...

Noel:

—Benim uykum yok, diye cevap verdi. Konuşmaya yalnız devam etsek daha iyi değil mi?

—Hayır dostum. Bu gecelik kâfi, dedim. Odama gideyim, yatak ve kitaplarım beni çağırıyorlar. Bilirsin ki, uykuya dalmadan evvel biraz okumak bende hastalık haline gelmiş bir alışkanlıktır.

Merdivenlere doğru ilerledim.

—Siz çıkmıyor musunuz Noel?

—Ben çıkacağım ama, siz çıkmıyacaksınız. Durdum, hayretle ona döndüm;

—Ne demek istiyorsunuz? diye sordum.

Noel'in kendine has, biraz kederli bir gülümsemesi vardır. Dudağının bir kenarı hafifçe aşağı doğru sarkar ve titrer. Alışılmış, melânkolik tebessümü ile:

—Seni bu gece her zamanki odanda yatıramıyacağıma üzgünüm şekerim, dedi. Bu hafta sonu tatili evim misafir doldu. Bazıları davetlim, bazıları da davetsiz misafirlerim olduğu için odaların taksiminde ne yazık ki yeteri kadar dikkatli davranamadım. Üst kattaki odaların hepsi dolu...

—Hafta sonu tatillerini evinde geçirmek isteyen dostların her gün artıyor değil mi? Eh, ne yapalım sen de bu kadar güzel ve geniş bir villâya sahip olmasaydın...

—Öyle...

Kolumu tuttu ve öğleyin valizlerimi taşıyan uşağın mutfak yönüne doğru yürüdüğü koridora beni sürükledi.

—Bu katta hiç uyumamıştınız değil mi?

—Hayır. Hattâ redöşosede yatacak bir oda bulunduğunu bile bilmiyordum. Öyleyse oraya gidelim. Hangi oda?

Yemek odasının kapısını açtı.

—Demek burada yatacağım? Yok, yok, özür dilemek için bir kelime bile söylemeyin. Ben kül kedisiyimdir, küller arasında bile uyuyabilirim.

Noel tumturaklı bir sesle:

—Kül yoktur bizde, çünkü elektrikli fırın kullanırız, dedi.

Güldüm:

—Korkuyor musunuz? Gururla:

—Neden korkacakmışım? diye sordum. Ama sorusu merakımı tahrik etmişti.

—Burada yalnız uyumaktan.

—Aman yarabbii... Ne saçma şey... Hayır korkmam.

—Burası kötü bir oda değildir. Annemin okuma odasına bitişik.

—Ne olursa olsun, aldırmam ben böyle şeylere.

—Annem geceleri pek uyumadığı için uzun saatler okuma odasında vakit geçirir.

—Uyuşa bile benim için farketmez. Cesurumdur ben.

Noel güldü.

—Çok güzel. Zira böylesine yakın olmanız, avaz avaz bağırmanız da ona tesir etmezdi: Duvar gibi sağırdır.

Noel koridorun sağındaki üçüncü kapıyı açtı.

—İşte geldik şekerim.

Kapı eşiğine dayanarak odaya baktım. Dört köşe duvarları kireçle beyazlatılmış, alçak tavanlı oldukça küçük bir odaydı. Bahçeye bakan geniş pencereden renkli kareli cam vardı. Bir köşede aynalı küçük bir tuvalet, şamdan şeklinde duvar aplikleriyle aydınlatılmıştı. Şirin bir odaydı burası.

Kapının tam karşısına gelen tahta karyolanın iki kenarındaki küçük masalarda pembe abajurlu lâmbalar duruyordu. İki rahat koltuk üstünde canlı, renkli yastıklar, yerde tüylü yeşil bir halı ve duvarda bir de büyük çalar saat vardı ki, etrafı güzel İngiliz gravürleri ile süslüydü.

—Noel burası son derece güzel! diye bağırdım. Daha önce neden beni hiç burada yatırmadınız?

—Üst kat daha rahattır, dedi. Burada uyuyabileceğinize emin misiniz?

Onun ciddî konuştuğunu farkettim. Bu, Noel'de alışılmış bir konuşma şekli değildi.

—Tabiî eminim. Neden uyumayayım?

—Şu halde ben gidebilirim. İyi geceler güzelim. İyi rüyalar gör.

Beni şefkatle kolları arasına aldı, öptü. Ayrılırken bir kere daha eşikte durarak:

—Bu gece için bir şeye ihtiyacın olmamasını temenni ederim sevgilim, dedi. Çünkü zili çalacak olursan kimse gelmeyecektir.

—Üzülme canım. Bir şeye ihtiyacım olmayacak.

—Banyo koridorun sorumdadır. Elektrik düğmeside duvarın solunda.

—Oh! İşte bu biraz sıktı... Ama neyse aldırma, idare ederim.

Kapıyı kapatıp gitmek üzereydi ki, yeniden döndü:
—İyimisin, korkmıyacağına eminmisin? diye sordu.
—Oh, tabiî Noel...
—Ne cesur kızsın!... diye gülümsiyerek kapıyı kapattı.

Noel gittikten sonra bir an odayı zevkle seyrettim. Sonra soyunarak sabahlığımı giydim. Koridorun ucundaki banyoya gidip yıkandım ve döndüm. Yatmak üzereydim ki acaba oda kapısının sürgüsünü sürsem mi diye düşündüm.

Kapının çok eski bir görünüşü vardı. Oda duvarlar gibi beyaza boyanmıştı. Üstünde iri ve eski bir sürgü, kilittede siyah bir anahtar vardı. Kapıya biraz kuvvetle abanılsa sürgüyüde kilidide söküp içeri girebilirdi insan.

Öylesine eften püften şeylerdi ki bunlar...

Kendi kendime, içi misafirlerle dolu bir evde, hakikî bir İngiliz köyünde sürgüye ihtiyaç yoktur dedim.

Dedim ama, yine de neden yaptığınım farkında olmadan bu külüstür sürgüyü sürdüm.

Pencereyi açtım. Aysız, bulutlar içinde bir kaç yıldızın göz kırptığı latif bir geceydi. Açık pencereden odaya kırların tatlı ve serin, kokularla dolu havası giriyordu.

Rüzgâr yoktu, yaprakları kıpırdatacak bir nefes bile yoktu. Uzak bir gölden akseden kurbağa vakvaklamadan başka gecenin sakinliğini hiç bir şey bozmamaktaydı.

Işıkları söndürdüm, sadece baş ucumdaki pembe abajuru lâmbanın birini açık bıraktım. Serin çarşafların arasına girince bu sakin odanın değerini, buradaki yalnızlığın zevkini daha büyük bir heyecanla hissettim.

Bütün gün hareket ve konuşma içinde geçmişti. Yatağa girince yorgunluğumu daha çok anlamıştım. Duvardaki büyük saat onikiyi kırk geçiyordu. Yastıklara başımı dayadım ve Noel'in kitaplarından birini elime aldım.

Bir kaç sayfa okuyup uyumaktı niyetim.

Bu ciddî, kederli ve aynı zamanda garip olan delikanlının, günün en parlak yazarlarından biri olan genç adamın

yazılarına öylesine daldım ki o üst katta rahat rahat uyurken ben yorgunluğumu ve zamanı bile unuttum.

Bir an gözlerim saate doğru kaydı. Ne? Üçe on mu var!... Hayır, buna imkân yoktu. Tamamile uyanıktım, hiç uyumamıştım. Neden uykum öylesine açılmıştı? Noel'in yazılarına her zaman hayrandım, ondan her zaman hoşlanırdım ama, bu geceki gibi zihnim geç vakitlere kadar uyanık kalmazdı. Eskiden, saat üçe kadar uyanık kalsam uykusuzluktan harap olurdum. Kitabı hemen bırakmam lâzımdı ama yeni bir bölüme başlamıştım. Bölümü bitirip uyumıya karar verdim.

İşte o zaman, birisi beni çağırdı.

Bu şüphe yok ki Noel'di.

Derhal doğruldum ve gözlerimi kapıya diktim. İlle duyduğum his, suçluluk hissiydi. Ona uykum olduğunu söyliyerek konuşma isteğini red etmiştim. Oysaki şimdi gözlerim alabildiğine açık ve okuduğum kitabın heyecanı içindeydim.

Noel ışığımı yanar görünce benimle konuşmağa gelmişti her halde. Acaba Noel'in nesi vardı? Kederlimi idi? Hastamıydı?

Bu düşünceler, yazılırken belki bir zaman alıyordu ama, zihnimden öyle kısa bir sürede akıp geçmiştiki...

Derhal cevap verdim:

— Evet? Kimsiniz? Giriniz içeri.

Kapının dışında olduğu ve beri iyice işitmesi için yüksek sesle bağırmıştım.

Sözlerim sona ermemişti ki kapının sürgüsü yavaşça çekildi ve kapı ardına kadar açıldı!

Kapı açıldı ve kapanmadı!

İçeri birisi girdi... Ama bu Noel değildi. Hızla içeri girdi... ve ben onu göremiyordum!

Bütün görebildiğim kapı ve kapı aralığı ile büyük kara bir boşluktu.

Sonra, bir erkeğin varlığını hissediyordum. Odada bir erkek, ya da ne olduğunu anlıyamadığım bir şey vardı.

Bu şekilde, şüphe ve şaşkınlık içinde ne kadar zaman ağzım açık bekledim bilmiyorum. Sadece gözlerim kıpırdıyordu. Kaçamak bir şekilde bir şeyler görebilmek amacı ile karanlıkları araştırıp duran gözlerim...

Kalbim duracak gibi olurken kendi kendime cesaret vermek istiyerek Noel'in sözlerini düşündüm. Cesaretli, cesur kıza ne olmuştu böyle?

Bütün vücudum ne diye titriyordu sanki?...

Ama her şeyin bir sonu vardı. En büyük korkuların bile. Üstelik, bunlara karşı koyacak insanın elinden bir şey gelmezse, insan daha çok düşüncelerin mantığına sığınır.

Bende sonunda biraz sakinleşerek yastıklarıma abandım ve düşünmiye başladım. Emin olduğum bir şey vardı ki içeri giren kadın değildi.

Ses, beni çağıran ses bir erkek sesiydi. Hemde evdeki misafirleri uyandırmaktan çekinen ve boğuklaştırılan bir erkek sesi.

«Ruth... Ruth...» diye seslenirken hem başkalarına işittirmek istemiyordu kendini, hemde, aralarında oyun oynarken mutlu olan çocuklar gibi sevinçli bir ahenge sahipti.

Ama belkide ben aldanmıştım. Her şeye rağmen aldanmış olamazmıydım? Belki de benim ismimi çağırmamıştı!... Fakat, kimi çağırmıştı öyleyse?...

Sinirli bir şekilde çarşaflarımı üstüme çektim. Neler tahmin edeceğimi bilemiyordum. Yoksa, bana seslenen ve kapı mandalını çeken canlı bir erkek değilde sadece bir erkek ruhumu idi? Kapıyı bir ruhmu açmıştı?

Aman yarabbii... Neler saçmalıyordum!,..

Ben yoksa bir piskopatmı olmıya başlamıştım?.

Hayır, hayır, ben normal bir kızım... Sadece birinin beni çağırdığını zannettim.

Kapının açılmasına sebepte rüzgârdı...

Ama,ne rüzgâr vardı ne de meltem! Bu gece yaprak bile kıpırdamıyordu.

Gözlerimi kapamak istedim, bunu başaramadım. Sadece karşımdaki açık kapıya, sabit bir şekilde siyah boşluğa bakıyordum...

O zaman, gürültü başladı.

Rüya görmediğime emindim.

Tap... Tap... Tap...

Duvara asılı camlı tablolara birisi parmaklarile vurur gibiydi. Daha sonra odadaki yer tahtaları gıcırdamıya başladı.

Birisi yürümiye başladı.

Adımlar yatağımın yanında dolaşıp duruyordu.

Kuvvetle yere basan ve adım atan erkek adımlarıydı bunlar.

Sesi öyle net duyuyordumki...

Kıpırdanamıyordum.

Arada, acaba uyuyor, rüya görüyor ve onun içinmi irademi kullanamıyorum diye kendi kendime soruyordum.

Bunlar sadece bir rüya ve muhayyile işiydi. Duyduklarımın mantıki bir izah şekli olamazdı.

Kalp çarpıntılarımı boş yere durdurmıya çalıştım. Ah, hiç olmazsa bir yanıma dönebilsem, belki tamamile uyuyabilirim...

Lâkin kıpırdıyamıyordum, korkuyordum, kıpırdamaktan korkuyordum. Hiç değilse gözlerimi kapatmalıydım. Bu korkunç kara boşluğu görmek için gözlerimi kapatmalıydım.

Ve gözlerimi kapattım. Arasıra işittiğim ayak seslerine rağmen onları kapattım.

Uyandığım zaman güneş yükselmişti. Penceremden içeri altın bir ok süzülüyordu yerdeki yeşil halı üzerinde parça parça ışıklar olmasına rağmen gece lâmbam hâlâ açıktı.

Bir kaç dakika bu yabancı odada ne yaptığımı hatırlamağa çalıştım. Sonra, yavaş yavaş her şey aklıma geldi. Gece neler geçmiş olduğunu, mantıki bir yolla düşünmiye çalıştım.

Güldüm.

İzah şekli şuydu ki, rüya görmüş olmalıydım.

Tahminimden çok yorgundum... Yalnız başıma yabancı bir şoförle yaptığım yolculuk, günün uzunluğu okuduğum kitap, beni öylesine heyecanlandırmıştı ki, muhayyilem farkında olmadan bir takım şeyler icat etmişti.

İşte hepsi bu...

Bütün hikâyeyi zihnimden kovdum ve hepsini çabucak unuttum. Sırtıma robdöşambrımı giyerek kapıya doğru yürüdüm. Oda kapışıra açarken halının kalınlığının kapıyı ardına kadar açılmaktan alakoyduğuna dikkat ettim. Kanatları iyice açmama imkân yoktu...

Temizlenip giyindikten sonra salona, oradanda bahçeye çıktım. Bütün davetliler kalkmışlar ve çimenler üzerine konan uzun sandalyelere uzanmışlardı.

Aralarında tatlı bir sohbet başlamıştı bile.

Dost bir tebessümle yanıma yaklaşan Noel:

—Geç kalktınız, dedi.

Ev duvarının yanma yerleştirilen şezlonglarda.» birine ben, diğerine de o oturdu.

Az ilerimizde Joyce Carey vardı. Çok güzel bir kadındı Joyce Carey.

—Saatin kaç olduğunu biliyormusunuz? dedi.

Öğle oldu. Muhakkakki iyi uyumuşsunuzdur.

—Evet... İlâhi bir şekilde.

Hay şeytan! Bu kelimeyi ne diye kullanmıştım sanki?

Noel ayağa kalktı, iskemlesini bana daha yaklaştırdı.

—Ben gidip size kahve getireceğim sevgilim, dedi.

Joyce Carey uzun boylu, ince, siyah saçlı ve iri siyah gözlü zeki bir kadındı.

Günün sevilen artistlerinden ve son derece sevimliydi. Noel'in iyi dostlarından biri olduğuna da eminim. Bende onu uzun zamandan beri tanırdım ve severdim.

Joyce Carey bir konuşma başlangıcı açmak amacile rastgele:

—Akşam iyi uyudunuz mu? diye sordu.

—Tabiî, bunu az önce Noel'ede söylemiştim ya...

Dost ve tatlı bir bakışla beni süzdükten sonra:

—Öyle, diye kahkahayla güldü. Bende ne aptal bir kadınım! Ama insan alışık olmadığı bir odada yatarsa, bazen uykusu kaçar diye düşünmüştüm. Alt katta daha evvel hiç kalmamıştınız değil mi?

Bahçe parmaklıklarının ötesinde alabildiğine uzanan İngiliz çayırlarına dalarak:

—Hayır Joyce, diye cevap verdim. Ya siz?

Yeniden beni süzdüğünü hissediyor, anlamamazlıktan geliyordum.

—Ben, ne?

—Benim geceyi geçirmiş olduğum odada hiç uyudunuz mu?

—Bir defa.

O da kırları seyreder gibi daldı. Kısa bir süre ikimizde sessizliği muhafaza ettik.

—Güzel bir oda, dedim.

—Çok... Demek sizde beğendiniz?

Bu defa titriyen elleri arasındaki kahveyi dökmemek için dikkatle ilerliyen Noel'e baktı.

—İşte onu dökmeden getirdim, dedi Noel. Yemek zamanına kadar biraz aklınızı başınıza getirir. Ben kahvesiz yapamadığım için, herkesi öyle sanıyorum.

Sonra şezlonglardan birine uzandı. Gözlerini kamaştıran güneşe karşı kapattı.

Joyce, bir mecmuanın yapraklarım ilgisiz bir şekilde çevirmeğe başladı. »

Bitterswet operetinden bir parçayıda ıslıkla çalıyordu. Hiçte güzel çalmıyor, biraz daha çalışmıya ihtiyacı var, diye kötümser bir şekilde ona baktım.

Düşüncelerimi anlamış gibi mecmuayı karıştırırken birden bire sustu ve gülümsiyerek o da bana baktı.

Sonra, nasıl oldu bilmem, hiç bir zaman söylememiye niyet ettiğim şu sözleri söyleyiverdim:

—Noel, evinizin perili bir ev olduğundan haberiniz varmı?

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bir budala gibi konuştuğum için kendi kendime kızdım. Allah biliyor Noel'in: «Saçma sapan sözler söylemiye utanmıyor musunuz Ruth? Ama belkide alay ediyorsunuzdur, sizin bir ahmak olduğunuzu hiç sanmam! Peri diye bir şey mevcut olabilir mi? »demesini bekledim. Yanı insanı her hangi bir şekilde küçük gören bir cevap verecekti.

Ama bir şey söylemedi.

Muhayyilem çokmu genişti, yoksa güneş gözlerimi fazlamı kamaştırmıştı bilmiyorum, ama Noel sapsarı oldu gibi geldi bana.

Sakin bir sesle:

—Neden? Ne gördünüz ki bu kanaate vardınız? diye sordu.

—Eviniz perili mi?

Bu defa dudaklarımdan çıkan sözler, bir sorudan çok inilti ve yalvarışı andırıyordu. Hiç cevap vermedi. Yalnız Joyce'a garip bir şekilde baktı.

Öylesine şaşırmıştım ki, öylesine afallamıştım ki...

—Aman yarabbii... demekten başka bir şey söyliyemedim.

—Aman yarabbii... Aman yarabbii diye tekrarladım.

—Ne gördünüzse anlatınız şekerim.

Başımı zavallı bir şekilde sallıyarak:

—Her şeyi biliyordunuz ve bana bir şey söylemediniz, diye inledim.

Noel cevabıma aldırmadan:

—Ne gördünüz? dedi.

Sinirle:
—Oh! diye bağırdım. Bu soruyu ne diye durmadan tekrarlıyorsunuz!
Kalbi artık atmıyordu sanki. İçimde ağır bir taş vardı ve ağırlığı ile beni ezmekteydi. Etrafımda bir tuzak, bir dolap dönüyordu...
—Bilmek istiyorum da ondan. Anlatınız!
—Bilmek istiyorsanız, öğrenmek için kendiniz j ne diye o odada yatmıyorsunuz?
Sakin bir şekilde omuzlarını kaldırdı:
—Yattım, ama bir şey göremedim, dedi.
—Bir şey göremediniz mi?
—Hiç bir şey, diye güvenle cevap verdi.
Bana doğru eğildi, gözlerimin içine bakarak:
—Haydi şimdi neler gördüğünüzü güzel güzel anlatın, dedi.
—Hiç bir şey görmedim...
—Ne demek istiyorsunuz?
—Doğru soyuyorum. Bir şey görmedim. Yalnız, pek çok şey işittim!
Yeniden Joyce'la birbirlerine az evvelki garip bakışlarla baktılar.
—İyi ya, diye az evvelki sorusuna ihtiyatla devam etti, neler işittinizse onları anlatın bari.
Geçirdiğim korkunç geceyi en ince teferruatına varmaya kadar anlattım. Rüya görmediğimde ısrar ederek, tamamiyle uyandığımda, sabahleyin ışıkları açık buluşumun en büyük doğrulayıcı olduğunu belirttim.
—Bütün gece büyülenmiş gibi sadece kapıdan gözüken koridorun karanlık çerçevesine baktım durdum.
Noel:,
— Bütün gece kapıyı açık mı bıraktınız? diye sordu.
İsyanla dolu:
—Tabii, dedim. Onu ben açmadığım halde, nasıl bir şeye daha fazla yaklaşacağımı bilmeden birde yatağımdan dışarı

çıkacağımı mı zannettiniz? Yok, yok, böyle bir şey yapamazdım... Öylesine...

Birden ellerimi ağzıma götürerek dehşetle sustum.

—Oh! Aman yarabbi! diye kek' 'edim.

—Başka bir şeymi vardı?

—Sabahleyin elimi yüzümü yıkamak için banyoya gittiğim zaman kapı sımsıkı kapalıydı. Şimdi hatırlıyorum. Bu... bu kim tarafından yapılmıştı bilmiyorum. Kapıyı kim kapatmış olabilir?

—Çok garip, diye Noel kaşlarını çattı. Sonra derhal düzeltti: Yok garip değil.

Turnbull sabahleyin siz uyurken kapıyı kapatmış olacak.

Benim kuşkulu bakışlarımı görünce daha ikna edici bir sesle:

—Korkacak bir şey yok, diye ekledi. Turnbull faziletli ve temkinlidir.

Yeni bir sessizlik oldu. Nihayet:

—Noel, bu nedir? diye sordum.

—Şey, Noel. Bana seslenen, sonra da oda kapımı açıp içeri giren.

—Ben ne bileyim?

—Ama az önce evin perili olduğunu söylediniz!

— Doğru. Niçin, neden ve kim tarafından ev perilenmiş bilmiyorum. Size bütün söyliyeceğim bu bölümün, yani mutfak, birinci kattaki odalar, ofis yemek odası, salon, annemin odası, evin ilk inşa edildiği tarihte, yani xvı inci asırda inşa edilmiş olan kısmın perili olduğudur.

—Diğer taraf?

—Evin diğer tarafını eski bölüme ben eklettim. Adamı yeni bölümde şimdiye kadar gören olmadı.

—Adamımı?

—Oh, perinin bir erkek olduğu muhakkak... Buna eminiz, dedi. Onu şimdiye kadar eski bölümde iki kişi gördü, üçüncü görende sesini işitti. Ve davranışlarını anlattı. Üç gören

şahısta kadın. Mevcudiyetini sadece kadınlara belirtiyor... Onlardan hoşlandığı muhakkak...

—Demek beni bu menhus odaya, bir başka dünyadan gelen adama kurban olarak bıraktınız? diye gücenik bir sesle cevap verdim.

Noel şefkatle elimi okşayarak beni teskin etti.

—Onu çoktan beri gören olmamıştı şekerim. Üst katta bütün odalar dolmuştu. Sonra senin çok...

—... Cesur bir kız olduğumu hatırladın değil mi? diye sert bir sesle sözünü kestim. Evet, yatmadan evvel bana bunu tekrarlamıştınız. Meçhul ziyaretçimin beni korkudan felce uğratmasından bir saat önce cesur bir kız olduğumu bana söylemiştiniz. İyi, bu çeşit eğlenceler hoşunuza gidiyorsa devam edebilirsiniz. Uçağa binmek, vahşi atlarla gezinti yapmak büyük bir cesaretmi sayarsınız siz? Evet, terbiye edilmemiş atlara binerim. Uçak seyahatinden korkmanı. Bu hususta sizden daha büyük bir cesarete sahibim ama saydıklarımın hayaletlerden başka kategoriye ait olduklarına inanıyorum.

Artık her şeyi biliyordum. Akla uygun izahlar beklememe hacet kalmamıştı.

Bu ev periliydi, işte hepsi bu.

Bir şeye inanmanın rahatlığı içinde Noel'e baktım. Gayri ihtiyari gülümsedim.

—Çok güzel, dedim, artık odamın perili olduğunu biliyorum. Şimdi bana benden önceki kurbanları anlatınız,.. Onlar kimlerdi ve başlarına ne geldi?

— Olur. Hatırlıyabildiğim kadarını anlatayım. Bu centilmenle ilk tanışan Gladdie Henson'dı. Gladdie'yi tanıyorsunuz, değil mi?

Başımla onu tanıdığımı doğruladım. Gladdie, tanınmış İngiliz artisti Leslie Henson'un eşiydi. Sevimli, zeki, herkes tarafından beğenilen bir kadındı.

—Gladdie o gece oda kapısının durmadan açılıp kapanmasından ötürü uyuyamadığını söylemişti. Bunun sebebi rüzgâr olabileceğini düşünüyordu...
—Yüz frank bahse girişirim ki o gece rüzgâr esmiyordu değil mi?
—Olabilir, diye Noel devam etti. Ama o öyle sanıyordu. Nihayet yatağıdan kalkarak kapıyı kilitliyor. Daha yatağına henüz yatmış bulunduğu sırada, aynı oyun pencerelerde başlıyor. Gladdie pencereleri kapatıyor, kapı açılıyor, kapıyı kapatıyor, pencereler açılıyor. Kuvvetli bir mantığı ve büyük bir cesareti olan Gladdie'nin aklına her hangi bir şey gelmiyor önce. Daima sürgüyü iyi süremediği ve rüzgârın durmadan onları açtığı kanaatine saplandığı için bu komedi uzun zaman devam ediyor. Son seferinde pencereye tam yaklaştığında pencerenin kendi kendine kapandığını ve mandalın havaya kalkarak kendi kendine sürgülendiğini görüyor. Hayretle rüya görüp görmediğini düşünürken arkasına dönüyor. Kapıda kendi kendine kapanarak sürgüleniyor. O zaman büyük bir paniğe kapılıp bağırmaya başlıyor. Ev halkı başına toplanıyor. Onu yarı baygın yatağında bulduğumuz zaman bir sinir buhranı geçiriyor sanmıştık.
—Zavallı Gladdie, dedim. Neler hissettiğini biliyorum.
—İçimizden bazıları onu bağırışile kaçan bir hırsızdan şüphe etti. Ama Gladdie bu fikirde değildi.
—O ne söylüyordu?
Noel aynı garip gülümseyişle:
—Bize bir şey söylemedi, dedi. Yalnız, bir daha o odada yatmadı.
—Onu çok iyi anlıyorum, dedim. Ama devam ediniz, ikinciden bahsediniz.
—Oda Alicia Warwick'dir. Kendisini tanır mısınız?
Onu hiç tanımadığım halde tanır gibi davrandım. Çünkü Noel tanıdıklar hakkında hikaye anlatmağı severdi.

—Onun macerası Gladdie'nin başından geçenlerden bir sene sonraydı. Budalaca bir dalgınlıkla olayı unutmuştum. Hem sonra, bu oda evin en güzel odası olduğundan Alicia'yı oraya yerleştirdim.

Ertesi sabah, gece geçenleri anlattı. Uyuduktan kısa bir süre sonra odasında yabancı bir ses duyarak uyanmıştı. Derhal yatağında doğrulmuş ve gözlerini etrafta gezdirmeğe başlamıştı. O an, pencereden ayaklarını uzatan bir adam odaya atlamış. Alicia öylesine korkmuş, öylesine dehşete kapılmışki değil bağırmak gık bile diyememiş. Kıpırdıyamıyor, büyülenmiş gibi bu saygısız ziyaretçiye bakıyormuş. Adam doğruca tuvalet masasının önüne gitmiş ve masa üzerinde duran öte beriye bakmıya başlamış. Alicia yatağa yatmadan evvel sırtından çıkardığı elbiseleri ve boynundan çıkardığı kolyesini oraya bıraktığını hatırlamış. İkinci bir paniğe daha kapılmış. Zira kolyesi binlerce lira değerindeymiş. O gece ay ışığı yoktu. Karanlık oda içinde sadece siyah bir erkek silueti farkediyordu. Hepsi bu kadar. Gündüz olunca, gece odasında gördüğü gölgeyi tanıyacağına emindi. Uyanık olduğunu belli etmemesi lâzımdı. Zira bunu adam hisseder etmez kendisini öldürebilirdi.

Ne kadar zaman böyle, kıpırdamadan beklediğini, odada bir kedi sessizliği ile dolaşan adamın eşyalarını okşadığını anlatamıyordu.

Hiç uyumadığını iddia ediyordu ama... ben çok kısa bir süre uyuduğu kanaatindeyim.

Bende Noel'in fikrindeydim. Çünkü bende kısa bir süre uyumuştum. Ama bir şey söylemedim.

— Ertesi sabah oda kapısının kapalı ve içerden kilitli görünce çok korkmuştu. Adam bir iz bırakmadan kaybolmuş, elmaslarını da almamıştı. Her yer, pencereler bile içerden sürgülüydü. Odadan nasıl çıkmış olabileceğini düşündükçe deli olacak gibi zihni duruyordu.

Noel yeniden o garip tebessümile bana baktı.

— Sevgili Alicia tatlı bir kızdı. Hiç bir zaman adamın odadan nasıl çıktığına akıl erdiremedi ama, onun sapık bir hırsız olduğu kanaatine vardı. Kıymetli kolyesinin çalınmamış olmasına rağmen odada dolaşan adamın bir hırsızdan başkası olamıyacağında ısrar etti.

—Ya siz? Sizin kanaatiniz neydi?

—Ben aynı fikirde değildim, diye Noel sakin bir; sesle cevap verdi.

Uzun sandalyesine daha rahat bir şekilde uzandı, başını arkalığa dayadı.

—Bir başka kadından daha bahsetmiştiniz Noel değil mi? Onun korku dolu hikâyesini de işitmek] istiyorum.

—Oh, evet! Bir kadın daha vardı.

Belki çok şüpheci bir yaratık olduğumdan, Noel'in gözlerinde yanıp sönen hileli ışıkları farkeder gibi oldum.

—Haydi, çok rica ederim üçüncü kadını da anlatınız.

Noel bir an tereddüt etti, nihayet:

—Olur, dedi. Ama onun ismini söylemeden anlatsam bana darılır mısınız?

Hayretle kaşlarımı kaldırdığımı görünce,

—Fazla meraklı olma küçük hanım, diye güldü. Üçüncü kadın belkide isminin söylenmesini istemiyen çekingen bir insandır... Çünkü onun başına gelen diğer kadınlardan farklı... Dinle, o zaman ismini söylemediğime hak vereceksin. O garip bir sesle uyandığı zaman, senin Şey diye adlandırdığın adam odaya girmiş ve tuvalet masası önündeki iskemleye oturmuştu bile. Ellerini masa üzerinde bir şey arar gibi kıpırdatıp duruyormuş. Odada yatan kadın onu hırsız zannetmedi. Çünkü ne elması vardı, ne de parası. Sadece hayret ve korkuyla kıpırdamadan yatıyordu. Hayalet kadına yaklaşmış... nefesi öylesine yakın, öylesine yakınmışki... Bağırmamak için insan üstü bir kuvvet sarfeden kadın, nefesin kolları ve boynu üzerinde gezindiğini hissedince bayılmış.

Ne kadar zaman baygın kaldığını bilmiyordu tabii. Hayalet ona ne yapmıştı?

Yalnız yeniden şuuru yerine gelince vücudunda büyük bir bitkinlik ve eziklik duymaktaymış. Hayalet ise' pencere ile tuvalet arkasında duruyormuş...

Sonra, pencereye doğru kollarını uzatmış. Perdeleri çekmek ister gibi bir hareket yapmış. Ama onları çekememiş, çünkü pencerede perde yoktu. Sonra yavaş yavaş yeniden yatağa doğru yürümüş... ve kadının üzerine abanmış. Korkudan ölecek gibi olan kadın gözlerini sımsıkı kapatmış.

Hayalet onu sevmiş. Hakiki bir erkek gibi onu sevmiş, okşamış. Uzun bir aşk gecesi geçirmiş.

Kadın gözlerini daima sımsıkı kapalı tuttuğunu ve hayaletin ne zaman onu terkettiğini bilmiyormuş.

Göz kapaklarını yeniden açmak cesaretini gösterdiğinde ise, güneş doğmuş ve oda bomboşmuş. Oda tıpkı Alicia gibi oda kapısının ve pencereleri içerden kilitli bulmuş. Adam, yani hayalet, hiç bir iz bırakmadan kaybolmuş.

—Hımm... diye düşünceyle mırıldandım. Acaba bu hayalet...

Sustum, devam etmedim.

—Bu hayalet ne? Söylesenize.

Yeniden bir kaç dakika daha düşündüm.

—Hiç Noel, dedim. Bu kadınlar size hayaletin ne tip biri olduğundan bahsettiler mi?

—Oh, tabii. İkisinin tarifi birbirine çok uyuyor.

Esrarengiz yaratık bizim giydiğimiz elbiseleri giymiyormuş. Eski zaman şövalyelerinin giydiği garip bir ceketi ve şapkası varmış. Bunlar size hiç bir fikir vermiyor mu?

—Pek çok... Hareket ederken üstünde şıkırdıyan bir şeyler yokmuymuş? diye yarı alay dolu bir sesle sordum.

—Hayır. Onlar görmüşler. Ama siz... siz sadece işittiniz değil mi?

Yutkundum. Belkide içimin derinliklerinde anlatılanlara inanmak istemiyen bir yön vardı.
—Bu kadınlar, belkide evhamları dolayısile size gördüklerinden fazlasını anlatmışlardır, dedim. Birbirlerinden işittiklerini karşılaştırıyorlardır.
—Buna imkân yokki... Birbirlerini tanımazlar bile. Hepsi bana olayı ayrı ayrı anlattılar.
— Anlıyorum, dedim düşünceyle. Aslında, bir şey anladığım yoktu.
—Şimdi bütün hikâyeyi biliyorsunuz. Bu ihtiraslı bir sonuca dayanan bir hikâye değildir. Çünkü hâlâ karanlık içindeyiz ve bir neticeye varamadık.
Gözlerimi kamaştıran güneşe dimdik bakarak:
—Çok şükürki ben değil! diye cevap verdim. Kendime göre olayı bir sona bağladım.
—Mesele o değil. Böyle olaylar herkes tarafından çeşit çeşit sonlara bağlanır. Ben müspet, elde tutulabilen bir sonuç, hakikat budur diyebileceğim bir son istiyorum. Neyse, bu gece siz yukarda benim dağınık odamda yatacaksınız, bende bir kere daha hayal adamı görmek şansını deneyeceğim.
—Öhö... peki. Dediğiniz gibi cesur bir kız olsaydım o odada bir gece daha yatar, hayaleti beklerdim. Ama ne şekilde olursa olsun, ikramınıza teşekkürler.
Noel yanıma yaklaştı, ellerimi avuçları araşma aldı.
—Bana bir yardımda bulunur musunuz küçük hanım? dedi.
—Bunu hakketmemiş olmanıza rağmen elimden geleni yaparım.
—Biliyorum ve buna üzgünüm. Ne olur, bütün bu hayalet hikâyelerinden anneme bahsetmeyin.
Hayretle ona baktım.
—Anneniz bir şey bilmiyor mu? diye sordum.
Başını salladı.
—Hayır. Ve bunun böyle devam etmesini temenni ediyorum. Annem yaşlıdır, küçük bir heyecan onu sarsabilir.

Zannedersem centilmen ve çapkın hayalet annemin yaşlı ve narin olduğunu hesaba katarak ona hiç görünmedi. Hem annem salonunda uyumuyor, sadece orasını kendisine has bir yer olarak saklıyor.

— Şu halde?

—Yavrum, hayalet sadece geceleri ziyarete geliyor bilmiyor musun? Bunlar çok garip ve asap bozucu şeyler. Bir martini içmek ister misin?

—Çok iyi olur Noel. Beni tasasız yapacak bir şeylere ihtiyacım var.

—Joyce, siz de ister misiniz?

Joyce ilgisizlikle başını salladı ve güldü.

Noel içki getirmeğe gittiği zaman hikâyeyi düşünüyordum. Otomatikman ilk aklıma gelen ismimin çağrıldığını duyduğum zamanki hislerimdi. Ses koridordan geliyordu. O zaman şüphelerim daha kesinleşmeğe haşladı.

Hayalet Noel'di!

Ama ikinci kattan nasıl gelirde içerden sürgülü bir kapıyı açabilirdi?

Yoksa yerde, tahtaların altında gizli bir geçit mi vardı?

Bu biraz imkânsız bir şey gibi geliyordu ama her şeye rağmen neden olmasın? Belkide her şey uydurma, hayal ve korku mahsulüydü...

Noel'i boş yere itham etmemeliyim. Olayı anlatırken beni nasılda ilgiyle dinlememişmiydi?

Bu yalancı bir ilgimiydi yoksa?

Evi hakkında bir (Masal) uydurulmasından hoşlanıyor muydu? Arkadaşımın bu çeşit anormal zevklerimi vardı yoksa?...

Neden olmasın?

Noel birinci sınıf bir roman ve hikâye yazarı değil miydi?

Evine gelen misafir kadınları birer artist gibi kullanarak, bir çeşit oyunlarla, kendiliğinden bir efsane meydana getirtiyordu evi için...

Bende bir kadındım ve diğer kadınlar gibi beride bu odada yatırmıştı. Yani kendi muhayyel sahnesinde !

Benden önce odada yatan kadınların yakında bulunmamaları, onlarla konuşma imkânımı köstekliyordu. Üstelik, annesine bir şey söylememeye de söz vermiştim. Başıma geleni o odada yatan kadınlardan birine anlatabilseydim, uydurma hikâyesi meydana çıkacak, her şey bozulacaktı.

Evet, evet, hakikat buydu: Yalancı, ya da hikâyeci Noel'in bir düzeni!...

Haydi canım, hayalet diye bir şey varmıdırki?... Bütün zeki insanlar bunu inkâr ederler. Eğer benimle, kedinin fareyle oynaması gibi bir oyuna kalktıysa, gösteririm ben ona.

Noel içki bardaklar ile döndü.

— Buyrun.

Buzlu içkiden bir yudum, içtim.

—Oh, çok nefis...

Biraz içkinin tesiri, birazda ona karşılıklı bir oyun oynamak heves ile:

—Beni dinleyin Noel, dedim, anlattıklarınızın hiç biri doğru değil. Hayalet diye bir şey yok. Ben buna eminim. Çünkü gece odaya gireni gördüm: Basit, pisikopat hırsızın biriydi. Bu köyde oturan ve ara sıra evlere girip herkesi korkutan biri... Sahi söylüyorum, sözlerimi isterseniz polisede anlatabilirim.

—Allah aşkına susunuz, diye Joyce bağırdı.

Noel ile korku dolu konuya başladığımızdan beri ilk defa söze karışıyordu.

—Merhaba Joyce! dedim alayla. Sadece hava almaktan vaz geçip birazda bizimle ilgilenmiye karar mı verdin yoksa?

—Hayır canım. Ben yine hava alıyorum sadece ama, dün gece başınızdan geçenlere akla yakın bir izah şekli vermiye çalışmayın. Size bu nasihati vermek istedim. Ne

söylediğinizi bilmiyorsunuz. Belki biraz kaba hareket ediyorum ama hakikat böyle.

Alaycı havamı muhafaza ederek Noel'e:

—Noel öyleyse onu dinleyelim, dedim.

—İyi edersiniz, diye Joyce ciddi bir sesle devam etti. Noel olayı anlatırken, hayaletin bir kere nerede göründüğünü söylemişti hatırlıyor musunuz? Perdeyi çekmek için tuvaletle pencere arasındaydı demişti değil mi?

—Evet, hatırlıyorum. Ne çıkar bundan?

— Şu halde şunu biliniz ki küçük kız, hiç bir canlı yaratık oraya giremez. Çünkü tuvalet duvara yapışıktır, Muhakkak ki gece ve karanlık bu gibi küçük şeylerin önemini belirtemez. Ama gündüz aydınlıkta oraya bakılınca, gece ziyaretçisinin bir hayalet olduğu kanaatine varılır.

—Joyce, böyle budalaca şeylere inanıyor musunuz? Hayaletin orada göründüğünü söyliyen Noel...

Yalan söylemediğine nasıl emin olabiliriz?

Başını salladı:

—Böylesine basit olmayınız. Bilhassa tabiat üstü olaylara tabii olaylar gözüyle bakmaktan vaz geçiniz. O zaman siz bir budala olursunuz.

— Fakat Joyce, hiç zannetmezdim ki siz... Sözümü kesti:

—Dinleyiniz, size bir şarkı söyliyeceğim, dedi.

(Goldenhurst'in bir hayaleti vardır, daima bir odayı ziyaret eder.

Bir şeyler arar durur, ama neyi ben onu bilmiyorum.

Bununla beraber şimdiye kadar kim şeye fenalık yapmamıştır.)

Durdu, gülerek göz kırptı.

—...Kimbilir? dedi. Bu, görüşe bağlı.

Kalbim göğsümü delecek gibi hızla çarpmıya başladı,

—Çok şeyler biliyor gibisiniz Joyce. Yoksa...

Sözümü yine şarkıyla kesti;

— (...hayalet hakikaten mevcutmu?

Bununla beraber, neden ben bilmiyeyim?)
Sustu.
Az sonra garip bir tebessümle:
— Çünkü üçüncü kadın bendim, dedi.

Diğer Eserlerimiz

PEARL S. BUCK'un BİTMEYEN GÜN
PEARL S. BUCK'un EJDER TOHUMU
PEARL S. BUCK'un AŞK UFUKLARI
HENRİ TROYAT'ın BEKLENEN AŞK
MAKSİM GORKI'nin ACI GÜNLER
NEVİL SHUTE'nin AŞKIN GÜCÜ
FRENC KOERMENDİ'nin İKİ AŞK ARASINDA

BATI MASALLARI.
BİR VARMIŞ, BİR YOKMUŞ
Çocuklarınıza tavsiye ederiz.

Alfred Hitchcock'un Seçtikleri - Vampir